

Colecția HEXAGON

„...ființa omenească nu este numai trupul din carne și oase condus de organul cibernetic care este creierul, ci este o trinitate a unor asocieri de corpuri cuplate într-o admirabilă organizare funcțională de natură energetică – trupul organic, sufletul (ca ansamblu de corpuri constituite din materii subtile) și eul spiritual care ar trebui să fie adevăratul conducător, întrucât este partea nemuritoare din noi. Din păcate, foarte puțină lume cunoaște această structurare fundamentală, iar ignorarea ei continuă să distrugă în mod inutil milioane și milioane de vieți.”

Florin Gheorghiță

Nevăzuții de lângă noi. Adevărata știință – sora religiei. Pasionați ai descifrării necunoscutului. Elfii, zânele, spiridușii, nimfele, gnomii, silfii, salamandrele – neștiuta existență a acestor ființe ascunse. Energia iubirii spirituale. Perceperii extrasenzoriale. Viața de după viață. Materii eterice – materii subtile.

De același autor:

- *OZN – o problemă modernă*, Junimea, 1973
- *Enigme în Galaxie*, Junimea, 1983
- *Întrebările Științei*, Albatros, 1988
- *Temponauții galactici*, Moldova, 1993
- *Straniile Inteligențe invizibile* – ediția I, Institutul European, 1993
– ediția a II-a, Fides, 1996
- *Comunicări cu cealaltă Lume* – ediția I, Big M, 1993
– ediția a III-a, Fides, 1996
- *Spirit și Destin cosmic*, Mold-Hermes, 1994
- *Voci din invizibil*, Aldo Press, 1995
- *Lumi invizibile*, Polirom, 1996
- *OZN eterice*, Polirom, 1997
- *Fenomenul Valentina*, Polirom, 1997

© Florin Gheorghiță, 1999

Editura POLIROM

Iași, B-dul Copou nr. 3, P.O. BOX 266, 6600

București, B-dul I.C. Brătianu, nr. 6, et. 7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

GHEORGHITĂ, FLORIN

Incursiuni în alte lumi / Florin Gheorghiță;

Iași: Polirom, 1999

216 p.; 21 cm – (Hexagon)

ISBN: 973-683-253-8

CIP: 573.5

Printed in ROMANIA

Florin Gheorghită

Incursiuni în alte lumi

POLIROM
1999

Prefață

În ultimele decenii ale acestui secol XX – în cadrul căruia cunoașterea științifică îmbinată cu realizările tehnologice a atins culmi extraordinare –, tot mai mulți oameni de știință și de cultură au relevat o constatare surprinzătoare : o parte din concepțiile și din cunoștințele cele mai avansate ale tezaurului cognitiv modern pot fi regăsite – cu exprimări foarte asemănătoare – în vechi texte ale unor culturi antice, precum și în vechi tradiții transmise dintr-un trecut neștiut. Astfel de „redescoperiri” încep de la profunde concepte ale cosmogoniei, se răsfrâng în variate aspecte ale cunoașterilor lumii materiale „văzute”, ca și ale celei „nevăzute” și se extind până la intimități și legități fundamentale ale materiei și ale energiei. Astfel de constatări făcute de personalități din diferite domenii ale activităților umane accentuează tot mai mult o părere care, deși este încă aspru judecată de forurile savante, se răspândește totuși, treptat, în opinia publică, precum și în considerațiile multor oameni de știință : pe Pământ, ar fi existat într-o epocă anterioară, neștiută însă, o amplă dezvoltare cognitivă și spirituală a omenirii ; aceasta s-ar fi destrămat în urma unor cataclisme de mari proporții, lăsând în urmă-i doar frânturi semnificative...

Poate că dintre „fizicienii liberali” ce resping dogmatismul unor concepții anterioare – puse, de altfel, tot mai mult în dubiu –, cel care s-a exprimat mai explicit în acest sens a fost cercetătorul Fritjof Capra, care specifica în una dintre cărțile sale¹ de mare succes :

„Am petrecut mulți ani desăvârșindu-mi studiile de fizică și am fost implicat alți ani în munca de cercetare. În acest timp, am ajuns să mă interesez de mistica orientală și să constat asemănările acesteia cu fizica modernă. Mă fascinau mai ales enunțările paradoxale din filosofia Zen, care îmi aminteau de paradoxurile teoriei cuantice. La început, a face legătura între ele era un exercițiu pur intelectual. ...Mai târziu a venit experiența dansului lui Shiva. A fost urmată de experiențe similare, care m-au ajutat treptat să înțeleg că viziunea asupra lumii pe care o conturează fizica modernă este în acord cu aceea care străbate din vechea înțelepciune orientală... Sper, de asemenea, să se afle printre cititorii acestei cărți și

1. Capra, F., *The Tao of Physics*, ediția a III-a, Ed. Flamingo, 1992, tradusă în limba română sub titlul *Taofizica*, Ed. Tehnică, București, 1995.

fizicieni interesați de epistemologie și care încă nu au luat contact cu filosofiele religioase ale Orientului. Ei vor constata că mistica orientală oferă celor mai avansate teorii cadrul filosofic adecvat”.

Pentru a accentua acest aspect al originii mult mai îndepărtate a unor cunoașteri care și astăzi ne uimesc prin nivelul și profunzimea lor, fizicianul american îl cita și pe un autor de o vastă cultură – „reputatul sinolog” Richard Wilhelm –, care constatase² și el vechimea și amploarea unui tezaur cognitiv mult mai vechi decât însăși epoca antică :

„*Cartea Schimbărilor – I King* în chineză – este indiscutabil una dintre cele mai importante opere literare ale lumii. Originile sale se află undeva în Antichitatea mitică ; ea a constituit obiectul studiului celor mai eminenți învățați ai Chinei, până în zilele noastre. Aproape tot ce a avut cultura chineză mai important și mai bun în cele trei milenii de existență și-a găsit sursa de inspirație în această carte sau a influențat interpretările care s-au dat acestui text. De aceea, s-ar putea spune că *I King* s-a născut din înțelepciunea dobândită de-a lungul mileniilor”.

Cu mai mult curaj neconformist, anterior cu câteva decenii, arheologul amator englez, colonelul James Churchward, exprimând³ o aceeași constatare privind legătura directă dintre cunoașterea științifică și filosofiele religioase, precum și vechimea deosebită a acestei legături, lansase și o tulburătoare ipoteză asupra localizării în timp și în spațiu a unui ciclu anterior de civilizație ; de la acesta, actuala omenire ar fi moștenit frânturile respective de cunoașteri⁴ și concepții, care – păstrate cu grijă de grupuri restrânse de inițiați – ar fi inspirat multe din actualele performanțe :

„Arheologia relevă, accidental, că adevărata știință este sora religiei ; ele sunt inseparabile căci, fără religie, omul este incapabil să înțeleagă Forțele cosmice și,

-
2. Wilhelm, R., *The I Ching or Book of Changes*, Ed. Routledge & Kegan, Londra, 1968.
 3. Churchward, J., *The Lost Continent of MU*, Ed. Books, 1931, traducere în limba română sub titlul *MU – continentul dispărut*, Ed. Saeculum, București, 1998 ; *The Sacred Symbols of MU*, 1933.
 4. Medicul Cabrera Darquena din orașul peruan Ica a colecționat peste unsprezece mii de pietre gravate într-un trecut neștiut, care conțin cunoașteri științifice și medicale superioare celor din zilele noastre – de exemplu, folosirea sângelui de femeie însărcinată pentru eliminarea efectului de respingere la transplantul de inimă, grefa de creier (!!) ș.a. Prezintă această „arhivă preistorică” – ce ar constitui o adevărată revoluție în istoria omenirii –, autorul francez Robert Charroux considera că gravurile respective ar fi păstrat în timp „cunoașterile utile pe care «Strămoșii Superiori» au vrut să le transmită popoarelor scăpate de potop sau de un mare cataclism necunoscut” (*L'énigme des Andes*, Ed. R. Laffont, Paris, 1974).

neînțelegându-le, el este incapabil să înțeleagă și Marea Iubire divină care ordo-nează Universul.

...Atât plăcile Nacaal, cât și inscripțiile mexicane dovedesc că a existat pe Terra o cultură incomensurabil mai veche, în multe privințe superioară celei prezente, mai ales în ceea ce privește problemele și lucrurile esențiale, care de abia acum intră în sfera noastră de preocupări. Plăcile cu inscripții confirmă și alte izvoare vechi și clarifică faptul că acele culturi antice evoluat din India, Babilon, Persia, Egipt și Yucatan (Maya) pot fi considerate ca ultimul jar care se stinge încet al celei mai vechi și mai mari culturi, aceea a continentului-mamă.

...Scrierile inspirate și sfinte din continentul scufundat MU au fost opera cea mai mare și mai profundă redactată vreodată de om, conținând o știință care depășește concepțiile omenirii de astăzi”.

Dintre cele mai sugestive texte care demonstrează straniul fapt că „înțelepciunea-știință” a Antichității a fost doar „ultimul jar care se stinge” al unor ample cunoașteri cu mult mai vechi, este poate util să reamintim *Cărțile* lui Hermes Trismegistul. Scrierile⁵ atribuite acestui personaj, care ar fi trăit într-o Antichitate mult îndepărtată, în vechiul Egipt – apreciat drept „cel de trei ori înțelept” și, prin urmare, zeificat în epoca elenistică –, au evidențiat o uimitoare filosofie științifică ce provenea în mod evident din cunoașteri anterioare mult mai profunde. Iată câteva enunțări din cadrul bogatelor sale considerații „enciclopedice”, care sunt deosebit de semnificative :

„Nimic nu moare în lume, însă ceea ce a fost compus se divizează. Această divizare nu este o moarte, ci o analiză a unei combinații ; țelul acestei analize nu este distrugerea, ci reînnoirea. Ce este de fapt energia vieții ? Aceasta nu este oare mișcarea ? Există ceva imobil pe lume ? Absolut nimic ! ... Or, tot ceea ce se mișcă este viu, iar viața universală este o transformare necesară. În ansamblul său, lumea nu se schimbă, însă toate părțile ei se transformă. Nimic nu se distruge și nici nu se pierde” (Cartea I, cap. XII).

Așadar, cu mii de ani în urmă, conceptul fundamental al evoluției universale, bazată pe continua mișcare a particulelor și, respectiv, a structurilor materiei, precum și pe manifestările energetice inerente, era o „învățătură” bine cristalizată, cunoscută și difuzată de înțelepți încă dintr-o Antichitate îndepărtată. Din păcate, ulterior, cunoașterea umană a tot continuat să decadă – „jarul” a continuat să se stingă... Abia în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, omul de știință francez Lavoisier „a redescoperit” principiul conservării materiei și a energiei, reformulând după milenii o aceeași cunoaștere : „Nimic nu se pierde, totul se transformă” !

5. Ménard, L., *Hermès Trismégiste*, Ed. de la Maisnie, Paris, 1977.

Dar dintre numeroasele concepte de „cunoaștere superioară” ce nuanțează caracterul cu adevărat enciclopedic al *Cărților* lui Hermes „cel de trei ori înțelept”, iată și o exemplificare a unui principiu care a fost „redescoperit” abia în ultimele decenii ale secolului XX :

„Totul este unitatea, iar unitatea este totul...”

Acest ansamblu care conține totul și care este totul pune în mișcare lumea, tot ceea ce este cuprins în natură. În unitatea multiplă a vieții universale, nenumărate specii care se deosebesc prin diferențele lor sunt unite în așa fel, încât ansamblul este unul și totul provine din unitate” (Cartea a II-a, cap. I).

Ușurința în sintetizarea unor idei ce îmbrățișează la un nivel savant atât aspecte specifice microcosmosului, cât și macrocosmosului – mergând până la universalitatea lor – evidențiază, desigur, existența anterioară a unor teorii și a unor concluzii rezultate din frământări logice – și probabil și experimentale – ale unor oameni de știință care au trăit într-o epocă ce a precedat – poate cu mult timp – epoca Antichității cunoscută de noi...

Dar iată cum a „reformulat” un om de știință contemporan – dr. Iuri Sirkov, din Moscova –, în spiritul teoriei fizice moderne a „supersimetriei”, un același concept filosofic exprimat de Hermes Trismegistul cu mii de ani în urmă, în baza unor cunoașteri mult anterioare :

„Este greșit să căutăm în microcosmos cea mai mică – «ultima» – particulă elementară. Fiecare particulă se compune din toate celelalte, deși dimensiunile și masele celorlalte sunt mai mari decât dimensiunea și masa particulei înseși. Fizica din zilele noastre formulează o teză radical nouă, după care în microcosmos «Totul» se compune din «Tot»”.

Nu este deci de mirare faptul că însăși înțelepciunea antică recunoștea prea bine și afirma – cum regăsim, de exemplu, în textul biblic „Eclesiastul” (I.9), redactat în secolul al III-lea î.e.n. – o constatare la fel de valabilă și astăzi : „Nu este nimic nou sub soare”...

Așadar, s-ar părea că multe din cunoașterile obținute prin frământări, eforturi și chiar sacrificii de către cercetătorii, specialiștii și savanții epocii noastre moderne au mai fost descoperite încă într-un trecut neștiut, dar apoi au fost pierdute pentru marea majoritate a omenirii ce a urmat ; și atunci, ca și acum, au fost, desigur, secole de frământări, eforturi și chiar sacrificii făcute de generații de oameni pământeni ce au edificat o civilizație – poate mult mai înaltă sub diferite aspecte fundamentale –, fiind „ștearsă” însă catastrofic din istoria cunoscută a umanității...

În imensul întuneric al necunoscutului pe care oamenii moderni se străduiesc să-l risipească, s-ar părea astfel că există totuși o lumină, care a strălucit intens „cândva”. Pentru marea majoritate a populațiilor planetei, aceasta a rămas însă ca

un fond cețos, leagăn al miturilor, al diferitelor tradiții și al celor mai variate legende; pentru cei care caută totuși „să vadă” dincolo de obscuritatea obișnuințelor noastre în a gândi și a ne duce viața noastră cotidiană, ea apare ca o licărire palidă, îndoielnică; dar pentru unele grupuri restrânse de „inițiați” care au păstrat cu rigurozitate de-a lungul mileniilor adevărate „relicve sintetice” ale vechilor cunoașteri sau pentru unii cercetători moderni – pasionați ai descifrării necunoscutului – care au depășit cu deplină convingere limitările unui dogmatism conservator, această lumină ancestrală și-a păstrat mereu o strălucire proprie.

La începutul epocii moderne, un filosof european a consacrat o imagine cu o adâncă semnificație: datorită acumulărilor cognitive din toate domeniile preocupărilor umane, „sfera cunoașterii” crește treptat în volum și devine tot mai luminoasă în imensitatea spațiului întunecat al „necunoscutului”. Desigur că pe măsura creșterii suprafeței ei, numărul punctelor de contact cu „întunericul” se mărește și el permanent, impunând mereu noi și noi frământări cognitive. Acest aspect l-a făcut pe marele om de cultură și de știință Johann Wolfgang von Goethe să se exprime în mod vizionar: „Cu cât știința se extinde mai departe, cu atât se ivesc mai multe probleme” (*Maximen und Reflexionen*, 579).

Totuși, în contextul tulburătoarei afirmări a unei alte forme anterioare de civilizație, care ar fi depășit în multe domenii chiar actualul nivel impresionant al cunoașterilor științifice contemporane, imaginea sugerată de filosoful modern va trebui să fie reconsiderată și ea, pentru a fi și mai sugestivă: luminoasa sferă a actualului tezaur al cunoașterilor umane, care își crește tot mai spectacular volumul și strălucirea, ar fi situată de fapt în centrul unei sfere radiante mai mari ce emite însă un „alt fel de lumină” și care a împins mai departe hotarele contactelor cu imensul întuneric al necunoscutului încă dintr-o epocă de mult timp trecută... Chiar dacă această „coroană de altă lumină”, ce învăluie actuala sferă a cunoașterilor umane încă de pe vremea când era ca „un bulgăre”, are aparent o luminozitate mai slabă și chiar „cețoasă” pentru cei mai mulți, amplul său fond ideatic nu a fost doar un simplu „leagăn”; marea sferă „anterioară” a fost și continuă să fie o bogată sursă de energie spirituală și cognitivă ce inspiră și contribuie mereu la creșterea volumului și a strălucirii „tinerei sfere moderne”. Totul se întâmplă ca și în procesele fizice de „îmbogățire energetică” a radiațiilor: treptat, emisia sferei ancestrale și-ar fi modificat calitativ domeniul spectral, trecând în timp – datorită neîncetatului proces de evoluție spirituală a omenirii – de la o emisie intens luminoasă vizibilă, către o emisie radiantă mai puțin vizibilă, dar cu un conținut energetic mai ridicat. În acest fel, „sfera noastră” a fost mereu „stimulată energetic” în dezvoltarea ei de către marea „sferă matrice” care ne-a fost lăsată ca moștenire de strămoșii din neștiute generații ale trecutului. Dar, în fapt, acest proces de „stimulare” și chiar de „alimentare” a depins mereu și va depinde încă mult timp de modul în care „oamenii epocii moderne” au știut – și vor ști – să discearnă – fie direct din vechea strălucire, fie indirect din ceea ce astăzi li se pare

„fondul cețos” al miturilor, al legendelor și al tradițiilor – valorile reale ale cunoașterilor anterioare, care ne sunt încă „superioare” și către care trebuie să tindă mereu oricare civilizație umană.

Desigur că amploarea problematică a acestor aspecte este imensă și, de aceea, ea va continua să inspire, într-un fel sau altul, mulțimi de tratate, de cărți de popularizare scientizată și chiar de opere literare. Într-un atare context extraordinar de amplu, cartea de față va putea oferi doar anumite „incursiuni” în ceea ce ni se pare încă „necunoscut” și în ceea ce poate „a fost uitat”. Ea a fost inspirată însă de această „imagine filosofică” a continuei dezvoltări a „strălucitoarei sfere a cunoașterii contemporane” în cadrul acelei „sfere ancestrale” mult mai mari, a cărei radiație – deși mai puțin vizibilă – pare a fi mai „subtilă”, mai bogată ca „energie informațională”. De aceea, reactivând într-o manieră actualizată diferite cunoașteri „uite” – rămase în tradiții și legende pentru acei care păstrează în gândire doar imaginea „ceței mitice” –, le-am îmbinat cu necesare încercări de lărgire a unor cunoașteri moderne situate la „hotarul” actualei sfere de lumină și chiar dincolo de acesta. Dacă unor cititori li se va părea că astfel de „incursiuni în alte lumi” ar friza „fantasticul” sau altor cititori că ar întreține „captivantul” în detrimentul realităților recunoscute, îmi permit să le reamintesc o afirmație tot mai des exprimată și efectiv demonstrată în acest secol XX al uimitoarelor realizări umane: „ceea ce astăzi ni se pare fantastic sau doar captivant, «măine» va fi apreciat ca «real», va deveni întru totul «adevărat»!”. În fapt, acesta este „sensul unic” al cunoașterii, al continuei dezvoltări a „sferei tezaur” ce caracterizează strălucirea evoluției spirituale a fiecărei forme de civilizație, lumina sa fiind singura moștenire care transcende timpul și înseși cataclismele planetare. Și, în fond, este o obligație întru totul fundamentală pentru fiecare generație de a reactiva mereu și de a contribui la amplificarea strălucitoarei sfere, al cărei volum și al cărei conținut de energie informațională nu vor fi niciodată limitate în imensitatea spațiului întunecat al necunoscutului ce trebuie destrămat...

Autorul

Nevăzuții de lângă noi

„Ne este greu să renunțăm la concepțiile actuale și la obișnuințe, pentru a reveni la cunoașterile din vechime. Aparențele ne farmecă și refuzăm să credem la ce este invizibil...”

Hermes Trismegistul (text antic – Cartea I, cap. IV)

„Descoperirea de către Columb a unui nou continent terestru este o realizare de mai mică importanță decât demonstrarea unei forme de viață cu totul diferite ce sălășluiește pe planeta noastră și care este separată de noi doar printr-o diferență redusă a vibrațiilor – ceea ce face ca perceperea lor în domeniul funcțional al retinei noastre să nu fie chiar rară.”

Sir Conan Doyle (*The Coming of the Fairies*)

De-a lungul unor șiruri neștiute de milenii – sute și mii de milenii –, majoritatea copiilor acestui Pământ, dar și mulțimi felurite de oameni de cele mai diferite vârste au tot fost încântați de captivante povestiri și legende păstrate prin viu grai, generație de generație; plăcerea care izvoră dintr-un ascunziș al sufletului omenesc era cultivată mereu printr-o împletire a palpitanțelor acțiuni în care erau antrenați cei mai diferiți oameni și diverse „ființe misterioase”, cu elemente fie de un dramatism zguduitor, fie ale unui „fantastic” acceptat mereu ca extrem de natural.

Într-adevăr, cercetarea atentă a trecutului îndepărtat arată că pentru oamenii altor epoci „fantasticul” avea o nuanță mult diferită față de noțiunea concepută în epoca modernă; cele mai extraordinare fapte sau fenomene – oricât de impresionante ar fi fost – erau considerate ca „normale”, întrucât erau rezultatul intervențiilor unor ființe străni, ce demonstau mereu puteri superioare față de posibilitățile omului. În veacurile noastre, această acceptare a fost însă detestată tot mai mult, fiind pusă mereu pe seama unei totale lipse de cultură și de discernământ analitic a celor din vechime. Investigarea mai amănunțită a acestui mod diferit de concepere evidențiat la populațiile din epoci mult anterioare

relevă totuși un fapt aparent surprinzător: considerarea „fantasticului” ca fiind întru totul „normal” provenea dintr-o „cunoaștere empirică” – prin foarte numeroase contacte directe – a existenței naturale a diferitelor categorii de „alte ființe cu chip și trup de om”, al căror corp nu era însă „din carne și oase” și care adesea manifestau puteri minunate. Răsfoind variatul tezaur mitologic și folcloric provenit din timpuri de mult trecute, pe care ne-am obișnuit să-l considerăm cu atâta ușurință ca fiind produsul fanteziei umane și al gustului pentru fantastic, este totuși de remarcat faptul că absolut în întreaga lume – la toate populațiile, indiferent de nivelul lor de cultură și de civilizație –, fondul epic avea un același conținut: întâlniri cu ființe care apăreau și dispăreau în invizibil, tot felul de comunicări directe cu acestea, ba chiar și anumite trăiri și acțiuni comune cu stranii conlocuitori. Din tezaurul extrem de bogat și variat al gândirii oamenilor din alte vremuri, iată în acest sens un exemplu foarte semnificativ, extras dintr-o numeroasă înșiruire de fapte similare consemnate de cronicari antici ai marelui imperiu al „fiilor Cerului” și redată cu discernământ modern de profesorul Yuan Ke¹ – o autoritate a mitologiei chineze:

„În *Cartea munților și mărilor* – *Shanhaijing* – (alcătuită din optsprezece volume ce au fost datate în secolele XXI-XVI î.e.n.) se scrie: «În acel deșert, stăpânitorul (împăratul) este păzit nopțile de șaisprezece duhuri cu mâinile înălțate, cu fețișoare mici și umeri roșii». Comentatorul Yang Shen a adăugat: «Asemenea făpturi pot fi întâlnite uneori la răsărit, printre barbari. Ele sunt numite *duhuri de noapte* și întâlnirea cu ele nu i se pare nimănui ciudată». ...Ziua se ascundeau, iar nopțile se iveau din nou. Oamenii le numeau Yeyoushen – Duhurile care hoinăresc noaptea. Iar dacă cineva le întâlnea noaptea în câmpie pe aceste duhuri care mergeau ținându-se de mâini, știa că își fac slujba (de paznici ocrotitori) și nimănui nu i se părea acest lucru ciudat”.

Dar poate că exemplificarea cea mai cunoscută de lumea din epoca istoriei scrise a fost divinizarea unora dintre ființele cu puteri miraculoase, sub denumirea generică de „zei” – care tot coborau printre pământeni și apoi se duceau din nou „în cer”; mulțimi de texte și de opere de artă din vechime demonstrează în modul cel mai concludent că prezența acestora și imixtiunea lor continuă în viața oamenilor era un fapt cu totul normal, acceptat de toate nivelurile de conducători și oameni cultivați, până la cel mai umil om. Acest aspect îl regăsim evidențiat în mod elocvent de studiile și lucrările moderne cu caracter istoric, care au reconstituit nu numai viața, ci și concepțiile vechilor populații, prin descifrarea treptată a tezaurilor arheologice antice și preistorice. Iată, de

1. Yuan Ke, *Miturile Chinei Antice*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1987.

exemplu, unele concluzii sintetice ale istoricului francez Jean Deshayes, extrase din volumul al doilea al lucrării² sale *Civilizațiile vechiului Orient* :

„În mituri, ca și în monumentele cu figuri sculptate, zeii apar mereu cu aspect uman. De altfel, textele sumeriene, babiloniene sau biblice nu afirmă oare, în unanimitate, că oamenii au fost creați potrivit imaginii zeilor ?

În Mesopotamia și în țările învecinate se credea că omenirea a fost creată în mod exclusiv pentru a-i sluji pe zei.

Cu toate precauțiile luate, oamenii de-atunci erau obsedați tot timpul de ideea că s-ar putea să nu-și îndeplinească îndatoririle față de zei, riscând astfel ca mânia acestora să se abată asupra lor.

Chiar și oamenii cei mai umili își aveau zeul personal, obiect al unui cult particular. Zeii aceștia protectori erau un fel de interpuși pe lângă marile divinități inaccesibile, îi asistau pe oameni în lupta lor necurmată împotriva demonilor, îi ajutau în toate împrejurările grele ale vieții și, mai cu seamă, le ofereau remedii împotriva păcatului.

Toleranța religioasă, atât de caracteristică păgânismului oriental, a dus la o continuă îmbogățire a personalității principalilor zei și la o proliferare a entităților divine, al căror număr a atins o mie la hitiți, pe când în Asiria, în sec. al VII-lea î.e.n. existau mai mult de două mii cinci sute³”.

Eruditul cercetător al miturilor vechilor popoare – profesorul Mircea Eliade – a accentuat și el acest aspect, pe care l-a regăsit atât în Antichitatea civilizațiilor mediteraneene, cât și în mitologia asiatică⁴ :

„Interpretarea chineză a mitului – zeii și spiritele care descindeau pe pământ ca să-i asuprească pe oameni – este secundară ; majoritatea variantelor exaltau, dimpotrivă, caracterul paradisiac al epocii primordiale, când extrema apropiere dintre Cer și Pământ permitea zeilor să coboare și să se amestece cu oamenii... Regăsim de-a lungul întregii istorii a Chinei ceea ce s-ar putea numi nostalgia Paradisului, adică dorința de a reintegra, prin extaz, o «situație primordială» : cea reprezentată de unitatea/totalitatea originară sau timpul în care zeii puteau fi întâlniți direct”.

-
2. Deshayes, J., *Les Civilisations de l'Orient Ancien*, Ed. B. Arthaud, Paris, 1969, trad. rom. la Ed. Meridiane, București, 1976.
 3. Această proliferare ar putea rezulta și din marele număr de evenimente în care erau implicate ființele „miraculoase” ale unei alte lumi. Astfel, la azteci, unde nu exista o astfel de toleranță, au fost consemnați o mie șase sute de zei ! (D. Novăceanu, *Precolumbia*, Ed. Sport-Turism, București, 1975) (n.a.).
 4. Eliade, M., *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. 2, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986.

Un mare număr de povestiri și legende provenite dintr-un trecut neștiut au fost preluate astfel – în epoca modernă – sub forma unor mitologii culte ale diferitelor popoare, devenind capitole distincte ale științelor istorice contemporane; în paralel, încă din milenii anterioare, politeismul diferitelor mulțimi de zei locali a fost transpus, în bună măsură, în marile religii ale erei noastre, prin ierarhizarea anumitor categorii de îngeri⁵.

Dar tezaurul basmelor populare și al miturilor cu nuanțe culte – transmis din adâncul timpurilor și îmbogățit mereu pe parcursul generațiilor cu noi și noi fapte similare – apare ca fiind mult mai variat. În afară de mulțimile de zei cu puteri supraumane, care într-o anumită epocă „se amestecau cu oamenii”, tradiții adânc înrădăcinate – care și astăzi influențează gândirea oamenilor din multe părți ale lumii – au evidențiat existența și a altor ființe ce „își făureau un chip uman” atunci când apăreau un timp, pentru ca apoi să dispară din văzul oamenilor: elfii⁶, zânele⁷, spiridușii, nimfele, gnomii, silfii⁸, salamandrele

-
5. Dionisie Ps.-Areopagitul, *Ierarhia Cerească*, Ed. Cartea Românească, Chișinău, 1932; Franck, A., *La Kaballe*, Ed. Hachette, Paris; Al-Muedudi, S.A.A., *Introducere în Islam*, Timișoara, 1995.
 6. J. Chevalier și A. Gheerbrant (*Dictionnaire des symboles*, Ed. R. Laffont, Paris, 1989) prezintă „elfii” astfel: „Divinități aeriene, de origine nordică, care fac dansuri nocturne și par a-i invita pe oameni să li se alăture, dar, în realitate, le aduc moartea. Anumite interpretări consideră horele elfilor ca niște condensări energetice provenite din Univers: de aici și puterea lor de fascinare și capacitatea lor de a face să se deschidă porțile ce separă cele trei niveluri ale Universului și, în special, cea dintre lumea celor vii și lumea morților. Ei acționează asupra imaginației omului, pe care o exaltează prin vise și apariții, antrenând în dansul nocturn ființa sedusă de frumusețea lor”.
 7. Cronicarul francez J. Froissart (1333-1404) aflase și consemnase că în insula Cefalonia existau o mulțime de zâne, care apărau țara de orice necaz și că acestea stăteau de vorbă prietenește cu femeile localnice.
Omul de cultură și reformatorul suedez Olaus Petri-Magnus (1493-1552) scria și el că în țara sa sunt văzute mereu multe zâne: „Ele au drept locuință peșteri întunecate în codrii cei mai adânci; uneori ele se arată, vorbesc celor care le întreabă, dar apoi dispar subit”.
 8. Abatele francez Montfaucon de Villars pune pe seama unui conte Gabalis următoarea definiție a „silfilor”: „spirite elementare, compuse din cei mai puri atomi ai aerului, în care locuiesc. Aerul este plin de o nenumărată mulțime de populații cu figură umană, cam mândre în aparență, dar totuși docile; în fapt, sunt mari amatoare de științe, de lucruri subtile, îndatoritoare cu cei înțelepți, dar dușmani ai celor răi și ai ignoranților”.
Cartea sa *Le Comte Gabalis* – editată în anul 1742 – a fost reeditată de către Ed. A.C. Nizat, Paris, în 1964.

sunt doar câteva dintre numeroasele denumiri care li s-au dat de locuitorii celor mai diferite regiuni din toate continentele. În fapt, nu numai în vechime și în Antichitate au tot circulat povestirile despre întâlnirile oamenilor cu acestea și despre comunicările lor directe, precum și despre anumite fapte ale unor astfel de ființe strănii, dar și în Evul Mediu⁹, apoi în veacurile Renașterii¹⁰ și în însăși epoca modernă¹¹ regăsim numeroase texte și cărți ce descriu permanența coabitării pământenilor cu asemenea ființe eterate.

Este, desigur, interesant de reamintit un eveniment foarte „ciudat” – la prima vedere – petrecut în secolul al VIII-lea e.n. și consemnat de cronicarii timpului respectiv și care a avut drept urmare emiterea unor edicte împărătești ce amenințau grav – într-un mod care astăzi ni se pare atât de ridicol – pe locuitorii lumilor nevăzute! Textul citat mai jos este un extras din introducerea scrisă de omul de cultură englez A.H. Clough la o reeditare contemporană a operei scriitorului grec Plutarh (secolul I e.n.), citată de matematicianul dr. J. Vallée (v. nota 11):

„Faimosul cabalist Zedechias și-a pus în cap – în timpul domniei regelui Pepin cel Blajin (715-768, n.a.) să convingă lumea că Elementele (este vorba de cele patru elemente ale filosofiei antice: aerul, apa, focul, pământul, n.a.) sunt locuite de aceste ființe a căror natură o voi descrie. Faptul pe care dorea să-l realizeze era acela de a-i sfătui pe Silfi să se arate oamenilor, în aer. Și aceștia au făcut acest lucru într-un mod spectacular. Aceste ființe au fost văzute în aer sub formă umană, unii în ținută de luptători, mergând la pas, oprindu-se pe crengile copacilor, sau făcând un campament sub corturi magnifice; alții erau pe corăbii aeriene minunat construite, ale căror formații zburătoare se lăsau să plutească după placul Zefirilor.

Dar ce s-a întâmplat? Bănuieți că acel Ev ignorant voia să reflecteze asupra acestor spectacole minunate? Oamenii au crezut imediat că vrăjitorii au luat în stăpânire aerul cu scopul de a stârni furtuni și de a face să cadă grindina pe recoltele lor. Savanții teologi și juriști au fost imediat de aceeași părere cu lumea. Și împăratul a crezut la fel; și această himeră ridicolă a mers într-atât de departe, încât înțeleptul Carol cel Mare și după el Ludovic cel Blajin au amenințat cu

9. Froissart, J., *Chroniques*, text medieval din secolul al XIV-lea.

10. Olaus Petri-Magnus, *Cronica Suedeză*, editată în secolul al XVI-lea; Montfaucon de Villars, *Le Comte Gabalis*; *Les Génies assistants*; *Le Gnome irréconciliable*, reed. 1742; d'Argens, marquis, *Lettres cabalistiques*, șase volume, editate în 1741.

11. Hartland, E.S., *The Science of Fairy Tales*, Londra, 1891; Wentz, E., *The Fairy Faith in Celtic Countries*, Ed. Oberthur, Rennes, 1909; Vallée, J., *Chroniques des apparitions extra-terrestres*, Ed. E.P. Donël, Paris, 1972.

amenzi grele pe toți acei presupuși tirani ai aerului. Puteți citi o relatare asupra acestui subiect în primul capitol al *Capitulelor* acestor doi împărați”.

Dincolo de aspectele evident semnificative – atât cu privire la existența acestor lumi ale ființelor care apar și dispar invizibil, cât și – respectiv – la reacția lumii ignorante –, se mai distinge însă și un detaliu care intrigă: au existat (și există, desigur, și acum) inițiați – care beneficiau și de un anume gen de mediumnitate –, ce puteau și „știa” să intre în contact și să converseze cu ființe din lumile eterice! În veacurile anterioare, în lumea cultă europeană această capacitate era considerată ca accesibilă doar persoanelor care ar fi fost inițiate în cunoașterile Cabalei ebraice. Iată în acest sens și alte exprimări semnificative:

Abatele Montfaucon – din orașul francez Villars – publicase în anul 1670 primul volum (v. nota 10) al unei cărți neobișnuite, având titlul *Le Comte Gabalis – Entretiens sur les sciences secrètes*. Din cadrul acesteia, dr. J. Vallée (citată mai sus) relevase următorul extras:

„Evreii aveau obișnuința a numi aceste creaturi – care sunt între îngeri și om – *Sadaim*, iar grecii, schimbând literele între ele și adăugând doar o silabă, i-au denumit *Daimones*. Vechii filosofi considerau acești demoni ca fiind ai unei Rase aeriene ce stăpânea elementele muritoare, dar care erau necunoscute în acest secol de cei ce caută Adevărul în vechiul său lăcaș – adică în Cabala și în Teologia Evreilor –, aceia ce posedă arta specială de a fi în legătură cu acest Popor aerian și de a conversa cu toți locuitorii aerului”.

Această idee o regăsim păstrată până în secolul al XIX-lea. Într-un gen de dicționar enciclopedic, intitulat *Repertoriu universal al ființelor, personajelor și al cărților*, redactat de J. Collin de Plancy (tipărit în a patra ediție în anul 1845), la prezentarea silfilor se specifica:

„Marea Cabală, sau Cabala în sensul modern propriu-zis, este arta stabilirii de relații cu spiritele elementelor... Salamandrele locuiesc în regiunea focului; silfii, în spațiul aerian; gnomii, în interiorul pământului; ondinele și nimfele, pe fundul apelor. Aceste ființe sunt compuse din cele mai pure părți ale elementelor pe care le locuiesc... acestor ființe le place să discute cu noi atunci când le chemăm. Cabaliștii ne asigură că zețele din Antichitate și acele nimfe care își luau soți dintre muritori și acei demoni – incubii și succubii – și aceste zâne care în timpurile moderne se arată sub clarul de Lună nu sunt decât silfi, sau salamandre, sau ondine”.

Personalitate recunoscută a perioadei de trecere spre epoca modernă, medicul și alchimistul elvețian Paracelsus (Theophrastus Bombastus von

Hohenheim, 1493-1541) a etalat și el, la vremea sa, variate cunoașteri (mai mult sau mai puțin reale) privind aspecte ale vieții „spiritelor naturii”. În cartea sa *De nymphis, sylphis...*, el a descris cu totală convingere diferite amănunte din neștiuta existență a acestor „ființe ascunse”, cu care considera că am coabita încă din timpuri preistorice. Deși el presupunea că ele ar mânca¹² și ar bea la fel ca oamenii, necunoscutele entități ar avea corpurile dintr-o materie într-atât de fină, încât pot să pătrundă și să treacă prin orice structură materială din lumea noastră. Încercând să răspundă la întrebarea ce rost ar avea existența ființelor respective, Paracelsus afirma că Dumnezeu i-a pus paznici peste tot ceea ce există în Natură, întrucât El nu a lăsat absolut nimic neprotejat. Ca toți inițiații din trecut, care ascundeau anumite cunoașteri, medicul elvețian susținea că Dumnezeu a mai avut și un alt gând atunci când a creat aceste entități în general nevăzute, gând ce va rămâne însă neștiut și care va fi revelat doar la sfârșitul timpurilor...

În urmă cu trei decenii, iată cum sintetiza eruditul autor englez W. Raymond Drake¹³ o prezentare a „elfilor”, în baza tradițiilor și a textelor regăsite la popoarele nord-europene :

„Inferiori zeilor, elfii aveau – totuși – puteri miraculoase. Ca și Celeștii din literatura sanscrită, «elfii luminii» erau deosebit de frumoși, fiind asociați Soarelui ; ei apăreau în veșminte delicate și transparente și locuiau în Alfheim, dincolo de nori ; aceste ființe încântătoare se asemănau cu silfii din Evul Mediu. Cu totul opuși erau «elfii nopții» – trolii și piticii –, care trăiau ca și

-
12. Poate mai mult decât în oricare altă provincie a Franței, în Bretagne legendele și tradițiile despre zâne au abundat atât ca număr, cât și ca detalieri ale intervențiilor acestora în viața oamenilor. Varietatea imixtiunilor respective era amplificată și prin existența unor „zâne bune” și a unor „zâne rele”. Drept urmare, în popor se cristalizase din veacuri trecute convingerea că de prietenia sau de supărarea acestora depindea fericirea sau nenorocirea fiecărei familii. De aceea, atunci când venea timpul ca o mamă să nască, într-o cameră mai izolată se pregătea o masă cu diferite mâncăruri considerate ca fiind plăcute zânelor – în special cu dulciuri ; se spera astfel că familia respectivă va fi onorată de vizita ființelor eterice și că satisfacția acestora la consumarea bunătăților va face ca ele să imprime nou-născuților calități deosebite. Un același gen de tradiție a existat de fapt și la vechii romani, care aveau un mare respect față de „carmene” ; această tradiție a fost continuată, de altfel, și în țara noastră, prin credința în existența și în intervenția la fiecare naștere a celor trei zâne ursitoare.
 13. W.R. Drake a publicat sinteze din mitologia diferitelor popoare din vechime, interpretată într-o manieră modernă în cadrul unei serii de nouă volume – intitulată generic *Gods and Spacemen in the Ancient Time* ; trei din aceste volume au fost traduse și în limba română, apărând în ciclul *Australii în Antichitate*, la Ed. Polirom, Iași, în 1996, 1997 și 1998.

Ciclopul într-o singurătate absolută, sub pământ; ei erau urâți la chip și defavorizați de soartă, dar, în schimb, stăpâneau știința subtilă a puterilor misterioase ascunse în metale... Despre femeile elfe, cunoscute la toate popoarele sub numele de nimfe, fecioare-lebădă sau dakini, se spune că au avut multe povești tragice de iubire cu muritorii¹⁴; asemenea povestiri, întâlnite în folclorul tuturor popoarelor, surprind prin similitudinea cu basmele teutone, sprijinind ideea că, de fapt, noi am coexista pe planeta noastră cu o altă rasă, secretă, despre care oamenii nu știu nimic...”.

Și popoarele Asiei au cristalizat în vechile lor tezaure mitice, precum și în cele inițiatice, cunoașterea existenței multîmilor de „spirite ale naturii”, îmbinată cu cele mai variate episoade epice rezultate din manifestările impresionante și din relațiile directe cu ființele eterate având aparente trupuri de om, formate însă din materii care treceau ușor din invizibil în vizibil – și invers. Dar chiar mai mult decât cele patru categorii cunoscute de populațiile europene în raport cu mediul specific în care și-ar duce viața aceste entități (sub pământ, în ape, în aer, în locurile cu foc), oamenii Orientului îndepărtat au vorbit mereu și au consemnat convingerile lor despre existența unor „spirite ale norilor” – care ar influența manifestările atmosferice. (În legătură cu acest aspect, este, desigur, interesant de remarcat faptul că la vechii hitiți – din Asia Mică – „Zeul Furtunii” avea o importanță preponderentă, la fel cum și la populațiile precolumbiene din America Centrală, „Zeul Ploii” Tlaloc a fost mii de ani unul dintre zeii principali.)

Separat însă de toate aceste categorii de „spirite ale naturii” – care, conform cunoașterilor spiritualiste mai elevate, ar avea sarcini permanente legate de desfășurarea armonioasă a tuturor proceselor fizico-chimice și, respectiv, biologice care au loc de milioane și milioane de ani în Natură –, științele spirituale (ce își au originile din timpuri foarte îndepărtate) afirmă că există și o treaptă mai evoluată – cu atribuții ceva mai complexe. Încă din vechea cultură sanscrită a fost consemnată existența „lumii devasilor”, constituită, de asemenea, din ființe invizibile cu trupuri de tip uman, care, în funcție de voința lor, ar putea trece și ele, temporar, în văzul oamenilor; deținând puteri neînțelese de pământeni, manifestările lor specifice – spre deosebire de spiritele

14. Mitul conviețuirii temporare a unor fecioare-lebădă eterice cu bărbați pământenii a fost consemnat nu numai în texte din diferite colțuri ale lumii, dar a inspirat și mari opere muzicale moderne; este bine cunoscută, desigur, muzica baletului „Lacul lebedelor” compusă de P.I. Ceaikovski, sau a operelor din cadrul tetralogiei lui Richard Wagner, sau poemul simfonic al lui Saint-Saëns ce a individualizat baletul „Moartea lebedei” (n.a.).

naturii – ar fi însă în funcție de nivelul de evoluție obținut de fiecare entitate în parte. Fiind percepuți încă din timpuri străvechi ca având o structură intimă și moduri de manifestare într-un tot asemenea „îngerilor” din religiile erei noastre, iată o prezentare sintetizată din cultura spiritualistă a Orientului asiatic, redată de către inițiatul indonezian¹⁵ C. Jinarajadasa :

„În cerul superior trăiesc Devasii de tipul cel mai elevat, cunoscuți sub numele de Devasi arupici – sau «Devasi fără formă» –, pentru că materia corpurilor lor aparține celor trei sub-planuri superioare ale materiei mentale – numită și fără formă –, iar în această materie gândul nu se condensează în forme definite, ci se exprimă printr-o vibrație complexă și radiantă.

Pe cele patru sub-planuri inferioare, numite sub-planuri «rupice» sau sub-planuri ale formei – pentru că aici gândul creează «gânduri-formă» cu contururi nete, trăiesc Devasii kamici, sau Devasii «cu formă».

Pe planul astral se găsește o categorie inferioară de Îngeri, numiți Devasii harnici – sau «Devasii dorinței» –, pentru că lumea astrală¹⁶ în care trăiesc ei este domeniul emoțiilor.

...Spiritele Naturii sau zânele sunt pentru Devasi cam ceea ce sunt pentru noi animalele domestice obișnuite. Cu toate că speciile lor superioare sunt înzestrate cu o mare inteligență, zânele nu sunt încă individualizate, adică ele fac parte dintr-un suflet colectiv – sufletul grup al zânelor. Ele se individualizează lent și devin ego-uri permanente grație devotamentului cu care i-au servit pe Devasi”.

Faptul că oamenii de pe întregul glob terestru mențin – încă din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre –, în tradiții, în mituri și povestiri, cât și în descrierile inițiatice vechi și contemporane, convingerea obținută mereu pe cale empirică asupra realității acestor lumi invizibile implică un aspect aparent surprinzător : în spațiul terestru ar exista un număr extraordinar de mare de „spirite ale naturii” și de „devasi” ! Și, într-adevăr, inițiatul citat mai sus menționa existența a miliarde de ființe nevăzute care, totuși, atunci când vor sau când sunt antrenate în acțiuni demonstrative, „știu” să se facă văzute și chiar să aibă diferite relații trecătoare cu lumea pământenilor.

Desigur că în acest veac în care cultura materialistă scientizată continuă să domine gândirea cotidiană, pentru o mare parte din contemporani astfel de

15. Jinarajadasa, C., *Evoluția ocultă a umanității*, Ed. Herald, București, 1994.

16. În cunoașterile spiritualiste, noțiunea de „astral” nu este legată de mulțimea astrilor din spațiul cosmic ; după cum explică și autorul citatului, în acest domeniu, aspectul de „astral” provine din faptul că materia eterică specifică „este scânteietoare și luminoasă de la sine”, având o luminozitate asemănătoare cu cea a stelelor (n.a.).

relatări și considerații sunt apreciate ca aparținând „povestirilor pentru copii” sau confuzului domeniu al superstițiilor. Există totuși și multe, multe persoane care s-au informat și unele chiar s-au documentat într-un cadru lipsit de prejudecăți și cu dorința deschisă de a afla „sâmburele” de adevăr (realitatea faptică sau fenomenologică) ce se află în miezul miturilor din întreaga lume, precum și în cunoașterile de acest fel. Drept urmare, oameni de cultură din diferite secole (astfel cum s-a exemplificat și anterior), precum și diverși inițiați, abordând acest gen de evenimente și de aspecte analitice, au scris texte și cărți prin care au oferit unele explicații accesibile nivelului contemporan de înțelegere; în principal, astfel de scrieri au pornit de la trăiri reale ale celor mai diferiți oameni, autorii lor constatând necesitatea dezvăluirii publice a cazuisticii respective, a evidențierii structurii fizice atât de deosebite a unora dintre activitățile specifice percepute, precum și a sensului existenței acestor ființe în cadrul coabitării terestre, în planuri însă invizibile ochiului uman.

Cunoscutul scriitor britanic Sir Arthur Conan Doyle a publicat în anul 1923 o carte intitulată *Venirea zânelor*¹⁷, care a stârnit numeroase controverse, întrucât nu numai că textul privind existența și manifestările spiritelor naturii constituia un afront la adresa concepțiilor științifice contemporane, dar oferea în plus și o provocare nemaîntâlnită până atunci: era prima carte din lume ce includea fotografii ale unor micuțe zâne și chiar a unui micuț gnom! Tulburătoarele înregistrări fuseseră realizate în anul 1917 de două fete tinere din localitatea engleză Cottingley; acestea obținuseră cu greu de la tatăl lor aparatul de fotografiat (care la vremea respectivă era totuși un obiect mult mai rar), pentru a-și fotografia „prietenele” ce apăreau și dispăreau în aer și cu care stabiliseră relații apropiate.

Documentându-se ulterior asupra acestui captivant eveniment, iată cum prezenta pe scurt scriitoarea franceză Dorothée Koechlin de Bizemont desfășurarea faptelor ce au condus la ineditele fotografieri și apoi la publicarea lor¹⁸:

„Cele două fete, care pretindeau că văzuseră zânele și s-au jucat cu ele, nu mințeau! (Se poate vedea pe fotografiile alb-negru că aceste fete aveau o aură foarte frumoasă... nicidecum aura minciunii.)

Ele se numeau Elsie și Frances, erau verișoare și locuiau în Cottingley, în comitatul Yorkshire, în nordul Angliei. De ani de zile povesteau părinților că se jucau cu zânele într-o vâlcea din spatele casei. Până aici, nimic anormal pentru niște fete englezoaice: în Anglia, copiii sunt lăsați să creadă în zâne,

17. Doyle, Sir A.C., *The Coming of the Fairies*, Ed. The Psychic Press, Londra, 1923.

18. Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce*, vol. 3, Ed. R. Laffont, Paris, 1992; traducere în limba română la Ed. Sagittarius, Iași, 1995.

considerându-se că este bine... Și, urcând în Scoția și Țara Galilor, găsim tot mai mulți oameni mari care își mărturisesc, fără falsă rușine, credința în zâne ! Acolo, toată lumea cunoaște pe cineva care a văzut una (cel puțin) !

...Într-o zi, domnul Wright, tatăl lui Elsie, aduce acasă o cutie magică : un aparat de fotografiat ! Elsie îl cicălea în fiecare zi pe tăticul iubit : «Dă-ne aparatul să le fotografiem pe prietenele noastre, zânele ! ». Tăticul era sceptic, dar, băiat bun, a sfârșit prin a încredința prețiosul aparat celor două fete, împreună cu o placă (încă nu existau pelicule pe atunci). Fetele au plecat încântate și s-au întors seara, sărind ca niște purici : zânele veniseră la întâlnire ! Li s-a făcut o fotografie ! Tăticul cel iubit, puțin cam sceptic, nu s-a grăbit ; au trecut zece luni până la dezvoltarea plăcii. Apoi, într-o zi s-a hotărât. Și iată șocul : pe fotografie apar siluetele zânelor dansând în jurul lui Frances. Siderat, domnul Wright arată fotografia rudelor și vecinilor. Unii cred că a fost trucată. Vorbește cu fotografii locale care este însă categoric : «Această fotografie, domnule, este autentică : vă imaginați că nu dispunem la ora actuală de mijloacele tehnice pentru a face un asemenea trucaj ! ». Tăticul se întoarce acasă din ce în ce mai perplex – și dă din nou aparatul fetelor, cu un teanc de plăci de această dată. Și iar noi fotografii de zâne, reușite... În acele momente a intervenit Sir Arthur Conan Doyle. El a aflat de la o prietenă a verișoarei lui tăticu de existența acestor fotografii. Face cercetări... Face expertiza fotografiilor în cele mai bune laboratoare din Londra – care, în unanimitate, îl înștiințează că nu este nici urmă de trucaj. Atunci își publică ancheta și este un succes imens în toată Anglia.

...Unii au criticat vehement fotografiile, aducând ca argument faptul că zânele pe care le vedem acolo au «o înfățișare modernă».

...De ce ar fi avut ele o costumație din altă epocă ? Maurice Magre, care a studiat mult această chestiune, a răspuns : «Spiritele Naturii... iau înfățișarea oamenilor pe care obișnuiesc să-i vadă».

...Alte mărturii merg exact în același sens. De exemplu, cea a prietenei mele Anne Denieul, scriitoare și sociologă :

«Nu credeam mai ales în existența zânelor. Auzisem despre ele vorbindu-se ca de o realitate indiscutabilă... Dar într-o zi, am început să 'văd'... Vedeam ca în filigran, nu neapărat alb-negru, o entitate în două dimensiuni, fără grosime – chiar numai o idee din acea entitate, pe care am exprimat-o imediat cu o rapiditate fulgerătoare. Recunoșteam, dumeam, dar imaginea se destrăma... Iată ce mi s-a întâmplat într-o dimineață de primăvară... Mă găseam foarte prozaic în bucătărie, unde îmi pregăteam micul dejun, când am văzut, la înălțimea feței mele, o ființă mitică de-o palmă¹⁹, îmbrăcată cu un corselet și

19. Dacă în veacuri anterioare astfel de observări și de relații directe au constituit baza unor „basme”, dar și a unor cărți culte – scrise la nivelul de cunoaștere al fiecărei

cu o fustiță încântătoare, cu păr lung și cu aripi transparente, ca de fluture după formă, și de libelulă după structură.

...A dispărut destul de repede, dar am zărit-o de mai multe ori pe drum, apoi în casă, în decursul câtorva zile, ca și cum m-ar fi urmat».

Această mărturie mi se pare cu atât mai interesantă²⁰ cu cât autoarea ei este o universitară cultivată, din secolul XX. Cunoscând-o, sunt sigură că este vorba de o experiență autentică”.

Autorul francez Roger de Lafforest, care a publicat mai extins relatarea respectivă – în cartea sa *Présences des invisibles* (Ed. R. Laffont, Paris) –, a redat și o altă mărturie interesantă, aceea a pictoriței franceze Catherine de Limbourg-Stirum ; iată un extras suficient de semnificativ :

„Când aveam între patru și șase ani, vedeam Zânele în mod obișnuit. Aparițiile lor erau frecvente, dar scurte, fugitive, însă în orice caz foarte precise. Fratele meu și cu mine ardeam de dorința de a le întâlni. Vorbeam adeseori despre ele și le chemam cu glas tare, rugându-le să nu se ascundă. În fapt, nu știam dacă acestea erau Zâne ; noi le numeam așa. Erau «făpturi mici, din Natură», a căror mărime nu depășea 20-30 de centimetri, foarte bine proporționate, cu mișcări vioaie și grațioase, cu aripi transparente de libelule. Între noi, le spuneam „piticuții”. Câteodată, pe neașteptate, apărea unul pe care îl vedeam foarte aproape de mine, adevărat, ca din carne și oase, dar apoi dispărea la fel de brusc”.

Sir A.C. Doyle a publicat și o a doua ediție a provocatoarei sale cărți, în cadrul căreia a completat textul și ilustrația cu relatările și fotografiile primite de la o tânără doamnă din Germania. Aceasta – d-na Else Jung – nu numai că reușise prin anii '20 să stabilească „relații prietenești” cu niște ființe mici din lumea invizibilă – ale căror trupuri eterice colorate le vedea în anumite intervale de timp –, dar obținuse și acordul acestora de a le fotografia. Pentru englezi însă – în primul rând –, documentele fotografice obținute de tinerele fete de la

perioade –, în secolul XX s-au amplificat mijloacele de întreținere a tradițiilor și a cunoștințelor respective : în paralel cu răspândirea cărților cu basme și, respectiv, a diferitelor cărți documentare, s-au turnat și filme foarte sugestive ; filmul în culori „Tom Degețel” este urmat în zilele noastre de seriale de desene animate cu același gen de subiecte, fiind difuzate de televiziunile din întreaga lume (n.a.).

20. Personal am văzut o fotografie „ciudată” obținută și în România, în urmă cu două decenii, undeva pe un deal din vestul țării ; mai distanțat de persoanele pozate, lângă un tufiș, a fost înregistrată și o stranie prezență invizibilă : două femei și un bărbat – de dimensiuni reduse mult – păreau că stau de vorbă ; îmbrăcămintea părea a fi dintr-un secol anterior. Deși erau „în lumea lor”, coexistau nevăzuți în același cadru natural cu pământeni ce apăreau ca niște uriași pe lângă ființele respective... (n.a.).

Cottingley au făcut epocă și au constituit subiectul de anchetă, analiză și prezentări editoriale și din partea altor autori²¹.

Legat de fotografiile respective, precum și de imagini asemănătoare obținute ulterior, este poate interesant de relevat explicația dată de Sir Arthur Conan Doyle cu privire la fenomenul fizic al surprinderii de către peliculele foto-sensibile a unor astfel de prezențe obișnuit invizibile, cât și însuși modul în care vedea el consecințele înmulțirii inerente a documentelor fotografice de acest gen ; iată ce scria în acest sens în prefața primei ediții a cărții *The Coming of the Fairies* :

„Minții umane îi vine greu să accepte existența la suprafața acestei planete a unei populații poate la fel de numeroase ca și rasa umană, populație care își desfășoară activitatea în felul său, despărțită de noi doar printr-un nivel vibratoriu diferit. Căci noi nu vedem obiectele decât în limitele culorilor spectrului nostru vizibil, în timp ce dincolo de el există infinite vibrații colorate²², pe care nu le putem vedea²³. Dacă vom concepe că poate exista o rasă de ființe alcătuite din materie, ale căror unde prea scurte sau prea lungi nu pot, din acest motiv, să fie percepute de noi, aceste ființe rămân invizibile pentru noi²⁴ exceptând cazul când am putea să intrăm pe aceeași lungime de undă – sau s-o adaptăm lungimii undelor noastre. Exact acest lucru înseamnă, de altfel, mediumnitatea : mediumul este capabil să-și modifice vibrațiile, intrând pe alte lungimi de undă”.

În prefața celei de-a doua ediții, scriitorul englez oferea cititorilor și o viziune de largă deschidere spirituală :

„Trebuie să mărturisesc că după luni de gândire, sunt incapabil să concep adevărata semnificație a acestui eveniment (fotografierea zânelor, n.a.). Sunt clare una sau două consecințe. Experiențele copiilor trebuie să fie luate mult

-
21. Gardner, E.L., *Fairies – The Cottingley Photographs*, Ed. The Theosophical Publishing House, Londra ; Hodson, G., *Fairies at Work and Play, Observed by the Author*, Ed. The Theosophical Publishing House, Londra ; Pauchard, A., *The Other World*, Ed. Rider & Co., Londra ; Swarowski, D., *Life – A Miracle*, Ed. Sieben Quellen, Innsbruck, 1982.
 22. Valentina – româncea oarbă-clarvăzătoare – din Iași afirma că în lumea eterică – invizibilă nouă – există o bogăție de culori, mult mai frumoase decât cele percepute de ea înainte de orbire (n.a.).
 23. Dincolo de radiațiile luminii roșii, respectiv ale celei violete.
 24. Demonstrarea acestei realități fizice fundamentale a fost prezentată de autor în următoarele cărți : *Straniile Inteligențe invizibile*, Ed. Institutul European, 1993 și Fides, 1996 ; *Lumi invizibile*, Ed. Polirom, Iași, 1996 ; *OZN eterice*, Ed. Polirom, Iași, 1997 ; *Fenomenul Valentina*, Ed. Polirom, Iași, 1997 (n.a.).

mai în serios. Aparatele fotografice trebuie să le stea la îndemână. Alte cazuri foarte autentice vor fi astfel obținute. Aceste ființe mici (spiritele naturii) ce apar ca existând în apropierea noastră, care sunt separate de noi doar printr-o mică diferență a vibrației, ne vor deveni familiare. Gândul la ele, chiar dacă nu le vedem, va adăuga la farmecul fiecărui pârâu și al fiecărei văi și va oferi o atracție romantică pentru fiecare plimbare rustică. Recunoașterea existenței lor va zdruncina gândirea materialistă a secolului XX din împotmolirea sa în făgașul ei rigid și o va face să admită că existența respectivă este o vrajă și un mister al vieții. Descoperind acest lucru, lumii nu-i va fi atât de greu să accepte mesajul spiritual susținut prin fapte fizice, mesaj care a fost exprimat atât de convingător și mai înainte. Eu am văzut toate aceste fotografii, dar pot exista cu mult mai multe²⁵. Când Columb a tras clopotul de rugăciune pe țărmul Americii, care ochi profetic a văzut cât de mult avea să afecteze destinele lumii noul continent? Se pare că și noi acum suntem pe țărmul unui continent nou, care însă nu este separat de oceane, ci de condiționări psihice subtile, care pot fi totuși depășite. Eu privesc în viitor cu venerație”.

Totuși, după mai bine de șase decenii, epilogul setului de fotografii făcute de fetițele din Cottingley a fost redat sub o formă total diferită, de către un alt scriitor renumit. Dotat cu talent literar dublat de o fantezie bogată, Arthur C. Clarke și-a bazat captivantele sale scrieri SF și pe o variată documentare – cu tenta unui cercetător adevărat. Prin continua abordare a fantasticului scientizat, era într-un totul normal ca și el să abordeze într-un anume mod straniul domeniu al lumilor invizibile. Și fiindcă ecoul cărții lui Sir Conan Doyle s-a menținut decenii întregi, căutând să pătrundă în fondul fenomenelor insuficient înțelese, A.C. Clarke a reușit să o găsească și să discute cu una din cele două fetițe autoare ale fotografiilor de la Cottingley; aceasta era însă bătrână acum.

Într-un comentariu filmat – reluat și de un post de televiziune din țara noastră –, acest „cavaler al SF-ului modern”, relatând discuția avută cu „eroina” respectivă, afirma că aceasta i-a povestit cu un accent de umor un „secret” ascuns de-a lungul întregii sale vieți: pentru a-i convinge pe cei din jurul lor despre relațiile cu ființele invizibile existente în natură, împreună cu verișoara ei au tăiat din reviste imagini de zâne și ale unui gnom pe care, punându-le între crengi de arbuști și pe iarbă, le-au fotografiat! Deci, pozele respective nu au fost niște trucaje de laborator fotografic, în schimb, au fost un

25. Sir A.C. Doyle a promis la un moment dat soției sale că după moarte îi va demonstra existența sufletului în lumea eterică invizibilă, printr-o înregistrare fotografică similară ca fenomen fizic cu înregistrarea zânelor. Și, într-adevăr, nu mult timp după decesul său, i-a oferit soției confirmarea respectivă (v. fig. 8 A din cartea *OZN eterice*, Ed. Polirom, Iași, 1997) (n.a.).

trucaj „inspirat” și de amplu efect, imaginat din joaca unor copile... Totuși, în video-comentariul respectiv, Arthur C. Clarke a adăugat o completare foarte semnificativă, care a îmbogățit fondul cognitiv al dezvăluirii respective : chiar dacă fotografiile de la Cottingley au fost truate de acele copile, el cunoștea alte documente fotografice întru totul veridice, care înregistraseră în mod real astfel de prezențe invizibile, despre a căror existență era pe deplin convins !

Dar dacă diferiți scriitori care s-au documentat – sau chiar s-au implicat – în această tulburătoare conviețuire din timpuri ancestrale și până în clipele noastre ne-au oferit secol de secol, deceniu de deceniu, viziunea atât de necesară a unor cunoașteri mult mai ample, desigur că la fel de instructive sunt și specificările – verificate ca onestitate – persoanelor care au participat direct la astfel de evenimente ; și aceasta cu atât mai mult cu cât în domeniul respectiv – doar aparent foarte straniu, dar în realitate foarte natural –, oamenii care „văd” sau „intră în relații apropiate” cu ființe din lumile eterice (invizibile pentru marea majoritate dintre noi) beneficiază în mod evident de aptitudini suplimentare mediumatice și chiar de anumite capacități de clarvedere. Dar dacă vreun cititor mai crede că evocarea și relațiile directe și prietenești cu „spiritele naturii” au intrat în legende, cât și în istorie doar ca un produs al imaginației populare – care ar fi dominat gândirea oamenilor din veacurile și mileniile trecute –, el se înșală singur... Pentru a se edifica asupra veridicității neînțelesei realități fundamentale – ce îndepărtează în mod inerent aprecierea simplistă că tot ce s-a spus și s-a scris despre „lumea” respectivă nu ar fi decât „fantezii” –, cei mai sceptici ar trebui să se ducă în Anglia și să viziteze „grădinile de la Findhorn” ; culturile vegetale de acolo constituie și acum o demonstrație întru totul reală, care a uimit și a tulburat numeroși oameni de știință și specialiști, cât și pe toți cei care le-au vizitat din curiozitate sau măcar s-au informat de la distanță asupra lor.

Publicată în zeci de reviste și în multe cărți²⁶ din diferite țări, ciudata „poveste modernă” a grădinilor respective își are începuturile în anul 1962, lângă mica localitate pescărească Findhorn – din nordul Angliei.

26. MacLean, D., *The Findhorn Garden*, Ed. Harper & Row, 1975 ; *To Hear the Angels Sing*, Ed. Findhorn Foundation, 1980. Aceste cărți au fost traduse în limba franceză și publicate de Ed. Le Souffle d'Or, Barret-le-Bas, sub titlurile : *Les Jardins de Findhorn* și *Le Chant des Anges* ; Caddy, E., *La petite voix*, Ed. Le Souffle d'Or, Barret-le-Bas ; Giovetti, P., *Gli Angeli*, Ed. Mediterranee, Roma, 1989, tradusă și în limba română la Ed. Ram, București, 1997, sub titlul *Îngerii* ; Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce*, vol. III, Ed. R. Laffont, Paris, 1992, tradus și în limba română la Ed. Sagittarius, Iași, 1995.

Nereușita vieții familiale a determinat-o pe canadiana Dorothy MacLean să ajungă în acel colț de țară, ca funcționară la un mic hotel. În timpul liber, una dintre noile ei prietene a învățat-o să facă meditații spirituale. Dar după un timp, brusc, o voce interioară a început „să-i poruncească” să scrie cele ce dorea să i le comunice. Însă același fenomen straniu i-a survenit și colegei sale, Eileen – soția lui Peter Caddy ; „mesajele” respective aveau să producă o cotitură radicală în viața acestora, făcând ca prietenia lor să evolueze către un neprevăzut cu totul insolit. În fapt, neobișnuitul s-a declanșat după un șomaj prelungit care i-a adus – atât pe Dorothy, cât și pe familia Caddy – în situația de a nu mai avea resurse materiale nici pentru hrană ; atunci, „vocale” le-au recomandat ambelor prietene același lucru dezolant : să cultive terenul din jur, cu legume... Dar cum să se apuce de grădinărit într-un pământ nisipos și pietros, aflat într-un climat nordic cu adevărat vitreg și, în plus, fără ca vreunul din ei să se priceapă la așa ceva ? ...

Văzând ezitarea plină de slăbiciune a acestora, vocile parcă s-au schimbat la timbru și au intervenit tot mai poruncitoare, ca niște ființe nevăzute. Cine erau oare aceste prezențe nevăzute, care se manifestau într-un mod atât de neobișnuit ?

Față de modul de manifestare a acestora, cele două femei aflate în suferința lipsurilor materiale le-au considerat ca fiind îngeri și le-au denumit cu termenul generic din literatura spiritualistă : „devas”. Din acele momente, Dorothy MacLean a început să scrie dictări tot mai ciudate :

„Da, ești menită să cooperezi la această grădină. Începe să te gândești la spiritele naturii și la spiritele lor superioare. Branșează-te, armonizează-te cu ele ; este o solicitare atât de neobișnuită pentru ele, încât le vei trezi interesul. Vor fi extrem de bucuroase să găsească în sfârșit niște membri ai rasei umane doritori să le ceară ajutorul... În lumea nouă care va veni, aceste tărâmurii vor fi complet deschise oamenilor sau, mai bine spus, oamenii se vor deschide către ele. Căutați contactul cu glorioasele regnuri ale Naturii, punându-vă în această căutare întreaga inteligență și întreaga simpatie. Și aflați că aceste ființe sunt Ființe de Lumină, doritoare să ajute – însă nu au încredere în oameni, care caută tot ce este fals”.

Au urmat felurite „mesaje” prin care micul grup era instruit îndeaproape cum să execute lucrările necesare, despre care la început nu avea nici cea mai vagă idee. Dar ca aspect remarcabil în comunicările respective era insistența

Impresionată de revelațiile și realizările lui Dorothy MacLean, autoarea franceză Koechlin de Bizemont a prezentat astfel prima carte a canadienei : „Este una din cărțile cele mai importante ale generației noastre” (!).

asupra unei componente pe care noi, cei mulți, o desconsiderăm cu ușurință ; nimeni nu-i instruește nici pe adulți și nici pe tineri asupra acestora : necesitatea manifestării unei prietenii sincere, a unei dragoste deschise față de toate ființele vegetale ! În fapt, cu toții ar trebui să știm, să simțim și să ne comportăm ca atare față de o realitate esențială : „energia iubirii spirituale” este una din forțele primordiale ale cosmosului, este fundamentală în ansamblul întregii Creații universale, fiind generată continuu de Divinitate ca „o undă purtătoare” a tuturor relațiilor intime ce au loc în imensul cadru al variatelor forme de viață ! Din păcate însă, noi, oamenii, nu intuim și nu simțim acest lucru, majoritatea dintre noi lăsând reflexele biologice-materialiste să respingă astfel de gândiri... Iată ce scria Dorothy MacLean în acest sens :

„Puțin câte puțin, spiritele naturii ne-au învățat cum să arăm terenul, cum să-l semănăm, cum să tratăm fiecare fel de cereale, de legume, cum să le hrănim, când să le culegem și cum. Terenul a început să se fertilizeze și să ofere roade. Devasii ne-au explicat că radiațiile emise de grădinar contribuie la creșterea plantelor, că forțele emoțional-sentimentale care vindecă solul pot fi o hrană adevărată pentru vegetale. Unele persoane le stimulează astfel creșterea, dar altele le-o frânează, pe când altele le-o blochează pur și simplu. Ei ne-au repetat că grădinile au nevoie de dragoste și de sentimente tinere, ca și copiii”.

Într-unul dintre mesajele de acest fel, comunicarea era foarte fermă :

„Dacă omul gândește că este o parte a unei vieți unice, el poate transmite atunci multe vibrații, multă energie. Plantele sunt recunoscătoare pentru apă, dar sunt mai ales pentru iubirea ce poate însoți apa”.

Treptat, în terenurile atât de sărace cultivate de micul grup s-au dezvoltat plante de o vigoare deosebită, roadele obținute fiind de mărimi nemaivăzute – de exemplu, verze de câte 20 de kilograme ! Variatele plante, flori și chiar pomi fructiferi – pe care nimeni nu i-ar fi putut aclimatiza în zona aceea aridă și friguroasă – au condus la „miracolul” unei adevărate „grădini exotice”, de o vigoare uimitoare. Desigur că s-a dus vestea despre „ciudățenia de la Findhorn” și, astfel, au început să vină specialiști și vizitatori care rămâneau uimiți de „fenomenele” respective, fără a le putea găsi însă explicații pe linia actualelor cunoașteri științific-materialiste. Dar au fost printre aceștia și persoane care s-au simțit puternic atrase de realizările extraordinare datorate substratului spiritual al relațiilor sincere cu „lumea ființelor naturii” și, respectiv, cu „lumea devasilor”, rămânând definitiv alături de micul grup inițial. Treptat, s-a format o comunitate locală, ce a extins continuu „grădinile din Findhorn” cu ajutorul benefic al entităților senzitive și potente din lumile

nevăzute ; în paralel, s-a ajuns și la instituirea „Fundației Findhorn”, care organiza expuneri privind posibilitățile demonstrate ale colaborării dintre „lumea oamenilor” și lumea „spiritelor naturii” și care a editat și cărți (v. nota 26) apreciate de cei care au înțeles profunda semnificație a faptelor respective.

Pe parcurs, în cadrul mesajelor pe care cele două prietene – Dorothy și Eileen – continuau să le primească, însuși nivelul filosofic al ideilor transmise a crescut, adesea comportamentul comun al oamenilor fiind muștră în mod cu totul justificat :

„Copacul care va crește din sămbure conține întregul său proiect înscris în sămânță. Acest proiect este sub protecția devasilor și se manifestă în frumusețea florilor și în sănătatea fructelor. Acesta este cuvântul devenit materie ; la fel este în întreaga creație, întreținută în echilibru de niveluri de viață pe care voi nu sunteți capabili să le percepeți cu nivelul limitat al conștiinței voastre, la care continuați să vă mențineți din ignoranță”.

Un alt deva-înger comunica o aceeași idee :

„Dacă voi, oamenii, doriți să ne dominați pe noi – elementele naturii –, învățați mai întâi să vă dominați pe voi înșivă, natura voastră turbulentă și viziunea voastră limitată. Apoi, fiți uniți între voi, fiți plini de iubire în numele Domnului, fiți apropiați așa cum suntem și noi, și minunile se vor realiza”.

Iată și o altă exprimare foarte semnificativă :

„...știu foarte clar ce am de făcut : trebuie să manifest câmpuri de forță, oricâte obstacole vor fi, căci sunt multe în lumea infestată de om. Regnul vegetal nu are nici un resentiment față de cei pe care îi hrănește ; dar omul ia cu nepăsare ceea ce i se dăruiește, fără măcar să mulțumească. Acest mod al lui nu ne place și ne face să-i fim ostili. În general, oamenii parcă nu ar ști încotro se duc și pentru ce. Dacă ar ști, ce mari producători de energie ar fi ! Dacă ar fi pe calea cea bună, cât de bine am fi putut coopera cu ei ! ”...

În fapt, în paralel cu instruirile atât de benefice pentru lucrarea și îngrijirea grădinii și a pomilor, care conduceau la recolte impresionante, criticile față de lipsa gândirii spiritualizate și a cunoașterilor mai evoluate ale oamenilor făceau și ele parte din „lecțiile” transmise cu cele mai bune intenții :

„Cum puteți fi atât de obtuși și să nu știți că întreaga conștiință a Pământului participă la suferințele fiecărui individ în parte ? Că, de asemenea, această conștiință se exaltă la bucuria fiecărei ființe, participând și ea ? Acest principiu al unității este exprimat și reprezentat pretutindeni. Noi dorim să subliniem clar faptul că ființa voastră este legată în mod total de întreaga lume și că voi nu puteți maltrata Pământul fără a vă face rău vouă înșivă. Unitatea este

globală, pentru că tot ce există este Creația lui Dumnezeu. Cine perturbă proiectul global al Pământului, echilibrul anotimpurilor și armonia tuturor manifestărilor materiale perturbă opera sacră și distruge speranțele legate de viitorul omului. Vă surprinde uneori violența elementelor? Ele vor deveni și mai violente dacă omul nu-și va transforma atitudinea față de adevăruri!”.

(Acest mesaj aparent filosofic transmis în anii anteriori nu a fost cumva o viziune profetică a consecințelor violente care se derulează în ultimele decenii? Oare înmulțirea și creșterea în intensitate a cutremurelor, a taifunurilor și a ploilor care provoacă mari inundații și mari alunecări de terenuri nu sunt reacții planetare „tot mai violente”, datorate manifestărilor tot mai perturbatoare și mai lipsite de respect ale oamenilor, față de armonia care trebuie cultivată cu profundă convingere în întreaga Creație?)

Grădinile de la Findhorn au fost și sunt o „realitate materială” care a uimit mulțimi de oameni, depășind și sfidând încercările de explicare a impresiunilor fenomene biologice doar prin cunoașterile docte contemporane. Dar „realitatea” respectivă nu este numai una din atât de numeroasele demonstrații²⁷ ale potențelor superioare de care dispun lumile invizibile ce conviețuiesc cu noi în spațiul planetar. Aceasta este totodată și o demonstrație a cât de benefice pot deveni relațiile bazate pe cunoașterea acestor lumi, pe un respect și o dragoste spirituală reciprocă, pe o comportare loială a oamenilor nu numai față de semenii lor, ci și față de tot ceea ce este viață și față de însăși ființa astrală care este planeta²⁸ Pământ; numai prin transformarea comportamentului

27. În cartea *OZN eterice* (Ed. Polirom, Iași, 1997) am prezentat și ilustrat faptul că lumile invizibile cu care coexistăm în spațiul terestru ne oferă permanent – încă din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre – variate demonstrații ale viețuirii lor și ale capacităților superioare de utilizare a materiilor dense și a celor eterice, precum și a unor bogate spectre de energii specifice. Astfel, de exemplu, aceasta este originea tulburătoarelor manifestări ale OZN – menționate încă din Antichitate –, la fel ca și ale mulțimilor celor mai variați zei, îngeri, ființe miraculoase etc. În secolul XX astfel de demonstrații s-au multiplicat spectacular și prin „dictarea telepatică” a zeci de cărți, cât și prin „transcomunicările” înregistrate pe benzi magnetice completate cu stranii imagini pe ecrane de televizor.

28. Cunoașterea inițiativă a faptului că Pământul este „trupul” unei „conștiințe cosmice” elevate a fost transpusă parțial într-o ipoteză științifică modernă prin „teoria Pământului viu” – denumită și „ipoteza Gaia”.

Geofizicianul englez James Lovelock, susținut pe parcurs de Lynn Margulis, reputată biologă americană (de la Universitatea din Boston) și apoi de unele grupuri de oameni de știință, a demonstrat în mod doct că Pământul își reglează în mod optimizat diferite procese specifice: această reglare s-ar efectua prin intermediul „rațiunii colective” a mulțimilor de ființe din diferite regnuri biologice, care ar acționa după principiul cibernetic al „retroacțiunii selective”.

oamenilor către o astfel de atitudine se va putea menține și dezvolta armonia (lipsită de violențele naturii) mediului în care trăim și a însuși mediului cosmic – proiectată încă din începuturi în imensitatea întregii Creații. Iată, așadar, că după milioane de ani de coexistență cu ființele lumilor nevăzute, omenirea terestră mai trebuie să primească încă și acum variate lecții de comportare corectă – materială și spirituală –, întrucât după atâtea epoci de existență planetară oamenii nu au ajuns încă să fie conștienți de apartenența la un imens și admirabil „Tot” și de răspunderea individuală și colectivă ce rezultă din această apartenență...

Dar în acest secol XX atât de scientizat și de materialist, grupul și apoi pasionata comunitate de la Findhorn nu constituie un exemplu izolat al relațiilor directe dintre oameni și ființe ale lumilor invizibile. Iată, de exemplu, ce își amintea și ce afirma renumitul clarvăzător american Edgar Cayce, care a uimit o lume întreagă prin „lecturile” sale din timpul somnului și al stărilor de transă hipnotică²⁹, desfășurate de-a lungul mai multor decenii din prima jumătate a secolului XX:

„Odată, privind pe fereastră, am văzut zâne care mă chemau afară să mă joc cu ele. De data aceea, mama le-a văzut bine și nu m-a oprit să ies la ele. Aceasta s-a repetat un anotimp întreg, adică o vară întreagă”.

„Să descriu elfii din copaci, zânele din păduri, sau ceea ce mi se pare a fi îngeri, prezențe, în frumusețea și minunile care le însoțeau, n-aș putea să o fac, căci mi s-ar părea un sacrilegiu” (Lectura 464-12 – supliment).

„Gnomii, spiridușii, zânele, vârcolacii nu sunt «elementali». Sunt entități făcute din elemente, care sunt – ca entități – la fel de exact definite ca și ființele umane ce trăiesc în lumea materială” (Lectura 1265-3).

„Persoana era cineva foarte priceput să colaboreze cu lumea nevăzută, cu energiile elementare. Era în legătură cu zânele, cu toate aceste ființe care nu se exprimă sub o formă materială și pe care numai cei brânșiți la infinit le pot observa” (Lectura 2547-1).

La prima vedere, este foarte stranie această exprimare plină de înțeles inițiativ; „numai cei brânșiți la infinit le pot observa”... Dar și alți autori au sesizat repetat existența unei capacități extinse a domeniului vizual ce o posedă unele persoane care văd efectiv ființe din lumile eterice, chiar dacă această posibilitate deosebită se manifestă pe un interval limitat în timp. Astfel, de exemplu, autorul francez Maurice Magre, documentându-se

29. Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce*, trei volume, Ed. R. Laffont, Paris, 1985-1992; traducere în limba română la Ed. Sagittarius, Iași, 1993-1995.

în acest domeniu, se exprima într-o carte scrisă cu multă pasiune³⁰, în modul următor :

„Ceea ce la noi este considerat superstiție și legendă era un adevăr în urmă cu trei mii de ani.

Legende vorbesc întotdeauna despre dansurile zânelor pădurii sau ale piticilor Pământului ; toți aceia cărora li s-a îngăduit să vadă Spiritele Naturii spun că ele au o fire foarte veselă. Natura își desăvârșește opera în bucurie și această bucurie predomină pe măsură ce conștiința se dezvoltă la regnurile superioare. Acum însă ele nu se mai lasă zărite de creaturile umane, care ucid cu plăcere. Ele știu că și cea mai inocentă fiică de om nu se va gândi, atunci când se duce în locurile în care trăiesc ele, decât să smulgă sau să rupă ceea ce ele au creat cu dragoste și care este iubirea lor – florile.

În vremea când pădurile erau liniștite și când vegetația se dezvoltă liber, chintesența vie a lumii vegetale se materializa și putea deveni vizibilă pentru acei oameni ajunși la clarvederea lumii subtile care ne înconjoară. Toate populațiile, chiar și cele primitive, vorbesc despre aceste creaturi timide, fugitive, binevoitoare, care sunt Spiritele Naturii și toate le atribuie aceleași calități și aceleași defecte”.

Legat de această capacitate deosebită a unor persoane de a vedea și chiar de a intra în comunicare cu ființe ale lumilor invizibile, iată o explicație parțială prezumată de doamna Else Jung, în cadrul unui text intitulat „Experiența mea cu Spiritele Naturii” – publicat în cartea autorului austriac D. Swarovski (v. nota 21) :

„Pentru a face credibile – pe cât posibil – întâlnirile mele cu spiritele naturii, trebuie să menționez că am fost înzestrată cu capacități de medium, care s-au manifestat singure între anii 20 și 30 ai vieții mele. În anumite perioade, eram capabilă să văd mai multe lucruri decât ceilalți oameni. Această facultate mi-a fost testată în mod științific în mai multe rânduri de către cercetători ai domeniului – din Berlin –, unde am trăit câțiva ani. Unul dintre acei profesori credea că este important de stabilit – în legătură cu obișnuința mea de a vedea gnomi, zâne, ființe ale copacilor și elementali, sau cu aceea de a citi cu ușurință pasaje din texte ascunse pe care nu le cunoșteam – dacă fenomenul era obținut cu ajutorul razelor infraroșii. Astfel de teste repetate de multe ori, pe diferite căi, reușeau întotdeauna. Dar nu numai că eu puteam să văd ființele naturii menționate mai sus, dar am fost capabilă chiar să le și fotografiez.

30. Magre, M., *La Clé des choses cachées*, Ed. Fasquelle, Paris.

Acum sunt convinsă că era posibil să obțin acele fotografii numai datorită radiației mele personale ; drept urmare, acționând ca medium, prin această radiație făceam ca puterea de reacționare a emulsiei filmului să devină deosebit de sensibilă”.

Desigur că încercările făcute de specialiștii din Berlin de a stabili dacă radiația emisă de mediumul temporar care a fost doamna Else Jung era din domeniul undelor infraroșii au condus la rezultate negative ; în fapt, investigațiile respective făceau parte doar din primele experiențe de investigare științifică a domeniului radiant al energiilor atât de neînțelese ale manifestărilor parapsihice. Multitudinea de experimente cu caracter științific³¹ care s-au efectuat în diferite țări în deceniile care au urmat, cu dorința de a se identifica domeniul radiant specific, a demonstrat (în special prin ecranările masive folosite) că în astfel de fenomene se manifestă un cu totul alt spectru energetic – mult mai activ și mai penetrant –, care nu a putut fi însă identificat de știința modernă nici până în zilele noastre...

Deși s-a evidențiat ca un inițiat mult avansat, și indonezianul C. Jinarajadasa mărturisea că nu a identificat sursele intime ale proceselor energetice cu totul deosebite care îi diferențiază pe mediumi și pe clarvăzători de oamenii obișnuiți. El se exprima în acest sens – în cadrul acelorași considerații analitice referitoare la lumile nevăzute, citate anterior – în următorul mod :

„În ceea ce privește lumea mai vastă și invizibilă care ne înconjoară, eu tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observații și cunoștințe directe. Nu știu ce capacități speciale posedă centrul creierului meu față de cei ai unui om obișnuit ; sunt însă conștient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă.

...Cunoștințele culese de savanții de tradiție ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală și că în ea, și dincolo de ea, există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială ; ele nu sunt doar o reprezentare a spiritului, ci sunt alcătuite din materie. Materia din care este creată lumea invizibilă este mult mai subtilă decât materia cu care suntem obișnuiți.

...Misterul vieții și al morții va fi dezlegat atunci când fiecare persoană va putea observa în felul acesta lumile invizibile.

...Trei tipuri distincte de entități aflate în curs de evoluție își împart aceste lumi :
1. Ființele omeneste (în această categorie sunt cuprinși oamenii și animalele).

31. Ostrander, S. și Schroeder, L., *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*, Ed. Prentice-Hall, New York, tradusă în limba română la Ed. Ulpia Traiana, București, 1997, cu titlul *Parapsihologia*.

2. Devasii sau Îngerii, împreună cu Spiritele Naturii.

3. Viața «Esenței elementale».

...Evoluția entităților cunoscute sub numele de Devas sau Îngeri este cu totul diferită față de viața din lumile vizibile și invizibile”.

Într-o anumită măsură mai explicit, pictorul englez Benjamin Creme – care a relevat o amplă erudiție în domeniile cunoașterilor inițiatice privind lumile eterice și problemele evoluției spirituale – a oferit la rândul său elemente informative³² într-un tot semnificative :

„- Zânele, gnomii etc. sunt «constructorii inferiori», care utilizează substanțele din planurile eterice și astral pentru a crea și a asigura dezvoltarea vegetației Pământului.

- Devasii sunt în mod efectiv «constructorii activi» care lucrează în mod inteligent cu substanța, pentru a crea formele a tot ceea ce vedem.

- Devasii sunt folosiți foarte des pentru vindecări, în special devasii verzi și violeți – numiți și «devasii umbrei» –, dar nu numai ei în mod exclusiv.

- Devasii sunt «fiicele sentimentului». Ei acționează cu sentimentul și lucrează să-l perfecționeze, în timp ce noi, oamenii, folosim mentalul pe care trebuie să-l ducem la perfecțiune.

- Există două mari linii paralele de evoluție care, într-un viitor îndepărtat, vor fuziona... Fiecare o completează pe cealaltă, regnul uman reprezentând aspectul masculin, iar cel al devasilor aspectul feminin al uneia și aceleiași realități.

- Evoluția devasilor urmează o linie distinctă, paralelă cu cea pe care o urmează oamenii.

- Evoluția devasilor este foarte complexă, fiind totodată inferioară și superioară celei a oamenilor. Multe dintre aceste entități sunt înalt evolute, fiind acum dincolo de nivelul uman – prin care ele au trecut odinioară.

- Membrii cei mai sensibili ai rasei umane, care vor învăța să-i invoce, să-i perceapă și să-i contacteze, vor primi de la ei o învățătură și o formare...”.

Ținând cont de înaltul nivel inițiativ la care Benjamin Creme își oferea cunoașterile sale explicative – în cadrul zecilor de conferințe expuse în întreaga lume și, respectiv, în cărțile sale traduse în principalele limbi –, este de relevat o repetare foarte autorizată a aceleiași afirmații stranie făcute în anul 1640 de abatele Montfaucon, regăsită apoi – în anul 1845 – și la inițiatul J. Collin de Plancy – citați anterior. Totuși, spre deosebire de aceștia, B. Creme nu limitează tulburătoarea posibilitate de contactare a devasilor – respectiv, a îngerilor – ca

32. Creme, B., *Maitreya's Mission*, vol. 1, Ed. Share International Foundation, Londra, 1986, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iași, 1999.

fiind accesibilă numai inițiaților Cabalei, ci o consideră în mod cu totul real ca o posibilitate generală, specifică „membrilor senzitivi ai rasei umane care vor învăța să-i invoce”. Or, astfel de invocări de tip „șamanic” sunt cunoscute în multe colțuri ale lumii încă din vechime, în cadrul – într-adevăr mai restrâns – centrelor de instruire care cultivă și aprofundează cunoașterile spiritualiste. De altfel, aceste relații deosebite dintre îngeri aflați pe trepte superioare ale capacităților specifice și oameni au fost cunoscute încă din timpuri străvechi. Iată cum relua în urmă cu peste cincisprezece secole teologul creștin Dionisie Pseudo-Areopagitul aspectul de fond al acestor relații, intrate în tradiții ancestrale (*Ierarhia Cerească*, cap. IV.2) :

„Din această pricină, ordinele sfinte ale ființelor cerești participă la comuniunea dumnezeiască într-o măsură mai mare decât lucrurile care au numai existență (materială), decât ființele neraționale sau decât cele raționale de felul nostru. Căci ele îl imită pe Dumnezeu în chip supranatural și doresc să-și transforme, potrivit acestuia, ființarea lor spirituală ; de aceea, ei se bucură de o mai strânsă comuniune cu divinitatea, fiind și mai stăruitori și râvnind întotdeauna spre cele superioare ; apoi, pe cât cu putință, fiind încordați în dragostea cea divină și neschimbătoare, ei se înalță sus și primesc în sine strălucirea izvorului de obârșie, într-un chip nematerial și netulburat ; ei se călăuzesc după acestea și își stăpânesc întreaga lor viață în chip spiritual. Căci aceste (ființe) ajută mai întâi și în mod felurit la participarea lui Dumnezeu ; și iarăși lor li se descoperă mai întâi și în felurite chipuri partea cea tainică a divinității ; de aceea, s-au învrednicit ele, înaintea celorlalte ființe și în mod deosebit, de numele de *îngeri*, pentru că ele au strălucit mai întâi iluminarea divină și prin ele ni s-au mijlocit nouă revelațiile, care depășesc puterea noastră de cunoaștere. Așa de pildă legea, cum învață teologia, ne-a fost dată nouă prin îngeri și îngerii au călăuzit pe strămoșii noștri spre cele divine, înainte de lege și după lege ; fie că ei îi învățau ce trebuie făcut și îi călăuzeau, scoțându-i din rătăcirii și dintr-o viață fără de sfințenie, către drumul cel drept al adevărului ; fie că le explicau ori le descopereau ca niște vestitori unele rânduiiri sfinte sau vedenii tainice ale misterelor celor mai presus de lume, sau unele profeții divine”.

Totuși, inițiații cunosc bine faptul că – spre deosebire de îngerii superiori – în lumea ființelor invizibile există și categorii de devasi – îngeri – care nu au ajuns încă la nivelul oamenilor superiori. Dar, în fond, atât în lumea ființelor spirituale încarnate ca oameni, cât și în cea a devasilor, absolut toate ființele respective sunt inserate strâns într-un amplu și continuu proces evolutiv ; acest proces este gigantic, necuprins de mintea noastră, fiind însăși motivația fundamentală a Marelui Univers, conceput ca atare și edificat de acea Inteligență Absolută pe care o numim Divinitate. Explicitând comparativ aceste aspecte,

iată cum le contura inițiatul englez Benjamin Creme în continuarea textului menționat mai sus :

„Evoluția devasilor se desfășoară printr-o creștere neîncetată a conștiinței a ceea ce este – aici și acum –, a ceea ce există în manifestarea viului, în materie, în vibrații, a tot ceea ce îi poate apărea spiritului ca ceva ce a fost creat. În acestea se situează experiențele lor. Ei simt viața și materia în fiecare clipă și își dezvoltă conștiința a ceea ce sunt ei. De fapt, și noi oamenii facem același lucru grație sistemului nostru senzorial-material, însă noi mergem mai departe. Cel puțin, devasii aflați până la nivelul uman nu analizează experiențele lor, nu le «mentalizează». Pe parcursul evoluției lor le devine specifică o conștiință senzorială de o sensibilitate extremă și de un înalt nivel, extinsă la cea mai fină variație a vibrațiilor. Ei evoluează progresiv către o percepere din ce în ce mai subtilă a ceea ce există acum.

În evoluția devică, acest proces nu are limite ; aceasta este natura existenței și a dezvoltării lor : cu cât experimentează mai mult, cu atât se ridică evolutiv. Noi, oamenii, avem sarcina mai dificilă, aceea de a dezvolta intuiția a ceea ce există în creație, dar și a ceea ce nu este încă manifestat, a ceea ce trebuie să mai fie, ce ar putea să fie, poate, a ceea ce este creat prin acțiunea mentalului... Făcând să intervină facultatea mentală, omenirea, omul, poate evolua într-un alt tip de creație, în care devasilor le este încă imposibil să existe. De aceea, aceste două linii de evoluție sunt paralele, ele avansează și progresează împreună ; totuși, Planul prevede cândva unirea «fiilor mentalului» cu «fiicele senzației», ale «sentimentului». Dar acest fapt este departe încă, foarte departe în timp”.

Cine caută să se informeze mai mult în astfel de problematici – doar aparent strănii, datorită lipsei noastre de informare, de cunoaștere, însă deosebit de reale în fondul lor faptic – constată că asemenea concepții și elemente explicative s-au perpetuat mereu de-a lungul veacurilor în diferite moduri ; acest aspect evidențiază un fapt esențial : „undeva” a existat – din timpuri neștiute – un același filon ancestral al unor „cunoașteri fundamentale”.

Poate că cea mai categorică evidență a existenței unui „filon arhaic”³³ al cunoașterii coexistenței fundamentale și a permanentelor legături extrem de strânse și de necesare dintre „lumea noastră, vizibilă” și „lumile invizibile” a fost constituită de continua transmitere a acestora, nu numai pe linia marilor religii, ci și prin numeroasele grupuri de inițiere care cultivau „Misterele”³⁴ – organizate mereu pe aproape întregul glob terestru, din Antichitate și până în

33. Churchward, J., *Le monde occulte de MU*, Ed. J'ai Lu, Paris, 1972.

34. Eliade, M., *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. II, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986.

zilele noastre. Astfel, acum se știe bine faptul că întregul conținut inițiativ, ritualurile, modul de organizare, de mobilare, de decorare a actualelor Loji masonice – și înseși însemnele majore purtate de F.F. : la „lucrări” – sunt aproape aceleași ca cele ale anticelor „Mistere egiptene”. Deși se mai afirmă uneori că originea francmasoneriei se trage dintr-o inițiativă a înțeleptului rege evreu Solomon (973-933 î.e.n.) – legată de construirea marelui templu de la Ierusalim –, mulți cercetători au evidențiat că întregul ansamblu al ritualului masonic a fost consacrat cu mult înainte în cadrul acelor Mistere foarte riguros organizate în vechiul Egipt – care, și ele la rândul lor, ar fi fost preluate de la populații mult mai vechi³⁵. Continuitatea organizării, a dotării și a ritualurilor Lojilor după tradițiile egiptene a fost demonstrată documentar și de o personalitate a Lojii-Mamă din Anglia – inițiatul clarvăzător C.W. Leadbeater – care la un moment dat a ajuns la gradul de Venerabil al Lojii. Iată unele extrase din instructiva sa carte³⁶ în care a dezvăluit o parte din sensul și conținutul vechilor – dar actualelor – Mistere, ale căror ritualuri se bazează efectiv pe legătura și colaborarea esențială dintre „lumea oamenilor” și „lumile paralele invizibile” ! Această stranie legătură, menținută mereu ca un mare „secret”, își avea de fapt un țel cosmic comun – al nostru și al „lor” –, acela al realizării unei continue evoluții de ordin spiritual ; printr-o atare „conlucrare”, grupurile vechilor inițiați și, respectiv, ale actualilor francmasoni – selectați ca și la grupurile antice care oficiau „Misterele” în mare secret, în funcție de dorința și de receptivitatea la inițiere – ar contribui împreună cu grupuri de ființe invizibile (!) la realizarea amplului Plan al evoluției cosmice, stabilit din începuturi de Marele Arhitect al Universului :

„În biserica creștină, serviciul divin începe prin ridicarea unei vaste forme-gând, destinată să constituie un fel de acumulator sau de condensator pentru

35. Unele secte masonice consideră că fondatorii lor au trăit în milenii anterioare. De exemplu, „Ordinul Libertății” afirma că întemeietorul organizațiilor de inițiere secretă – transpuse în epoca noastră în Lojile masonice – ar fi fost Moise (deci în jurul anilor 1250 î.e.n.). Ordinul francmasonic „Cavalerii prusieni” susținea că originea organizațiilor masonice s-ar situa în timpul lucrărilor de la Turnul Babel, pe când o altă sectă îl aprecia drept fondator pe biblicul Noe (*Dictionnaire des Êtres, des Personnages, des Livres*, Ed. J. Plancy, Bruxelles, 1845).

Neconformistul cercetător al trecutului omenirii J. Churchward ajunsese însă la concluzia că organizațiile de inițiere secretă ar proveni de la vechea civilizație dezvoltată pe continentul MU – scufundat în Oceanul Pacific în urmă cu circa cincizeci de mii de ani –, francmasoneria modernă fiind continuatoarea acesteia.

36. Leadbeater, C.W., *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie*, Ed. Avar, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, București, 1995.

forța spirituală ; ea poate fi păstrată pentru a nu se risipi în mod inutil în spațiul înconjurător ; în francmasonerie trebuie luate aceleași precauții. În ambele cazuri este invocat ajutorul entităților care, trăind în planurile subtile, sunt obișnuite să lucreze cu energiile acelor niveluri și să le dirijeze ; există totuși o oarecare diferență între metodele adoptate de religia creștină, pe de o parte, și cele ale vechilor Mistere egiptene – care stau la baza francmasoneriei –, pe de altă parte.

În creștinism, sunt invocați Îngerii sublimi, a căror dezvoltare spirituală este cu mult superioară față de cea a noastră.

În francmasonerie, este invocat, de asemenea, ajutorul angelic, dar Îngerii la care facem apel sunt mai apropiați de propriul nostru nivel de dezvoltare și de inteligență și fiecare dintre ei aduce cu sine o serie de subordonați care să le execute ordinele.

Pretutindeni ne înconjoară o imensă evoluție invizibilă, pe care o putem considera ca fiind paralelă cu cea a noastră. După cum linia noastră de evoluție traversează regnul vegetal, animal și uman, iar apoi ne conduce la dezvoltările supraumane ale Adeptului, tot astfel această evoluție paralelă traversează diferite regnuri elementale : mai întâi cel al spiritelor naturii, iar apoi cel al devasilor și al îngerilor. În acest mare regn angelic există mai multe grade de inteligență și sfințenie...

...În francmasonerie se face însă apel la ființe invizibile situate la nivelul oamenilor, sau foarte puțin deasupra ; acestea sunt însoțite de asistenți aparținând regnului spiritelor naturii sau chiar regnului elementalilor.

...dar ceea ce trebuie să fie bine înțeles este că nu numai devasii și spiritele naturii, ci și alte creaturi ciudate (fig. 1, n.a.) și pe jumătate conștiente – numite elementali – care există pe arcul evolutiv descendent în fiecare din aceste planuri consimt să răspundă și chiar răspund la invocarea cuprinsă în formula laconică pronunțată la deschiderea Lojii. Enumerarea oficianților ca răspuns la primele întrebări ale Ven. ∴ este o modalitate de a le trezi atenția, un apel care traversează diferitele regnuri ale naturii și astfel devasii, spiritele naturii și elementalii sunt înștiințați că li se va oferi ocazia... Folosirea lor într-o lucrare ca cea masonică este una din principalele metode aplicate evoluției lor, așa se face că ele răspund apelurilor cu mare bucurie.

...Dintre aceste întrebări, prima lucrează ca un apel adresat unei anumite categorii de deva, cea de care este nevoie ; acest deva apare imediat și, ca o adevărată căpetenie, ia conducerea spiritelor naturii și a elementalilor care nu întârzie să apară. A doua întrebare îi adună în jurul acestui deva pe supuși ; sub influența sa, aceștia se așază în ordinea dorită. De exemplu, când este menționat al doilea Exp. ∴, un freamăt străbate nivelurile astralului ; ...un deva care are ca vehicul inferior un corp din materie astrală (numit în budism *Kama-deva*) apare imediat și se așază deasupra capului celui de al doilea Exp. ∴.

În același timp, este chemat să ia parte la lucrare și un grup de spirite ale naturii cu trupuri din materie astrală, precum și o mare masă de natură elementală, aparținând celui de-al treilea din marile regnuri elementale. Atunci când este pusă întrebarea relativă la îndatoriri, căpetenia deva se înconjoară de supușii săi astrali, îi așază în ordine și, în același timp, făcându-se stăpân pe masa difuză de natură elementală, o adună în forma-gând de care este nevoie pentru îndeplinirea lucrării cerute”.

[O atare descriere pare la prima vedere ca o povestire plină de fantezie – de genul *Lampa lui Aladin*. Totuși, cititorul a reținut desigur că C.W. Leadbeater era clarvăzător (din celelalte cărți ale sale se poate constata că avea capacități deosebite de vizionare în lumea invizibilă), astfel că, în fapt, el relatează manifestările respective din percepții directe – de la fiecare ședință – ale comportamentelor ființelor nevăzute care veneau să participe la „lucrările comune”. O ilustrare sugestivă de acest gen, aceea a sosirii diferitelor entități la servicii religioase, am inserat-o în cartea *Lumi invizibile* – fig. 57 și 58; dar la fel de impresionantă este și participarea câtorva zeci de ființe „luminoase” invizibile la o expunere de inițiere spirituală, surprinsă în București (fig. 2).]

„Primul Exp.: este reprezentat tot de o căpetenie deva, al cărei vehicul inferior este alcătuit din materia subplanurilor inferioare ale planului mental (un *Rupa-deva*), care folosește spiritele naturii și elementalii de la nivelul planului său. ...Conducătorii devas care corespund celor trei oficianți principali sunt numiți în Orient *Arupa-devas*; ei posedă conștiință și mănuiesc forțele speciale ale planului pe care îl reprezintă fiecare.

...Când, în sfârșit, se schimbă ultimele întrebări și răspunsuri, Loja întreagă palpită de viața elementalilor, care ard de dorința de a începe viitoarea lucrare, oricare ar fi aceasta. Nivelul de dezvoltare și de inteligență al elementalilor, ca și al spiritelor naturii venite de la diferite niveluri sunt extrem de inegale. Dar Loja prezintă aspectul cel mai frenetic atunci când grupurile se reunesc și când, arătându-și culorile distinctive, fiecare plutește deasupra capului oficianțului care îl reprezintă în planul fizic.

...Cât despre oficianții mai mult sau mai puțin inferiori, o ușoară clarviziune este suficientă pentru a vedea aceste ființe căutându-și în zbor locurile care le sunt desemnate, fiecare grup având aparența unei sfere sau a unui nor luminos.”

[În fapt, se pare că acolo unde se adună oameni pentru a discuta în comun lucruri deosebite, sau chiar la concerte, apar globuri radiante sau „nori luminoși”, invizibili pentru marea majoritate a oamenilor (fig. 3).]

„Acest nor este gri-violet pentru Acop.:., cărmiziu pentru cel de al doilea Exp.: și galben pentru primul Exp.:. Definirea nuanțelor corespunzătoare

celor trei oficianți principali este însă un lucru dificil, căci fiecare pare să aibă toate culorile posibile în același timp. S-ar putea spune că galbenul de aur predomină în sfera celui de al doilea Supr. ∴ și un albastru viguros-electric în cea a primului Supr. ∴. Globul luminos al Ven. ∴ este cel mai strălucitor din toate, reunind rozul, auriul, albastrul și verdele, fiecare din aceste culori strălucind mai viu decât ale altora în unele momente ale ceremoniei. Revărsarea de energie devine posibilă datorită devasilor ; totodată, în plan fizic, fiecare oficiant al Lojii trebuie să participe la lucrare potrivit facultăților sale. Dacă oficiantul se străduiește să se ridice la înălțimea aceluia deva care îl reprezintă, și dacă el permite energiei să treacă liberă prin el însuși, adăugând acestui curent energia propriei sale voințe, atunci el va alcătui împreună cu deva un singur tot. Nu numai că atunci va deveni un canal larg deschis pentru forța divină, dar el însuși va descoperi în îndeplinirea lucrării un mare ajutor și o mare forță.

...Deva care îl reprezintă pe Ven. ∴ este un înger al celei de a 7-a raze (citorul va găsi ulterior, în textul cărții, explicarea problemei celor șapte raze – n.a.), din momentul în care, împreună cu mulțimea lui de asistenți – îngeri și elementali –, el preia conducerea generală. Căpeteniile tuturor celorlalte grupuri mai mici își concentrează atenția și totul este gata pentru momentul suprem în care se va deschide Loja.

...Venerabilul, care lucrează în numele Marelui Arhitect al Universului, declară Loja deschisă și se aprind toate luminile. Dar lumina fizică nu este singura care strălucește în acel moment căci, de la primele cuvinte ale Ven. ∴, deva care îl reprezintă își ridică sceptrul și toate cele șapte grupe de spirite ajutătoare, care până atunci nu erau – pentru clarvăzător – decât niște nori luminoși, încep să-și răspândească propriile culori naturale, în toată strălucirea și frumusețea lor. Fiecare grup, cuprins instantaneu într-o rază de lumină însuflețită, planează deasupra oficiantului fizic și de acolo își revărsă puterea asupra lui, ori de câte ori acesta este chemat să ia parte la ceremonie. În general, reprezentantul deva plutește mereu deasupra locului special rezervat oficiantului și când acesta se deplasează în Lojă pentru a-și îndeplini lucrarea, raza de lumină nu-l părăsește niciodată, iar intensitatea ei crește în momentele în care oficiantul lucrează.

...dar nu trebuie uitat că fiecare Lojă masonică regulamentară constituită este încredințată unui înger al celei de a Șaptea Raze.

...În momentul deschiderii Lojii, toate entitățile prezente, îngeri, spirite ale naturii, creaturi elementale și devas, își împărtășie culorile lor strălucitoare.”

Se pare însă că unele aspecte importante ale semnificației spirituale și chiar ale unei anumite etici, care decurg din „colaborarea și întrajutorarea” dintre oameni și ființe ale lumilor invizibile – din cadrul ritualurilor

francmasonice – au fost totuși deformate și chiar pierdute de-a lungul mileniilor. În cartea sa, C.W. Leadbeater critica discret această situație :

„Din nefericire, masonii moderni au pierdut din vedere ceea ce s-ar putea numi caritate interioară, adică puterea planurilor superioare de care ei pot să dispună. Cu greu ar putea înțelege dacă li s-ar spune : «Trebuie să emiți curenți de energie mentală; aceasta trebuie să fie una din formele voastre de caritate». Este regretabil că această datorie interioară este adesea ignorată, deoarece efectele sale pozitive sunt imense și fiecare F. .: ar putea beneficia de ele... Cum este și firesc, Lojile masonice nu se află toate la același nivel intelectual ; sunt unele care își consacră mai mult timp banchetelor și mai puțin studiului”.

O aceeași pierdere semnificativă a constatat-o și Maestrul Djwhal Khul Tibetanul, care, în una din cărțile redactate împreună cu inițiata engleză A.A. Bailey – apărută sub numele acesteia³⁷ –, remarcă :

„Masoneria, așa cum a fost ea instalată la origine, în noaptea timpurilor și cu mult înainte de influența ebraică asupra sa, a fost organizată în baza indicațiilor directe primite din Sirius și copiată – pe cât posibil – după anumite instituții existente acolo.

...De-a lungul veacurilor, tradiția masonică a fost păstrată, schimbându-se însă din când în când denumirile și interpretându-se din nou Formulele Puterii ; drept consecință, s-a îndepărtat tot mai mult de frumusețea și intențiile sale originare.

Acum a venit însă timpul, conform legii ciclice și în vederea pregătirii noii ere, ca francmasonii care au înțelegere spirituală să trebuiască să opereze anumite modificări”.

Iată deci că în secolul XX – al nostru – a fost dezvăluit în mod larg unul din „marile secrete” ale omenirii : realitatea nu numai a existenței, ci chiar aceea a conlucrării permanente dintre entitățile invizibile ale planurilor cu zonări specifice ale materiilor eterice și oamenii lumii vizibile ! Acest „mare secret” – menținut ca atare sub jurământ și sub amenințarea pedepsei capitale timp de mii, de zeci de mii de ani – a stat la baza însușirii cunoașterilor superioare doar de către acei oameni – puțini la număr – care și-au înțeles sensul existenței lor terestre și însuși sensul unic ce domină întreaga Creație – acel Plan divin al continuei perfecționări, al evoluției tuturor „formelor” ce populează micro- și macrocosmosul. Nu este deci deloc întâmplător faptul că asemenea idei le găsim tot mai des exprimate încă din primele decenii ale acestui veac, alături

37. Bailey, A.A., *Rayons et Initiations*, Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

de alte manifestări care ni se par încă stranii, înseși înregistrările fotografice ale unor ființe din lumile invizibile fiind un semnal al deschiderii generale spre orizontul realităților fundamentale. Astfel, de exemplu, legat de această atât de puțin știută „întrajutorare” – pe linia continuei evoluții legice – cercetătorul englez dr. Edward L. Gardner scria următoarele considerații – în cartea sa citată la nota 21 :

„Cele două curente ale vieții evolutive – uman și devic –, cu toate că în unele aspecte sunt opuse, sunt – în mod vital și într-o manieră admirabilă – complementare. Cu tipuri orizontale și – respectiv – verticale de conștiință, aceste curente pot fi considerate foarte bine ca urzeala și bătătura texturii manifestărilor vieții. Mulțimile devasilor sunt inspirate de conștiința legii divine ; acestea «trăiesc numai îndeplinind voința Tatălui» – astfel cum afirma o veche exprimare –, însă «conștiința» fiecărei categorii este limitată strict la acea porțiune a schemei naturii în care fiecare grup a fost angajat în timp. De cealaltă parte, omul are ca sens al responsabilității individuale capacitatea de a analiza critic, de a-și exercita libertatea de acțiune și de alegere, precum și controlul extensiv „orizontal” asupra unui foarte larg registru al domeniilor naturii. Problema care le stă în față și sarcina ce trebuie îndeplinită este – atât pentru omnire, cât și pentru devasi – să se cunoască mai bine unii pe alții. În prezent, știm foarte puțin despre activitatea devasilor, dar viața devică – în mediul lor – este adesea desconsiderată și chiar tulburată de ignoranța omenească, prin intruziuni brutale”.

Parcurend diferitele citate exemplificative inserate pe parcursul textului, cititorul a putut să constate, desigur, că în paralel cu mulțimile de povești, de credințe populare, de tradiții, de mituri (care în veacul nostru au intrat în variate texte istorice și literare), s-a format și o literatură cu totul deosebită : cărți care popularizează și chiar analizează scientizat o amplă realitate – pe cât de impresionantă, pe atât de ascunsă –, aceea a lumilor nevăzute ale „spiritelor naturii” și ale „devasilor”. Amploarea acestei doar aparent fantastice realități nu poate fi exprimată în cifre, căci chiar dacă de-a lungul epocilor istorice și preistorice au existat oameni care reușeau din când în când să vadă astfel de entități, nici un om nu a putut să afle câte miliarde de ființe eterice de acest fel populează în mod nevăzut spațiul terestru. Necunoașterea actuală este, de fapt, la fel de extinsă ca și acum o mie cinci sute de ani, atunci când aprecieri în acest sens au fost scrise în textele atribuite teologului creștin Dionisie Pseudo-Areopagitul ; dar acestea relau la rândul lor o viziune apreciativă consemnată într-un text biblic mult mai vechi, atribuit proorocului Daniil. Iată cum se exprima teologul în capitolul XIV.1 al scrierii citate anterior (*Ierarhia Cerească*) :

„Din Daniil capitolul VII.10 învățăm că numărul îngerilor este foarte mare, dar nu este infinit, ci mărginit; totuși este mai mare decât poate fi înțeles de oameni, este cunoscut numai de Dumnezeu și depășește numărul tuturor celor care au corp.

Și acest lucru este vrednic, după credința mea, de atenție spirituală; că anume, tradiția scripturilor vorbește de mii și miriade de miriade de îngeri, repetând și multiplicând de multe ori pe cele mai înalte dintre numerele noastre și, prin aceasta, lăsând să se înțeleagă în mod clar că ordinele ființelor cerești nu pot fi socotite de noi. Căci oștirile fericite ale spiritelor celor mai presus de lume sunt numeroase, depășind simetria slabă și limitată a numerelor noastre materiale...”.

Însă o parte imensă a lumilor invizibile, parte care de fapt ni s-a evidențiat mereu în mod deosebit, prin diverse manifestări – numai aparent – stranii, dar în sine foarte naturale și normale, este, desigur, mulțimea extraordinară³⁸ a sufletelor omenești; de foarte mult timp, din negura vremurilor trecute, pe diferite căi s-au obținut tot mai multe cunoașteri asupra mării populații a „omenirii de dincolo”, cunoașteri care au fost menținute însă într-o regretabilă ascundere³⁹; în totalitatea lor, acestea constituie însă „o știință paralelă”

38. În secolul XX au fost obținute și prezentate public pentru prima oară estimări ale populației sufletelor umane care ar exista în spațiul terestru. Atât inițiatul german O.E. Bernhardt (Abd-ru-shin) – în volumele traduse și în limba română sub titlul *În Lumina Adevărului* –, cât și inițiatul englez B. Creme – în *Maitreya's Mission* – au indicat o aceeași valoare informativă: 60 miliarde de entități de tip uman, care se încarnează treptat, în baza unor legități bine definite!

39. În vechile scrieri sacre s-a transmis de-a lungul mileniilor o aceeași recomandare de limitare maximă a difuzării cunoașterilor spiritualiste, datorită nivelului extrem de scăzut al evoluției spirituale a ființelor omenești. Iată, de exemplu, ce îi recomandă Hermes „cel de trei ori înțelept” fiului său Tat, cu multe milenii în urmă (Cartea a IV-a, cap. I): „Amintindu-ți aceste principii... evită să le spui mulțimii; nu că aș vrea să le interzic de a le cunoaște, însă eu nu vreau să te expui zeflemelilor... Aceste lecții trebuie să aibă puțini auditori, sau mai bine să nu aibă deloc. Ele conțin ceva deosebit, prin care cei răi ar putea fi împinși încă mai mult spre răutate. Trebuie deci să te păzești de mulțime, care nu va înțelege valoarea acestor învățături”.

Și în textul antic al *Talmud*-ului ebraic există o specificare similară, care era legată de ascunderea explicitării ideii de Divinitate exprimate printr-un nume format din douăsprezece litere: „Însă când numărul de necredincioși a crescut, (numele) nu a mai fost spus decât celor mai discreți dintre preoți... Cel care a fost instruit asupra acestui secret, și îl păstrează cu vigilență în inima lui, poate să conteze pe iubirea lui Dumnezeu și pe respectul oamenilor”. Într-un alt text antic ebraic – *Sepher Ietzirah* –, este specificată o interdicție la fel de categorică în privința „misterelor spirituale”: „Închide gura ta pentru a nu vorbi și inima ta pentru a nu gândi la aceste lucruri;

deosebit de extinsă și de profundă, reactualizată periodic și îmbogățită mereu. De-a lungul unui întreg șir de milenii, complexa problematică a lumii sufletelor de tip uman a tot fost considerată ca fiind un domeniu exclusiv al diferitelor religii locale. Dar, pe măsura trecerii timpului, oamenii au înțeles treptat că fundamentul fiecărei religii constă într-o doctrină cu caracter etic, care recomandă respectarea unor legi „revelate” și – drept urmare – considerate ca având origine divină; menținerea unei morale sociale sănătoase, care să se încadreze în armonia concepută pentru întreaga creație, a devenit astfel un mijloc major de atingere a scopului fundamental al existenței cosmice a ființelor omenesti: continua evoluție a conștiinței și a capacităților extraordinare ale nucleului spiritual ce definește fiecare ființă umană în parte. Dar pentru atingerea acestui scop esențial al viețuirii noastre planetare, la fel de necesară este și extinderea permanentă a cunoașterilor admirabilelor principii logice care stau la baza a tot ceea ce există pe Pământ și în cosmos, multiplele realități perceptibile arătându-ne mereu adâncă perfecțiune a gândirii creatoare a Divinității, specia omenească fiind doar o părticică dintr-un „Tot” ce frizează infinitul cosmic. Cu cât fiecare dintre noi va descoperi, va cunoaște și va înțelege mai mult și mai bine profunzimea gândirii inteligente care a stat la baza formării și însuflețirii fiecărui atom, a fiecărei celule, a fiecărei flori sau insecte, a fiecărui animal sau a fiecărui om, a fiecărei planete sau stele, a fiecărei galaxii și a fiecărui univers, cu atât va simți mai intens în intimitatea ființei sale necesitatea respectării preceptelor morale, precum și a apropierii de Creatorul divin printr-o continuă înălțare sufletească – acea evoluție spirituală prin care ne determinăm însuși propriul parcurs ca pelerini cosmici atemporal.

Totuși, în veacurile ce au pregătit sfârșitul celui de al doilea mileniu al erei noastre, se pare că – spre deosebire de mileniiile anterioare – mari părți din omenire – atât din zonele lipsite de cultură, cât și din regiunile în care au fost atinse culmi ale cunoașterilor științifice – „au uitat” care este adevărata structură a ființei umane și care este adevăratul sens al existenței sale terestre. Dar, ca și în alte ere, după perioade prelungite de „uitare”, au survenit și acum „reactivări” extrem de necesare. Separat de alte „metode”, care pentru multă lume continuă să fie „stranii” (v. *OZN eterice*, Ed. Polirom, Iași, 1997), de-a lungul secolului XX s-a dezvoltat și o amplă literatură de „instruire inițiativă” destinată în fine mulțimilor de oameni de pe întregul glob terestru; printre alte efecte, aceasta a făcut ca lumea să redescopere – cu reticentă uimire – că

dacă inima ta s-a slobozit, adu-o la locul ei”. Într-un text ebraic foarte vechi – *Mişna* – interdicția privind „tainele cerului” este totală: „Este oprit de a explica «Geneza» la două persoane, chiar și la una singură, «Mercabah» sau istoria carului ceresc, afară de cazul când el ar fi un om înțelept și care înțelege prin el însuși”.

„înțelepciunea antică” – lăsată ca moștenire în vechi texte sacre, filosofice sau epice – indica încă din multe milenii anterioare asemenea cunoașteri superioare, precum și adevăratele soluții pentru alegerea căilor optime ce duc spre viitor.

Pentru omenirea contemporană însă, o simplă redescoperire teoretică a cunoașterilor înțelepciunii din vechime – reformulate la nivelul actual de cultură scientizată – nu este totuși suficientă. Fondul problemei – criza psihică (cu ample efecte socio-economice) a oamenilor contemporani – constă în fapt în cerința tot mai stringentă ca fiecare ființă omenească să devină în stare să-și ofere singură răspunsuri la întrebările legate de ceea ce oamenii „au uitat”, cât și de a-și reconsidera atitudinea etică față de lumile vizibile și cele invizibile în așa mod încât să se recupereze prelungita întârziere a evoluției spirituale individuale și colective. Pentru fiecare om, un prim pas – foarte necesar – ar consta în ieșirea din ignoranța propriei structuri vitale, regăsind în mod cult ceea ce oamenii din vechime știau foarte bine și aplicând practic cerințele ce decurg implicit: ființa omenească nu este numai trupul din carne și oase condus de organul cibernetic care este creierul, ci este o trinitate a unor asocieri de corpuri cuplate într-o admirabilă organizare funcțională de natură energetică – trupul organic, sufletul (ca ansamblu de corpuri constituite din materii subtile) și „eul spiritual” care ar trebui să fie adevăratul conducător, întrucât este partea nemuritoare din noi. Din păcate, foarte puțină lume cunoaște această structurare fundamentală, iar ignorarea ei continuă să distrugă în mod inutil milioane și milioane de vieți... Acea recomandare antică „*Gnothi seauton!*” – „cunoaște-te pe tine însuți!” –, care fusese preluată ca o deviză vitală de filosoful grec Socrate cu cinci veacuri înaintea erei noastre, este mai actuală decât oricând, fiind un reper obligatoriu al devenirii noastre.

Deși mulțimi de oameni de pe întinsul globului recunosc faptul că în intimitatea ființei proprii există și „sufletul”, foarte, foarte puțini dintre ei știu ceva despre el... Oare câte persoane, chiar din mediul nostru, care „acceptă” această realitate fundamentală, ar putea răspunde la întrebări normale, specifice etapei în care ne aflăm: „Cum arată sufletul?”... „Din ce «e făcut» sufletul?”... „Cum este el legat, o viață întreagă, de trupul din carne?”... „Cum se transmit în mod reciproc informațiile intime specifice, între trup și suflet, astfel încât funcționalitatea întregii noastre ființe să fie asigurată mereu atât de reușit?”... „Manifestările noastre psihice sunt produse de creier sau de suflet?”... „Când moare trupul organic, moare și sufletul? Dacă nu moare, unde se duce după înmormântarea trupului? Cu ce se hrănește el «acolo» și «ce face» în existența sa descărnată atât de puțin știută?”. Și întrebările pot continua, desigur, mult și mult mai amplu...

Întrucât părinții – în marea majoritate a omenirii – nu știu să răspundă la astfel de întrebări, iar în școli nu există o instruire în acest sens, doar o parte

din slujitorii unor religii putând răspunde la unele dintre acestea, tinerii de pe întreg Pământul intră în viață fără o pregătire atât de necesară în acest sens – măcar elementară; și totuși, deși învăluită de ignoranță, problematica este fundamentală pentru viața noastră...

Dar și mai puțini oameni pot răspunde la întrebări similare privind „nucleul spiritual”, adevăratul „eu superior”, adevărata noastră ființă cosmică nemuritoare. Și totuși, răspunsuri la ambele categorii de întrebări au fost scrise încă din Antichitate, au fost transmise și mereu îmbogățite generație de generație, iar în acest secol XX au fost oferite multîmilor de oameni printr-o literatură „de specialitate”, ce conține o detaliere tot mai profundă, tot mai scientizată, a „cunoașterilor spirituale”.

Această ignoranță regretabilă, de proporții planetare, care contrastează mai mult decât oricând cu nivelul avansat al științelor docte – limitat însă numai la studierea materiei dense și a aspectelor strict bio-chimice ale materiei vii –, se datorează în mare măsură unui fapt obiectiv : atât sufletul, cât și „eul spiritual” fiind constituite din materii subtile de o finețe extraordinară, invizibile, nu au putut fi puse în evidență nici prin cele mai performante aparate și instalații moderne de cercetare. S-a extins însă și un evident aspect subiectiv : gândirea doctă a ultimelor secole a alunecat tot mai mult spre concepții materialiste exclusiviste, considerând ca „real” doar ceea ce era sesizabil prin simțurile obișnuite ale trupului organic și prin aparatele care amplificau aceste simțuri, în timp ce tot ceea ce ținea de lumile invizibile și de înseși componentele invizibile ale ființei umane era respins ca „noțiuni idealiste” și ca fantezii și superstiții ale oamenilor din vechime.

Într-adevăr, încă din timpuri foarte îndepărtate, oamenii erau întru totul convinși de existența sufletului; arheologia modernă – din ultimele două secole – a relevat pe larg acest fapt, întrucât devenise întru totul evidentă această credință prin chiar extraordinara grijă cu care cei din vechime amenajau mormintele și le dotau cu „cele trebuincioase mortului în lumea de dincolo”. Or, specialiști ai domeniului afirmă că obiceiul de a face morminte ar fi fost identificat la populații umane care ar fi viețuit cu mai mult de trei sute de mii de ani în urmă... Introducerea în morminte – alături de trupul decedatului – a unor obiecte utile (vase cu hrană, arme, podoabe) care se practică ceva mai târziu, dar încă din paleoliticul superior, este o dovadă foarte clară a preocupărilor privind asigurarea necesităților vitale și a înseși obișnuințelor avute „aici” pentru sufletele plecate „pe un alt tărâm de existență”. Mormintele faraonilor din Valea Regilor, ale diferiților împărați chinezi sau ale regilor incași din zona andină a Americii de Sud ne impresionează și astăzi, atât prin minunatele tezaure și veritabilele opere de artă descoperite, cât și prin profunzimea credinței colective în existența și continuitatea vieții sufletului după

decesul trupului organic. Dar chiar mai mult decât atât, cu multe mii de ani în urmă, egiptenii, ca și populațiile din întregul Orient asiatic, cunoșteau faptul că, separat de trupul organic muritor, în ființa omenească există asociată și o trinitate de corpuri invizibile. Descifrarea unor texte antice egiptene scrise hieroglic pe papirusurile altor milenii a revelat printre atâtea aspecte ale trecutului și această surprinzătoare cunoaștere a structurii intime ce compune entitatea umană și a modului în care ceea ce noi numim „suflet” continuă să-și ducă existența⁴⁰ în alte planuri de viațuire colectivă :

- „ka” – corpul eteric (dublul eteric) ; parcurgând diferite scrieri antice care explicau această cunoaștere, egiptologul Gaston Maspéro⁴¹ reda astfel sinteza specificărilor hieroglifice : „ei spuneau că acesta este construit dintr-o substanță mai puțin densă decât materia corpului organic, o proiectare colorată – dar aeriană – a individului, pe care îl reproduce însă trăsătură cu trăsătură” ;
- „akh” – o componentă care se destramă și ea după un timp (acesta fiind corpul astral) și despre care în scrierile vechi se afirmă că „aparține cerului, după cum trupul aparține pământului” (iată că înțelegiunea antică ajunsese la perfecțiunea exprimării doar în câteva cuvinte, poetic chiar, a unei realități fizice fundamentale !). Hieroglifa care îi corespundea acestei componente era o pasăre ibis ;
- „ba” – o a treia parte constitutivă a ființei omenești care, după moartea trupului, continuă să viețuiască în mod independent, fără a-i mai fi necesar un trup din carne și oase. Hieroglifa simbolică din texte era o pasăre cu cap de om.

Totuși, ca în orice credință, în decursul timpului egiptenii antici au introdus și unele interpretări subiective. Astfel, s-a răspândit o concepție locală, cu urmări spectaculare : dacă ulterior cele trei componente s-ar reuni din nou, omul respectiv ar putea trăi la nesfârșit. Dar această noutate dogmatică impunea ca în „regăsirea comună” să fie inclus și trupul decedat. Drept urmare, s-a pus la punct și s-a cultivat cu o grijă remarcabilă acea tehnică a îmbălsămarilor și a protejării trupurilor decedate sub formă de mumii. Pentru a se oferi condiții favorabile menținerii ulterioare a asocierii intime, s-au construit pentru regi acele mastaba și apoi piramide, iar mai târziu s-a extins amenajarea unor spațioase morminte subterane, amplasate în diferite văi⁴² mai izolate, în care

40. Chițulescu, G. și Tr., *Șapte monumente celebre ale arhitecturii antice*, Ed. Tehnică, București, 1965.

41. Maspéro, G., *L’Egypte*, Ed. Librairie Hachette, Paris, 1911.

42. Sub dealurile stâncoase de pe malul vestic al Nilului, au fost săpate veacuri de-a rândul vaste „apartamente” pentru numeroase generații de defuncți ; frescele interioare și obiectele găsite constituie adevărate muzee ale Antichității. Sunt renumite cele din „Valea Regilor”, din „Valea Reginelor”, din „Valea Nobililor” sau din „Valea Meșteșugarilor bogați”.

sufletele defuncțiilor (de diferite ranguri sociale) să vină și să locuiască alături de trupurile minuțios pregătite prin mumificare. În marea majoritate a acestor morminte, bine ascunse, frescele murale pictate cu mii de ani în urmă aveau ca teme specifice scene ale supraviețuirii decedaților într-o viață eternă. De aceea, în textele antice mormintele respective erau denumite, cu un același plăcut lirism filosofic, „locuințe ale eternității”.

Totuși, inițiații egipteni știau foarte bine că sufletele nu aveau să rămână să viețuiască în spațioasele „muzee” ascunse, textele hieroglifice cu caracter religios⁴³ relevând o cunoaștere mai apropiată a modului de desfășurare a existenței în lumea invizibilă. O dată plecat din conviețuirea trupească, sufletul trebuia să străbată două zone distincte : „Duat” – un spațiu întunecat și sediu al diferitelor pericole –, iar apoi „Amenti” – în cadrul căruia s-ar afla „Câmpiile Preafericiților”, precum și „Câmpiile Păcii”. Însă după dificila străbatere a Duat-ului, fiecare suflet trebuia să fie supus judecării faptelor sale terestre. În numeroase fresce din impresionantele „apartamente” săpate în piatra dealurilor învecinate văii Nilului, cât și în diferite papirusuri ce au consemnat cunoașterile inițiatice ale egiptenilor antici, scena judecării sufletului a fost tipizată într-o aceeași reprezentare simbolică, diversele imagini diferind doar prin unele stilizări artistice : o dată sufletul adus de zeul Anubis în marea sală a zeiței Maat, zeul Toth îi cântărea inima decedatului (inima simbolizând partea din trup care a înregistrat gândurile, simțămintele și faptele celui judecat) în fața a patruzeci și doi de judecători. În funcție de rezultatul cântăririi și de părerile tribunalului, decizia finală era stabilită de Osiris – divinitatea supremă ce stăpânea „lumea de dincolo” : faptele rele aveau să rețină sufletul în „Lacul de Foc” pentru o purificare prelungită, pe când faptele bune aveau să deschidă calea spre câmpiile din „frumosul Amenti”. Iată cât de plăcut se exprimau cu mii de ani în urmă vechii egipteni, cu o aparentă simplitate, asupra acestui subiect⁴⁴ care astăzi este atât de necunoscut contemporanilor :

„Aici încep cântecele
Care povestesc cum pleacă Sufletul
Spre ziua Prealuminată ;
Cântece de laudă și slavă încep aici,

43. Herodot, marele istoric grec al Antichității (secolul al V-lea î.e.n.), scria – în cartea a XI-a, cap. 37 – următoarea caracterizare : „Egiptenii sunt foarte religioși, cu mult mai mult decât restul oamenilor”.

44. *Cartea egipteană a morților*, versiunea E.A. Wallis Budge, tradusă în limba română la Editura Sophia, Arad, 1993.

Cartea este o colecție de 192 texte antice egiptene scrise pe papirusuri găsite în diferite situri arheologice și reunite ca având o aceeași temă : „Călătoria sufletului în lumea de dincolo”.

Despre Intrarea și Pătrunderea
Sufletului în gloriosul Neter-Kert
Și în frumosul tărâm Amenti,
Renașterea sa întru Spirit,
Călătoria minunată
Pe Tărâmul de Dincolo”.

Dar inițiații din Egiptul antic nu afirmau aceste concepte doar la nivelul unor cunoștințe elementare; cunoașterile lor spirituale erau mult mai ample, mai profunde, căci ei stăpâneau efectiv (în baza unor evidente experimentări îndelungate, efectuate încă din vremuri mult anterioare) și manevrarea dirijată a capacităților energetice specifice ale corpurilor invizibile ce compun ființa umană, putând face „miracole”. Însă este demn de relevat și faptul că asemenea cunoașteri i-au condus pe aceștia la o gândire și la concepții filosofice care ne uimesc și astăzi prin superioritatea ce o etalează față de majoritatea ideilor filosofice contemporane nouă. Și ca o culme a profunzimii lor ideatice, inițiații antici „știau” că astfel de cunoașteri vor continua să fie superioare chiar și față de cele ale „oamenilor din viitor”, care numai după milenii aveau să ajungă să descifreze scrierile hieroglifice. Iată ce dorea să ne transmită în acest sens – cu mai mult de trei milenii în urmă, în jurul anului 1320 î.e.n. – înțeleptul Anana (șeful scribilor și consilier al regelui egiptean Seti II), printr-un text scris pe un papirus⁴⁵ ce a fost regăsit în secolul al XIX-lea :

„Citiți, voi cei care îl veți descoperi în timpurile viitoare, dacă zeii voștri v-au dat puterea de a-l citi. Citiți, o, voi copii ai viitorului și aflați secretele trecutului, care pentru voi e departe, dar în realitate e atât de aproape.

Oamenii nu vin numai o dată pentru a dispărea apoi pentru totdeauna; ei trăiesc mai multe vieți, în locuri diferite, însă nu întotdeauna în această lume. Și între fiecare dintre aceste vieți există un văl de întuneric.

...Religia noastră ne învață că trăim etern. Or, eternitatea neavând sfârșit, nu poate să aibă nici început, e ca un cerc; drept urmare, dacă un fapt este adevărat, știind că trăim etern, și celălalt trebuie să fie la fel de adevărat, acela că noi am trăit dintotdeauna.

...Adăpându-ne la puțul fără fund al înțelepciunii care este ascunsă în esența fiecărui om, noi zărim doar frânturi de adevăr, care ne dau nouă, celor ce suntem inițiați, puterea de a face minuni.

...Toți zeii trimit darurile lor de iubire pe acest pământ, fără de care noi am înceta să mai existăm. Credința mea mă învață poate mult mai multe lucruri decât a voastră, mă învață că viața nu se sfârșește cu moartea și că iubirea, fiind sufletul vieții, trebuie să persiste în mod etern”.

45. Churchward, J., *Le monde occulte de MU*, Ed. J'ai Lu, Paris, 1972.

Mai vechi decât afirmațiile atât de sugestive din anticul *Papirus Anana* par a fi părțile esențiale din cunoașterile cuprinse în textele reunite în *Cărțile* lui Hermes Trismegistul, atribuite aceluia personaj mitic⁴⁶ apreciat de contemporanii săi, cât și de generațiile care au urmat ca fiind „cel de trei ori înțelept”. După cum afirma istoricul roman de origine greacă Diodor din Sicilia (secolul I î.e.n.), „autorul” textelor respective ar fi fost zeul egiptean Thot, al cărui nume a fost transformat și oficializat în epoca greco-romană – dar cu aceleași atribute divine – sub denumirea de Hermes Trismegistul. Ambii au rămas în mitologie ca fiind cunoscători ai tainelor cerești, patroni ai medicinei, ai înțelepciunii secrete a castei preoților, ai unor științe ca astronomia și astrologia etc. Apologetul creștin Lactanțiu (secolul al IV-lea e.n.), fiind uimit de profunzimea și vastitatea cunoașterilor conținute în textele antice ale *Cărților* lui Hermes Trismegistul, scria la timpul său : „Hermes a descoperit, nu știu cum, aproape întregul adevăr ! ”.

Totuși, cred că este interesant pentru cititor să afle, din însuși textul antic, „cum” a descoperit autorul mitic „aproape întregul adevăr”. Și aceasta cu atât mai mult cu cât numeroase alte texte sacre ale altor popoare sau alte texte inițiatice scrise, de asemenea, încă din vechime⁴⁷, precum și de-a lungul

46. Cercetătorul francez dr. Louis Ménéard, comentând traducerea completă a *Cărților Hermetice* (Ed. Guy Trédaniel – Ed. de la Maisnie, Paris, 1977), nu a evitat întrebarea : „Dar cine este acest Hermes Trismegistul, sub numele căruia ne-au parvenit aceste cărți ? Este acesta un om sau este un Zeu ? Pentru comentatori, se pare că ar fi și unul și altul. Aspectele multiple ale zeului grec Hermes l-au făcut să fie confundat cu mai mulți zei egipteni. (De aceea)... se spune că au fost mai mulți Hermes. Conform lui Manethon (istoric egiptean din secolul al III-lea î.e.n. – n.a.), Zeul Thot, primul Hermes, ar fi scris pe stele din piatră sau pe coloane principiile științelor, cu caractere hieroglifice. După potop, un al doilea Hermes, fiu al unui înger bun și părintele lui Tat, ar fi tradus aceste inscripții în grecește”.

47. Din diferite texte antice, cât și din tradiții foarte vechi, s-a evidențiat faptul că pe întregul glob terestru, ființe din lumi invizibile au comunicat încă dintr-un trecut foarte îndepărtat cu oameni capabili să le perceapă prezența și să preia spre difuzare diferite cunoașteri superioare, la nivelul de înțelegere atins în fiecare epocă. De exemplu, iată o relevare semnificativă regăsită și în Antichitatea Americii Centrale ; studiind hieroglifele mayașe, cercetătorul francez Paul Arnold scria : „O importantă varietate a acestor preoți clarvăzători este reprezentată printr-un cap având o ureche enormă – uneori și cu un occipital foarte dezvoltat : este preotul care aude vocile cerești. Acestui dar i se adaugă adesea și darul clarvederii prin ochiul mistic, independent de urechea disproporționată... Toți preoții cunoșteau starea secundară în care comunicau cu lumea supraterestră și contribuiau la ghidarea morților”. Eruditul cercetător sesizase însă această reprezentare și în Antichitatea chineză : „Dar la fel, scrierea arhaică chineză reprezenta «omul care percepe vocea cerului» printr-o ureche mare, prinsă de silueta corpului omenesc, capul său fiind însăși urechea” (*Le Livre des Morts Maya*, Ed. R. Laffont, Paris, 1978, traducere în limba română la Ed. Antet, București, 1996).

veacurilor și chiar în secolul XX, au fost redactate printr-o aceeași „manieră stranie” : prin comunicări primite de la diferite entități evolute din lumile invizibile – care se preocupă și de evoluția spirituală a ființelor omenești (astfel de comunicări s-au efectuat mereu fie prin „discuții directe”, fie prin auzul unei voci interioare, fie prin psihoscriere – scriere automată) ; în acest sens, de exemplu, pentru noi, românii, sunt întru totul elocvente cele trei volume⁴⁸ ale profesorului bucureștean Scarlat Demetrescu, care – după cum afirma autorul – au fost scrise în baza unui același gen de comunicări, din partea unui „duh” evoluat. Iată însă cum explica „cel de trei ori înțeleptul” antic, încă din primele aliniate ale Cărții I, transa meditativă prin care a fost inițiat, pentru a lăsa omenirii o valoroasă confirmare – dintr-un trecut îndepărtat – a cunoașterilor unor mari adevăruri fundamentale :

„Reflectam într-o zi asupra ființelor ; gândirea mea plutea în înălțimi și toate senzațiile mele trupești îmi erau amortite, ca în somnul greu ce urmează după o masă bogată sau după o oboseală foarte mare. Și deodată mi s-a părut că o ființă imensă, fără contururi fixe, mă striga pe nume și îmi spunea :

– Ce vrei tu să auzi și să vezi, ce vrei tu să afli și să cunoști ?

– Cine ești tu ? i-am răspuns eu.

– Eu sunt Poimandres (îndrumătorul omului), Inteligența suverană. Eu sunt peste tot cu tine și știu ce dorești.

– Vreau, i-am răspuns eu, să fiu instruit cu privire la ființe, să înțeleg natura lor și să-L cunosc pe Dumnezeu.

– Primește în gândirea ta tot ceea ce vrei să știi și te voi instrui.

La aceste cuvinte, el și-a schimbat aspectul și imediat, într-o clipă, mi-a fost descoperit totul și am văzut un spectacol de nedescris. Totul a devenit o lumină dulce și plăcută, care mi-a fermecat vederea”.

În finalul acestei – doar aparent – stranii comunicări ce a fost prologul unei inițieri deosebit de ample care s-a produs însă „instantaneu” într-o manieră de neînțeles pentru noi, Inteligența Superioară i-a dezvăluit lui Hermes și un scop misionar al întregii viziuni inițiatice. Totuși, în ultimul aliniat al relatării antice regăsim un tulburător fenomen de natură spirituală, care într-adevăr ne uimește : în diferite epoci, anumiți oameni „aleși” în funcție de nivelul evoluției lor spirituale și, respectiv, de capacitățile lor suprasenzoriale deosebite au primit vaste inițieri sau potențe creative remarcabile, în intervale de timp extrem de scurte – fie în cursul unor „visuri extraordinare”, fie în timpul unor transe meditative. Față de amploarea – cantitativă și calitativă – informațiilor

48. Demetrescu, S., *Din tainele Vieții și ale Universului*, ediția a II-a, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

preluate, „înregistrarea” pe suportul neștiut al memoriei personale pare să se fi efectuat de fiecare dată cu o „viteză” impresionantă, de către o „intelligență superioară” ce deținea o stocare informațională mult mai bogată. De exemplu, asemănătoare fenomenului relatat de Hermes Trismegistul (Thot?), pot fi reamintite atât inițierea și transmiterea principalelor „sure” ale *Coranului*, care au fost preluate de Mahomed de la îngerul Gjibrail (arhanghelul Gabriel), cât și călătoria sa inițiată „în cer” – despre care Mircea Eliade⁴⁹ consemna :

„După unii, Profetul, călare pe animalul înaripat, a contemplat Iadul și Raiul și s-a apropiat de tronul lui Allah. Călătoria a avut loc instantaneu ; ulciorul pe care Mahomed l-a răsturnat la plecare nu își golise întregul conținut până când s-a întors în încăpere. O altă tradiție vorbește despre o scară pe care, ajutat de îngerul Gabriel, Mahomed ar fi suit până la porțile Cerului. El a ajuns în fața lui Allah și a aflat din gura sa că a fost ales, dintre ceilalți profeti, și că el, Mahomed, este «prieten» al Domnului. Dumnezeu i-a încredințat *Coranul* și o anumită știință esoterică, pe care Mahomed nu trebuia să o comunice credincioșilor. Această călătorie extatică va juca un rol central în mistica și teologia musulmană ulterioară”.

Exemple similare din vechime sunt cu mult mai numeroase, dar astfel de fenomene se întâmplă și în zilele noastre. Un caz semnificativ este cel al muncitoarei agricole Beryl Lovell, care a doua zi după un vis nocturn a devenit brusc o talentată sculptoriță. Investigând fenomenul, parapsihologul Gordon Martinson declara că „Beryl Lovell reprezintă cazul unei femei care a avut în vis un contact cu spiritul unei sculptorițe care a trăit acum peste opt sute de ani... Contactul s-a realizat printr-o călătorie spațio-temporală într-un atelier din castel, în urma căreia femeia a dobândit calități artistice ; pe acestea, de fapt, le poseda, dar au fost revitalizate”.

Dar poate că textul antic pe care ni l-a transmis Hermes Trismegistul este cu mult mai sugestiv decât înseși relatările contemporane. După transmiterea extrem de rapidă a ampleror cunoașteri inițiatice – pe care le regăsim în cele patru *Cărți* antice în care și-a cristalizat tezaurul informațional ce i-a fost „impri-mat” –, „Inteligența Superioară” i-a dat și o sarcină similară cu cele care aveau să fie transmise în milenii ulterioare, prin aceeași metodă, și altor inițiați – dintre care unii au rămas în tradiții cu denumirea de profeti :

„– Ce aștepți acum ? Tu ai aflat totul și acum numaidecât să le arăți oamenilor calea, astfel ca prin tine Dumnezeu să salveze lumea umană.

49. Eliade, M., *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. III, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1988.

Vorbind astfel, Poimandres a dispărut, alăturându-se puterilor (cerești). Și eu, binecuvântând pe Tatăl tuturor lucrurilor și aducându-i mulțumiri, m-am ridicat întărit de El, cunoscând acum natura Universului și marea viziune. Și am început să predic oamenilor frumusețea religiei și a Învățăturilor înțelepte : Oo, voi, popoare, voi, oameni născuți de Pământ, căzuți în beția și somnul ignorării lui Dumnezeu, scuturați-vă de toropeala simțurilor voastre, treziți-vă din abrutizarea voastră.

Pentru ce, oo, voi, oameni născuți de Pământ vă abandonați morții, în timp ce ați putea obține nemurirea? Reveniți-vă, voi ce mergeți în greșală, care lănceziți în ignoranță ; îndepărtați-vă de razele întunericii, apropiați-vă nemurirea renunțând la corupere.

...Căci flagelul ignoranței inundă întreg Pământul, corupe sufletul închis în trup și îl împiedică să intre în portul salvării sale”.

Dar Cartea I – ca, de altfel, și celelalte Cărți ale lui Hermes Trismegistul – oferă și în zilele noastre un conținut instructiv, cu un real caracter „enciclopedic”. Alături de cunoașteri cu un evident fond științific (principiul conservării materiei și al energiei, relativitatea timpului, mișcarea permanentă a particulelor elementare și a tot ce există în Univers, problema vidului etc.), textul antic ne-a transmis și cunoașteri spiritualiste fundamentale, structurate într-un sistem filosofic cu adevărat valoros. Astfel, de exemplu, referitor la alcătuirea asociativă – din trup vizibil și corpuri invizibile – a ființei umane, elementele cognitive oferite cu mii de ani în urmă sunt la fel de utile și în zilele noastre, întrucât chiar și la acest sfârșit de secol XX, sub aspectul informării spiritualiste, „flagelul ignoranței inundă încă întregul Pământ” ; iată unele extrase semnificative :

„– singurul dintre toate ființele care trăiesc pe Pământ, omul, este dublu : muritor prin trup, e nemuritor prin propria-i esență.

– Omul a primit de la viață și de la lumină sufletul său și inteligența sa ; sufletul îi vine de la viață, iar inteligența de la lumină. (Cine parcurge textele *Cărților* lui Hermes Trismegistul, remarcă faptul că termenul de „inteligență” se referă la „Eul spiritual”, la noțiunea curentă de „spirit” – n.a.)

– ...toți cei care se vor cunoaște pe ei înșiși vor ajunge la binele perfect ; dar cel care, printr-o simțire greșită, își va iubi doar trupul, acela va rătăci în întuneric și va fi supus mereu prin simțuri la condițiile morții.

– Omul se compune dintr-un trup și un suflet.

– Iată cum este constituit sufletul omului : inteligența este în rațiune, rațiunea în suflet, sufletul în eteric, etericul în corp.

– ...Acest sistem de învelișuri există în corpul terestru. Inteligența nudă („Eul spiritual” – n.a.) nu s-ar fi putut stabili într-un trup de pământ și acest trup folositor nu putea conține în mod simplu o astfel de parte nemuritoare și nici să poarte o astfel de valoare. Inteligența și-a luat sufletul ca înveliș ; sufletul,

care și el însuși este divin, s-a învelit cu etericul, iar etericul s-a răspândit în trupul animal.

– ...Etericul, pătrunzând prin vene, artere și sânge, face ca trupul animal să se miște și îl susține – pentru a vorbi pe înțeles. Unii au crezut chiar că sângele ar fi sufletul ; această părere este însă o înțelegere greșită a naturii ; trebuie știut că etericul se retrage mai întâi către suflet și numai după aceea sângele se încheagă, venele și arterele se golesc și trupul animal moare”.

(Clarvăzătorii dotați cunosc bine acest proces fizic al îndepărtării prealabile a corpurilor din materii subtile invizibile – care alcătuiesc „aura” –, cu câteva zile înaintea decesului unei persoane. Or, înțelepții Egiptului antic cunoșteau cu multe mii de ani în urmă producerea reală a acestui fenomen invizibil celor mulți !)

„...Când inteligența (Eul spiritual – n.a.) părăsește trupul pământesc, ea se îmbracă imediat cu un înveliș de foc, pe care nu l-a putut păstra atunci când sălășluia în acest corp de pământ ; căci pământul nu suportă focul, doar o scânteie din acesta ajungând să-l ardă. (Aceasta să fie oare cauza acelor extrem de ciudate combustii subite care ard total – sau parțial – trupurile diferitelor persoane ce se „aprind” instantaneu ?⁵⁰ – n.a.) Însă inteligența, cea mai subtilă dintre gândirile divine, are drept corp cel mai subtil dintre elemente : focul.”

(În fapt, în concepția antică a celor patru „elemente fundamentale” – din care unul este „focul” –, nu era vorba de focul obișnuit, ci de o anumită categorie de materie invizibilă care, sub acțiunea radiației nucleului spiritual sau a altor radiații specifice, reda impresia unui „înveliș de foc” ; întrucât în zilele noastre au început să fie înregistrate de pelicule fotosensibile astfel de realități ale lumii invizibile, pentru edificarea cititorului, am introdus în ilustrație un astfel de document fotografic – fig. 4.)

„...Există o comunicare între suflete ; cele ale Zeilor comunică împreună cu cele ale oamenilor, acestea cu cele ale animalelor. Cele mai puternice au grijă de cele mai slabe : Zeii de oameni, oamenii de animalele fără rațiune și Dumnezeu de toți, căci el depășește totul și totul îi este inferior. Lumea e supusă lui Dumnezeu, omul e supus lumii, animalele oamenilor, dar Dumnezeu este deasupra tuturor și cuprinde totul. Razele lui Dumnezeu sunt energiile, razele lumii sunt creațiile, razele omului sunt artele și științele... Astfel este organizarea universală, consecință a unității, a cărei inteligență pătrunde toate lucrurile. Căci nimic nu este mai divin decât inteligența.

50. Randles, J., *Spontaneous Human Combustion*, 1992, traducere în limba română la Ed. Domino, Târgoviște, 1997.

...Sufletul fără inteligență (Eul spiritual – n.a.) nu ar putea nici vorbi și nici acționa. Atunci când inteligența părăsește sufletul, acesta nu mai vede nimic, nu mai aude nimic și se aseamănă unui animal fără rațiune. Aceasta este puterea inteligenței. Însă ea nu susține sufletul vicios și îl lasă atașat trupului, care îl trage însă în jos. În astfel de situații, un om nu se mai poate spune că e om. Dar omul este un animal divin care ar trebui să fie comparat nu cu alte animale terestre, ci cu acelea ale cerului, pe care le numim Zei... Astfel am putea spune că omul este Zeu muritor și că un Zeu ceresc este un om nemuritor.”

Iată ce înseamnă cunoaștere și înțelepciune: doar în câteva fraze, chiar poetice, o admirabilă schemă a ontologiei cosmice!

Poate că cel mai bogat tezaur al cunoașterilor filosofice antice privind originea, structurarea complexă a ființei omenești (din trup organic și corpuri invizibile), precum și despre însuși sensul existenței sale s-a păstrat în arhivele templelor asiatice, în special în cele din India și din Tibet. Textele indiene ale *Vedelor* – din mileniul II î.e.n. –, ce au transcris vechi cunoașteri transmise oral prin generații de inițiați antici care comunicau prin practici de tip yoghin și cu lumea nevăzută, s-au cristalizat în mileniul următor în textele filosofice ale *Upanișadelor*. Conform tradiției, acestea ar fi fost rodul⁵¹ – ca și în cazul *Cărților* lui Hermes Trismegistul – unor „revelații” (sruti). Dar în *Mundaka Upanișad II* – partea I – se specifică faptul că și *Vedele* au fost consemnate de inițiați tot prin „revelații”. Dintre textele mileniului I î.e.n., astfel cum evidențiază eruditul profesor român T. Simenschy, „*Katha Upanișad* este una din *Upanișadele* cele mai vechi și mai importante. Ea se bucură de un renume considerabil în India și e bine cunoscută de acei care studiază literatura sanscrită”. Iată unele extrase – din traducerea⁵² făcută de acest profesor – care, într-o aceeași exprimare pitorească specifică mileniilor anterioare, redau la nivelul de înțelegere al epocii respective o cunoaștere complexă – pe care o putem considera ca superioară chiar și în zilele noastre :

„Sufletul, care este atotștiutor, nu se naște și nici nu moare; el nu provine din nimic... Nenăscut, veșnic, perpetuu, străvechi, el nu e omorât când e omorât trupul.

Sufletul, mai subtil decât ceea ce este subtil și mai mare decât ceea ce este mare, e așezat în cavitatea (pieptului) fiecărei ființe. Cine este liberat de dorințe, acela, lipsit de întristare, primește prin favoarea Creatorului întreaga măreție a sufletului.

51. Eliade, M. și Culianu, I., *Dicționar al religiilor*, Ed. Humanitas, București, 1993.

52. Simenschy, T., *Cultura și filosofia indiană*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978.

Când omul șade, el (sufletul) merge departe, când doarme, el umblă pretutindeni.

Înțeleptul care gândește că sufletul e fără corp între trupuri, că e statornic între cele nestatornice, că e mare și atotstrăbătător nu se întristează.

El află că sufletul este cel care stă pe car, trupul este carul, intelectul este vizitiul, iar mintea – frâul. Omul al cărui vizitiu e înțelept și a cărui minte e în frâu ajunge la capătul drumului, la lăcașul suprem al lui Vișnu.

Căci mai presus de simțuri sunt lucrurile lor ; mai presus de lucruri, mintea ; mai presus de minte, intelectul ; mai presus de intelect, marele suflet.

Sufletul acesta, ascuns în toate ființele, nu se manifestă. Dar e văzut de mintea ascuțită și subtilă a acelora cu clarvedere.

Mare cât degetul cel gros, sufletul șade în mijlocul corpului (fiind) stăpânul trecutului și al viitorului.

El este acela care duce în sus și lasă în jos suflarea vitală. Pe acest pitic (sufletul e mic cât degetul cel gros) așezat la mijloc îl adoră toți zeii.

Când sufletul, care stă în trup, se desface de el și se liberează, ce mai rămâne atunci ?

Înțelepții care contemplă înăuntrul ființei lor pe acela care e unul, sufletul lăuntric al tuturor ființelor, care își modifică forma lui unică dobândesc fericirea veșnică ; ceilalți, nu.

Înțelepții care contemplă înăuntrul ființei lor pe acela care e veșnic între cele trecătoare, inteligența între inteligențe, care deși e unul îndeplinește dorințele multora dobândesc pacea eternă ; ceilalți, nu.

Natura lui (a sufletului) nu poate fi privită ; nimeni nu-l poate vedea cu ochii. El se manifestă în inimă și în minte, prin gândire. Cei care știu aceasta devin nemuritori.

Gândul că (sufletul) există, precum și ideea despre natura lui adevărată fac cu puțință înțelegerea sa. Natura adevărată (a sufletului) devine clară atunci când s-a înțeles că el există.

Purușă, sufletul lăuntric, ...să se știe că e pur, că e nemuritor”.

În anticele *Upanișade* se evidențiază, poate mai mult decât în oricare alte scrieri vechi, faptul că adevărata „persoană” din om este „atman” – Sinele superior, Eul spiritual. Or, credința fundamentală exprimată mereu în aceste texte vechi era că „atman” – partea nepieritoare din om – este constituit din aceeași substanță subtilă din care este compusă însăși ființa universală supremă – Brahman ; de aici și acea gândire generalizată că în final, Eurile spirituale se vor contopi cu imensul corp al lui Brahman.

Cercetând originea antică a acestei opinii – care se reliefează ca fiind de o înaltă factură cognitivă la baza unei profunde cosmogonii –, eruditul Mircea

Eliade constată⁵³ că acest concept provenea din texte scrise cu peste o mie de ani înaintea *Upanișadelor* :

„Ca și în Purușa din *Rig Veda* X.90, Brahman se revelează ca fiind immanent și transcendent în același timp, distinct de Cosmos și totuși omniprezent în realitățile cosmice. În plus, ca «atman», el sălășluiește în inima omului, ceea ce implică identitatea dintre «Sinele» uman adevărat și Ființa universală... După unii, «Sinele» celor care au înțeles simbolismul esoteric al celor «cinci focuri» vor traversa diversele regiuni cosmice până la «lumea Fulgerului». Acolo întâlnesc o «persoană spirituală» («purușa manasah», adică «născută din spirit»); aceasta îi va conduce până la lumile lui Brahman, unde vor trăi îndelung și de unde nu se vor mai reîntoarce... Dar după alte interpretări, unirea lui «atman», după moarte, cu Ființa universală (Brahman) constituie întrucâtva o «nemurire impersonală»: «Sinele» se contopește cu sursa sa originară, Brahman.

...*Chandogy Upanișad* (III.13.7) spune: «lumina care strălucește dincolo de Cer, dincolo de tot, în lumile cele mai înalte, dincolo de care altele nu mai există, este într-adevăr aceeași lumină care strălucește și în interiorul omului (antoh purușa)».

Brahadaranyaka Upanișad (IV.3.7) identifică, și ea, pe «atman» cu persoana care se află în inima omului, sub forma unei «Lumini în inimă». (Inițiații și clarvăzătorii cunosc bine faptul că nu este vorba de inimă ca organ carnal, ci de inima din materie subtilă a corpului eteric, ce apare într-adevăr luminoasă, la același nivel, dar în partea dreaptă a toracelui – n.a.)

...Este important să precizăm însă că meditațiile asupra identității «atman-Brahman» constituie efectiv un «exercițiu spiritual», și nu un șir de raționamente. Sesizarea Sinelui propriu se însoțește de experimentarea «luminii interioare», lumina fiind prin excelență atât imaginea lui «atman», cât și a lui «Brahman».

...Identitatea «atman-Brahman» i-a ajutat pe *rsi* să descifreze misterul Creației și, totodată, propriul mod de existență al lui «atman»”.

În miile de ani care s-au scurs de la scrierea acestor texte – concepute ca adevărate cristalizări ale unor îndelungate observări și experimentări tot mai îndrăznețe, ce au stimulat și în nenumărate milenii anterioare frământări ale minților mai luminate –, cunoașterile respective s-au dezvoltat în cadrul unor adevărate sisteme filosofice. Dominând treptat atât gândirea religioasă, cât și cea laică a populațiilor străvechiului Orient, acestea au influențat direct și concepțiile vechilor civilizații indo-europene și mediteraneene. Și iată că în

53. Eliade, M., *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. I, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986.

cursul secolului XX, imaginea hegeliană a spiralei evoluției umane s-a conturat la un alt nivel, printr-o nouă penetrare în Occident a filosofiilor respective⁵⁴, dar cu un conținut mult mai scientizat – corespunzător saltului plin de avânt al cunoașterilor științifice generale. În fapt, concepțiile spiritualiste orientale s-au afirmat tot mai mult în acest veac al nostru și ca o completare tot mai necesară a credințelor religioase existente, cât și a unui echilibru psiho-social intim – la fel de necesar sub avalanșa stresului cotidian generat de rapida înmulțire a populațiilor de pe întregul glob terestru. În modul cel mai real, elementele de cunoaștere oferite sub o alură mai doctă de filosofii spiritualiste verificate milenii de-a rândul în Orient vin să întărească și să amplifice direct fondul profund al religiilor contemporane și nu să-l contrazică⁵⁵. Doar cei care nu au analizat cu discernământ și obiectivitate detaliile acestor „doctrine complementare” au impresia că ar exista diferite contradicții...

Iată, de exemplu, unele extrase din ideile filosofice cristalizate în Orientul indian și oferite în mod sintetic Occidentului – după mii de ani de la redactarea *Vedelor* și a *Upanișadelor* –, de către inițiatul indian Bodhablukshu Brahmacharin sub numele de J.C. Chatterji⁵⁶:

„Știți, desigur, vechea maximă socratică «Cunoaște-te pe tine însuți!» – care ne recomanda direct cunoașterea aprofundată a propriei noastre naturi. Și exact cu aceeași intenție, marele nostru învățător, Cristos, cerea ucenicilor să caute

54. Fizicianul american Fritjof Capra, studiind și vechi filosofii orientale, a ajuns la o concluzie care a început să fie acceptată de tot mai mulți oameni de știință contemporani: cunoașterile oferite de acestea apar ca având un fond cognitiv foarte asemănător celui al științei moderne! Iată cum se exprima în primul capitol al apreciatei sale cărți *The Tao of Physics* (Ed. Flamingo, ediția a III-a, 1992), tradusă și în limba română sub titlul *Taofizica* (Ed. Tehnică, București, 1995):

„...elementele de bază ale modului oriental de a concepe lumea sunt în același timp și elementele de bază ale viziunii pe care o configurează fizica modernă. Ele vor să arate că gândirea orientală și, mai general, abordarea mistică oferă un fundament solid și relevant, din punct de vedere filosofic, teoriilor științifice contemporane: o concepție despre lume în care descoperirile științifice se pot afla în perfectă armonie cu idealul de spiritualitate și cu credințele religioase.

...Această carte își propune să amelioreze imaginea științei, demonstrând că există o perfectă armonie între înțelepciunea Orientului și știința Occidentului. Ea dorește să arate cititorului că fizica modernă merge dincolo de tehnologie, că drumul său – sau *taofizica* – poate fi un drum spiritual, o cale spre cunoaștere și spre împlinire”.

55. Brune, F., *Christ et Karma*, Ed. Dangles, 1995, traducere în limba română la Ed. Univers Enciclopedic, București, 1998.

56. Chatterji, J.C., *Filosofia esoterică a Indiei*, traducere în limba română la Ed. Ram, Aninoasa, Gorj.

Împărăția lui Dumnezeu în ei înșiși. Numai printr-o întoarcere în noi înșine vom găsi Adevărul.

...în corpul nostru fizic recunoaștem două principii : materia grosieră și vitalitatea. Această vitalitate poate primi numele de principiu eteric.

...Materia eterică specializată care îi servește de bază sau de «vehicul» va lua numele de «corp eteric».

...Nu e greu pentru nimeni să recunoască o diferență între corp și inteligență... Materialistul, de fapt, nu recunoaște această diferență ; el crede că mentalul nu este distinct față de trup. Dar chiar și el trebuie să-și dea seama de faptul că «mentalitatea» constituie cel puțin un mod special de energie, mod distinct de ceea ce numim energie fizică.

Iată, deci, în om, o primă distincție evidentă : trup și mental sau, în termeni mai uzuali, corp și suflet.

...Dacă ne oprim un moment pentru a analiza mentalul, vom găsi că și el însuși suferă modificări și nu rămâne deloc staționar. Pasiunile vin și se duc, stările sufletești se succed, ondulatorii și diverse ; din an în an, intelectul propriu se dezvoltă sau se voalează.

...Astfel, constatăm că toate elementele mentalului variază ; și aceste variații fiindu-ne, evident, «cunoscute», înseamnă că în mod necesar îndărătul mentalului există «ceva» și mai stabil. Or, acest «ceva» este elementul spiritual, ale cărui caracteristici sunt iubirea, sacrificiul, abnegația și toate virtuțile superioare, care îl disting în mod esențial pe om față de animal. Aceste sentimente ne dau, ocazional, cea mai mare fericire și de aceea, adeseori, omul consideră acest factor ca fiind realmente «el însuși», adevărata sa ființă.

Dacă analizăm la rândul ei și această natură spirituală, vom afla că și ea se schimbă. Spiritualitatea poate crește și ea cu timpul. Te dezvolti în abnegație, în iubire, cultivând astfel de virtuți... Și e clar că noi percepem și aceste schimbări. Îndărătul naturii noastre spirituale există deci «ceva» care percepe și schimbările din părțile superioare ale ființei noastre. Acela este «Eul» omului, e «martorul unic» care înregistrează toate variațiile spiritului, ale mentalului și ale trupului.

...Cei doi factori care compun trupul nostru fizic au fost denumiți în vechime – în sanscrită – «Sthula Bhuta» – respectiv, corpul grosier și «Prana» = vitalitatea. Observați că acești factori, deși separabili, sunt principii constitutive *fizice* și nu *hiperfizice* ale naturii noastre. Ele nu corespund decât *planului fizic* al Universului.

«Mentalul» – întrebuițând acest termen în sensul său cel mai larg – poate fi divizat la rândul său în trei componente, toate separabile unele față de celelalte. Mai întâi, știți că în fiecare dintre noi există emoții, sentimente, pasiuni. Acestea sunt doar unul din aspectele vieții mentale, aspect care se extinde de la senzația animală până la emoțiile și sentimentele cele mai complexe ale omului

evoluat. Această parte a naturii noastre mentale este cunoscută sub numele de *sensibilitate* ; numele său sanscrit este «Kama» = dorință ; materia care servește drept bază acestor stări energetice (senzații, dorințe, emoții, sentimente, pasiuni) este mai subtilă decât cea a corpului eteric și a primit uneori în Occident numele de «materie (corp) astrală» – din cauza luminozității sale proprii.

Apoi, știm că în mentalul nostru mai există și un alt factor, cel care raționează, calculează, compară. E ceea ce numim noi «intelect» – sau mental intelectual. El corespunde aspectului inferior al principiului care în sanscrită este numit «Manas» (în latinește «Mens»); noi îl numim deci «Manas inferior» (mentalul inferior).

Dincolo de acest compartiment mai există un altul care nu calculează, care nu cântărește pro și contra, care nu discută, nici nu reacționează, ci afirmă intuitiv : «Eu știu că acest lucru este adevărat sau că acela e fals ; nu știu de ce, dar am convingerea intimă că așa este». Acest factor e *rațiunea pură* sau conștiința. El constituie *individualitatea* proprie a omului ; poate fi denumit deci sufletul omului. În sanscrită, acesta este aspectul superior al lui «Mens», este «Manas superior».

Găsim deci în regiunea mentală trei componente :

- Natura pasională și emoțională sau a senzațiilor – Kama.
- Mentalul calculator sau intelectul – Manas inferior.
- Mentalul afirmativ, sufletul sau conștiința – Manas superior. În plus, Manas superior – corpul cauzal – păstrează întipărirea tuturor activităților (memoria) care au ajuns să-l impresioneze.

În ceea ce privește «natura spirituală»... comportă și ea diviziuni și subdiviziuni, dar acestea nu pot fi percepute decât de omul ajuns într-o stare foarte înaltă de evoluție.

La fel este și cu «Eul». Și El are trei aspecte, dar în starea actuală a omenirii acestea nu pot fi încă deosebite unele de altele. Numai omul perfect poate – singur – să le cunoască și să le distingă :

- Elementul spiritual sau «Buddhi» – cuvânt ce semnifică «Înțelepciunea».
- Adevăratul și singurul subiect în Eul omului este numit în literatura spiritualistă, mai scurt, «Atma», dar în cele mai vechi cărți hinduse e numit «Mahatma». Atma înseamnă ceea ce atinge tot, ce conține tot”.

Această structurare invizibilă a complexului de corpuri din materii subtile care alcătuiesc ființa umană a pătruns în literatura informativă occidentală încă de la începutul veacului XX ; fiind preluată și „verificată” de studioși și de experimenatori europeni, o regăsim pe parcursul – și până la finele – acestui secol, reluată competent și de autori occidentali, ce au devenit „inițiați” atât printr-o documentare aprofundată, cât și prin experimente proprii. Astfel, de exemplu, fizicianul francez Patrick Drouot – care la maturitate și-a descoperit

și și-a dezvoltat remarcabile capacități de bioenergoterapeut și, respectiv, de vizionare parțială a fiziologiei corpurilor subtile – descria în una⁵⁷ din incitantele sale cărți o tulburătoare realitate :

„Prin abordarea sofisticată a biologiei moleculare, gândirea științifică clasică concepe corpul fizic ca fiind o serie de sisteme chimice care se întrepătrund. Or, este interesant să constatăm că specialiștii din avangarda științei sugerează, întocmai ca misticii orientali, că natura solidă a materiei nu este decât o iluzie a simțurilor. Această perspectivă descrie materia ca pe o substanță compusă din particule, care nu sunt decât puncte de lumină rece. Dualitatea undă-particulă a materiei tinde progresiv către un nou model de ființă umană ca sistem energetic inteligent. Învățăturile mistice orientale ajung la această viziune considerând corpul fizic ca începutul unui lanț de sisteme energetice, și nu capătul lui. Aceste sisteme energetice subtile ocupă un loc preponderent în funcționarea globală a ființei umane.

...Traversând experiențele de expansiune a conștiinței, îți dai seama că nu există decât un voal între condiționarea noastră de moment și natura noastră veritabilă și atemporală. Astfel, atunci când observăm existența câmpurilor energetice, a acestor corpuri de lumină, regăsim un limbaj vechi care, de fapt, este un suport mai bun de comunicare. Este o limbă universală, aceea a luminii. Ne dăm seama atunci că transferurile de informații de la un strat energetic la altul se prezintă ca o transmisie de coduri, mai precise și mai globale decât limbajul nostru curent. Diferența dintre materia fizică a trupului și materia eterică (a celorlalte corpuri) este deci în principal o diferență de frecvență (a vibrațiilor)...

...*Corpul eteric* – sau primul corp subtil – vibrează la o frecvență foarte apropiată de cea a corpului fizic... În corpul eteric s-ar afla 72.000 de canale – nervi de lumină –, pe care yoghinii le numesc *nadis*-uri, iar tibetanii *tza*... Acest prim corp energetic este deci vitalizant... Prima observare relevă că acest corp eteric este o interfață între energiile înalte (ale celorlalte corpuri) și trupul fizic.

...Există șapte chakre în corpul eteric, acestea fiind asociate trupului fizic. Fiecare chakră din corpul eteric este în legătură cu un plex nervos major și cu o glandă endocrină principală.

...În expresia sa totală, corpul eteric este o formă energetică ce susține corpul fizic. *Corpul astral* – al treilea corp al omului (și al doilea corp subtil) – este vehiculul sentimentelor. Acest corp se compune din materie astrală, fiind un câmp energetic ce vibrează cu o frecvență și mai ridicată decât corpul eteric...

57. Drouot, P., *Guérison spirituelle et immortalité*, Ed. du Rocher, Paris, 1993, traducere în limba română, *Vindecare spirituală și nemurire*, Ed. Sagittarius, Iași, 1994.

El nu poate fi văzut decât de persoane care au început să-și activeze anumite potențe. Din 1986 am început să-l percep – la 50-60 de centimetri în jurul trupului fizic – ca o cochilie luminoasă, strălucitoare. El înconjoară trupul fizic și pe cel eteric și păstrează o formă umanoidă.

...Yoghinii vorbesc despre el ca fiind corpul emoțional, corpul dorințelor.

...Pentru cei care îl percep, el are o structură multicoloră care se rotește, în funcție de starea intimă. Culorile lui arată calitatea și intensitatea sentimentelor persoanei și dacă ele sunt structurale sau conjuncturale.

...Conștiința unei persoane se poate deplasa și interacționa cu mediul exterior prin corpul astral, atunci când trupul fizic este inactivat sau adormit. La nivelul energetic astral, anumite gânduri, conștiințe sau nu, există ca niște câmpuri distincte – numite și «forme-gând» –, cu configurații, culori și caracteristici proprii.

...*Corpul mental* este câmpul energetic prin care spiritul își găsește expresia. El vibrează la o frecvență și mai subtilă decât corpul astral. Dimensiunea mentală interacționează constant cu anumite aspecte ale personalității în cursul existenței, iar energia sa hrănește fiecare experiență din viață, chiar și atunci când nu suntem antrenați în speculații intelectuale sau gândire conștientă.

Corpul mental este oval, mai mare și mai puțin dens decât corpul astral. Culorile și calitățile sale arată interesele unei ființe umane.

...*Corpul causal*. Sub multe aspecte, acesta este câmpul cel mai apropiat de ceea ce noi numim conștiință superioară. El este compus dintr-o substanță subtilă cu o frecvență vibratorie și mai înaltă decât cea a câmpului mental. Corpul causal este într-adevăr mai vizat decât toate celelalte corpuri precedente de crearea și transmiterea gândurilor. Ne găsim în domeniul ideilor abstracte... Corpul causal este în legătură cu esența lucrurilor și a cauzelor reale, ascunse după aparențe. El este lumea realităților. În acest plan nu mai lucrăm cu emoții, idei și concepții, ci numai cu cauzele esențiale.

...Corpul causal conține ceea ce noi am dobândit din viață în viață și se dovedește a fi un amestec al calităților celor mai înalte ale Sinelui: intuiție, cunoaștere directă, creativitate, credință etc. Ar putea fi numit ca adevăratul vehicul al conștiinței Eului. Unii clarvăzători percep corpul causal palid și foarte eterat, având culori irizate ca acelea ale baloanelor de săpun... La acest nivel, Eul nu mai este comprimat, nu mai este închis în limitele obișnuite ale spațiului-timp și ale cauzalității. El este în stare să trăiască universalitatea vieții și să perceapă «de ce?»-ul lucrurilor ascunse în noi.

...Mai există, în fine, încă două câmpuri de conștiință (care depășesc cadrul cărții): *corpul budic* și – cel de al șaptelea – *corpul atmîc*.

Fiecare corp corespunde unei lumi. Începând cu lumea a cincea – lumea causală –, ieșim din ceea ce tradiția mistică numește lumile reîncarnării, pentru a intra în lumile celor *treziți*, adică ale Akashei cosmice”.

Aceste caracterizări descrise de fizicianul francez – în parte percepute prin experimentele proprii – schițează în mod elocvent maniera în care cunoașterile superioare ancestrale au fost mereu reactualizate, epocă de epocă, în raport cu progresul nivelului de înțelegere al fiecărei generații în parte. Or, difuzarea atât de largă a acestor cunoașteri – care a fost declanșată în cursul acestui secol XX, și în special către finele lui – indică în chip foarte sugestiv un anume fapt : prin avântul general ce a întronat cultura și știința ca factori determinanți ai vieții sociale, omenirea a intrat într-o nouă fază a evoluției sale – aceea a „dezvoltării intelectului” ; de la nivelul acestei trepte, devine mai accesibilă înțelegerea sensului (atât de ascuns până acum) existenței sale terestre și cosmice. Deși suntem încă în etapa de început a acestei noi faze – corespunzătoare dezvoltării aceluia „Manas inferior” care există în ființa noastră –, se întrevede o evidentă etapă de progres spiritual general, care justifică schimbarea esențială de metodă : trecerea de la îndelungatul sistem de inițiere numai a unor grupuri restrânse de persoane „selectate”, la „trezirea” prin informare și instruire a unor mulțimi de oameni – în special a celor receptivi, care intuiesc marile realități fundamentale ce rezidă în structura ființei umane și în continua conviețuire a lumilor vizibile cu cele invizibile. Pe această linie, să mai urmărim unele aspecte – atât de utile cunoașterii generale, care au fost oferite de J.C. Chatterji :

„Începând de la superior în jos, găsim că «Desăvârșitul» (Atma), sub cele trei aspecte ale sale, este singurul principiu din noi care este etern... dar, coborând din grad în grad, până la trupul fizic, regăsim principii a căror viață este din ce în ce mai scurtă.

...Astfel, corpul nostru grosier (solid, lichid, gazos) este factorul cel mai efemer din constituirea ființei noastre. La deces, îl lăsăm îndărătul nostru, după ce dublul eteric s-a separat de el. De fapt, moartea nu este altceva decât această separare a trupului grosier față de dublul eteric – care este vehiculul vitalității. O ieșire în exterior a acestui «dublu» – chiar parțială – este de-ajuns pentru a produce insensibilitatea trupului. În fapt, în aceasta constă acțiunea produsă de anestezice. Când, de exemplu, se administrează cloroform unui pacient, clarvăzătorul poate observa cum dublul eteric a ieșit parțial din trup, sub forma unui nor albăstrui. Separarea completă aduce însă moartea : principiul vital nu mai poate acționa asupra organismului și forțele fizico-chimice, intrând liber în joc, aduc degradarea treptată a cadavrului.

La puțin timp după moarte, dublul eteric este părăsit și el, ca un al doilea cadavru. El e inert și va pluti un timp în vecinătatea cadavrului din materie grosieră. El va dispărea, de altfel, pe măsură ce se descompune trupul organic. Vederea «fantomei» eterice nu e prea greu de obținut, căci puțină supraexcitare

nervooasă – produsă de frică – ajunge uneori să facă vizibile formele eterice. Dar dacă trupul este supus incinerării – după obiceiul hindus –, dublul eteric se dezagregă imediat.

Lăsând înapoia sa aceste două învelișuri exterioare, ființa omenească păstrează toate celelalte corpuri. Nu survine nici o schimbare în personalitatea sa veritabilă; moartea nu o atinge. Omul e tot așa de viu, numai că el nu se mai poate face simțit de noi, pentru că nu mai are înveliș fizic. El există în continuare într-o formă mai subtilă, pe care omul obișnuit nu o percepe deloc. Această formă nu e mai puțin reală (fig. 5 – n.a.), e tot așa de reală ca, de exemplu, radiațiile infraroșii sau cele ultraviolete ale spectrului solar, care nici ele nu sunt percepute de ochii noștri din carne”.

În textul biografic inițiativ *Jetsün Kahbum*, scris în secolul al XII-lea e.n. de inițiatul tibetan Dorje-Tagpu Rechung (tradus în limba română sub titlul *Milarepa, marele yoghin tibetan*, Ed. Informația, București, 1991), regăsim una dintre cele mai vechi referiri privind „forma” ființei umane după separarea și părăsirea trupului organic și apoi a celui eteric; descrierea respectivă este foarte sugestivă prin realismul și veridicitatea unei observări colective de către grupul de discipoli deveniți clarvăzători a fenomenelor specifice survenite la incinerarea trupului renumitului yoghin Milarepa (care a trăit în a doua jumătate a secolului al XI-lea e.n.):

„Când corpul pământesc absorbit a fost

A rămas totuși o relicvă substanțială de forma unui ou

Și aceasta un chaitya deveni, emițând o glorioasă strălucire.

...După îndurerata rugă... a coborât o strălucitoare relicvă asemenea unui ochi (fig. 6 – n.a.), la fel de mare cât un ou... Toți discipolii au întins mâna cu nerăbdare, fiecare revendicând-o pentru el. Însă relicva s-a ridicat înapoi pe firmament și... deveni un chaitya de cristal limpede și transparent, cam de 45 centimetri înălțime”.

În continuarea textului, se specifică faptul că acest chaitya conținea „forma” celui ce fusese magistrul Milarepa!

O „comunicare” la fel de clarificatoare, oferită inițiatului român prof. S. Demetrescu, a fost redată de acesta în cadrul operei sale (citată anterior – v. nota 48):

„Noi, duhurile superioare, suntem sferice. Dar când doresc să vin la tine, emit o prelungire, ca și cum ar fi o mână, o palmă, și cu ea apuc – prin puterea gândului și a voinței mele – o cantitate de fluid din zonele doi și trei.

...Așadar, noi, duhurile din prima zonă, avem o formă sferică, dar cu un mic apendice în partea noastră inferioară (fig. 7 – n.a.)... La duhurile din zona

albastră, această proeminență (fig. 8 – n.a.) este foarte dezvoltată. În fine, duhurile roșii din zona a treia au dezvoltate lateral patru apendice, corespunzătoare membrilor noastre. Aceste duhuri schițează forma umană, având o sferă ce corespunde capului” (fig. 9 – n.a.).

Dar și în zilele noastre sunt reactivate direct astfel de cunoașteri, de care au beneficiat din timpuri străvechi neștiute șiruri de clarvăzători și de inițiați, care s-au născut mereu – generație de generație – la mai toate populațiile de pe întinsul globului terestru. Un astfel de exemplu este în cartea *Fenomenul Valentina* (Ed. Polirom, Iași, 1997), unde am redat descrierea foarte realistă, în cuvinte foarte simple, a transformărilor ce se produc în „forma” ființei umane după decesul trupului organic ; descrierea respectivă a fost urmarea participării, cu ani în urmă, a oarbei-clarvăzătoare din municipiul Iași – care pe atunci beneficia de percepări extrasenzoriale mult mai extinse – la o înmormântare, unde a vizionat în direct fazele de separare a „ființei umane invizibile” de primele două „trupuri-vehicule” supuse decesului terestru. Iată câteva extrase sugestive din relatarea acestuia :

„Să vă spun însă mai mult : ce văd eu după ce trupul omului moare – căci numai trupul moare, nu și omul, fiindcă sufletul lui rămâne viu.

După ce trupul moare, această floare a omului – de aici, din piept – se face sub formă de glob de lumină și rămâne timp de patruzeci de zile sau patruzeci și câteva zile, în legătură foarte strânsă cu noi. Murind cineva din familie, noi nu-l mai vedem, dar este între noi și ne vede tot ce facem, ce vorbim și orice. După aceste patruzeci de zile își caută culoarea, adică stratul de culoare de sus – din cer – care îi la fel cu culoarea globului lui ; acolo se va așeza și va rămâne cât i-o hărăzit Dumnezeu. Cele mai frumoase și mai luminoase globuri, care-s mai ușoare, ajung sus de tot, până plutesc în stratul auriu. Toate globurile din stratul auriu ne ajută aici pe noi, pe pământ.

...Să vă spun însă ce-am văzut la înmormântarea d-lui profesor S.V. de la Universitate.

...deasupra sicriului – încă de la intrare – am văzut o formă făcută parcă din fum. Și forma parcă știa, că venea la mulțimea oamenilor, pe deasupra lor, se apropia deasupra nevastei mortului, mergea la fata dânsului și o mângâia, iar apoi revenea deasupra sicriului.

...Când părintele o ieșit pe ușă, să plece afară, forma nu voia deloc să iasă din biserică... Da ea nu stătea deloc liniștită, se tot foia în părți, se dădea de-a dura, era tare zbuciumată.

...Și când s-o auzit pământul dat și făcut grămadă (peste sicriu), forma de fum s-o dus deasupra mulțimii... Pe urmă, zbuciumată, o venit deasupra gropii și de-acolo s-o ridicat în sus, sus de tot ; și cu cât se ridica mai sus, cu atâta se

transforma în lumină. Deci, dispărea fumul formei și sus, sus de tot, s-o făcut ca o stea... Da' după aceea, iar o coborât... (Cititorul a remarcat, desigur, totala asemănare dintre detaliile oferite de textul scris cu opt secole în urmă, undeva, în Tibet, și cele „vizionate” de oarba-clarvăzătoare Valentina, în zilele noastre, la o distanță de peste cinci mii de kilometri – n.a.) ...Da' razele de lumină care veneau de la globul care era acum luminos nu mergeau la toată lumea, ci numai la cei apropiați mortului.

Deci, nu-i adevărat că omul moare. El trăiește mereu. După aceea, floarea lui se transformă într-un glob, mai întunecat sau mai luminos, care se duce și stă cu altele de același fel, în stratul culorii sale, sau mai coboară printre noi.

Dar să vă mai spun ce-am mai văzut în cimitir... Când s-o oprit mașina și ne-am dat jos în fața unui mormânt, au coborât de sus, deasupra mormântului, trei globuri. Unul era auriu, cu verde la mijloc, altul era de un alt verde, iar al treilea era albastru... Privindu-le, am făcut legătura cu ce-am văzut la globuri și am spus că acolo erau înmormântate trei persoane... Și așa o fost...”.

Însă, după aceste atât de semnificative detalieri contemporane, cunoscute, de altfel, din cele mai vechi timpuri de clarvăzătorii și inițiații întregii istorii neștiute a omenirii, să revenim – în continuare – la elementele de „știință spirituală” oferite de inițiatul indian J.C. Chatterji :

„Acei pe care îi numim «morții noștri» continuă să existe sub forme cu vibrații mai subtile. Noi nu putem răspunde acestor vibrații și de aceea nu sesizăm prezența lor (fig. 10 – n.a.).

...Primul fenomen care se produce în om, după ce au fost părăsite cele două învelișuri fizice (trupul organic și corpul eteric), este reorganizarea corpului său astral, care va trebui să-i servească de vehicul în noul mediu în care va locui. Va fi reținut mai mult sau mai puțin timp în această lume astrală, după forța mai mult sau mai puțin mare a naturii sale pasionale. Dacă întreaga sa viață a consacrat-o ca să-și sature pe deplin pasiunile, atunci șederea îi va fi foarte îndelungată în această regiune, care corespunde cu purgatoriul creștinilor⁵⁸. Asta întrucât corpul astral este țesut chiar din substanța emoțiilor și a pasiunilor și, dacă în timpul vieții lucrăm la fortificarea acestui corp, după moarte el va fi pentru noi un înveliș de lungă durată și durabil, o închisoare puternică având ziduri groase.

Dar orice lucru pieritor are un sfârșit și, mai devreme sau mai târziu, omul își va părăsi și învelișul său astral. Prin purificarea suferită (în intervalul

58. Ca și teologul francez François Brune (citată în această carte), și profesorul englez Mac Gregor – doctor în teologie – a ajuns la o atare convingere, publicând o carte foarte semnificativă; traducerea în limba franceză a apărut sub titlul *Enquête sur l'existence de la réincarnation*, Ed. Filipacci, Paris, 1995.

respectiv), omul va trece în planul mental – numit și lumea cerească. (Observăm că este vorba de schimbări *de stare* și nu de schimbări *de loc*, în sensul în care este înțeles de obicei acest cuvânt.) În planul mental nu va duce cu el – din natura astrală – decât tendințele sau germenii latenți a căror dezvoltare, la reîntoarcerea în planul fizic, va determina alcătuirea unui nou corp astral la noua sa întrupare.

Aici iarăși, șederea sa va fi mai îndelungată sau mai scurtă, potrivit vieții sale pe pământ. Dacă viața sa intelectuală a fost puternică; dacă a gândit mult și nobil; dacă a cultivat sentimentele cele mai înalte; dacă s-a consacrat studiului, științei, artei, literaturii; în fine, și mai cu seamă, dacă a dus o viață de abnegație, el va viețui foarte mult timp în această regiune a «Manasului inferior». ...Toată viețuirea noastră în aceste regiuni nu este decât continuarea, dezvoltarea vieții noastre terestre.

...Astfel deci, omul trece mai întâi în planul astral, iar apoi în cel mental (inferior). Vă reamintesc încă o dată, că e o chestiune de schimbare *de stare* și nu o schimbare *de loc*. Ceea ce eu numesc lumea cerească există peste tot, pătrunde tot. Într-un cuvânt, omul recoltează în parte, în aceste diverse *stări*, ceea ce a semănat în *starea* de ființă fizică terestră.

Și când perioada cerească (Manasul inferior) e terminată, el părăsește și această stare, pierzând și corpul mental inferior, tot așa cum a părăsit și pe celelalte. El leapădă deci, rând pe rând, patru cadavre.

...Pe urmă, vine pentru om epoca unei noi întrupări... Pentru moment, vreau numai să vă arăt că după deces, omul pierde treptat cele patru principii inferioare ale sale și că, la renaștere, el pleacă din planul sufletului, învelit numai în «corpul cauzal».

Când vine timpul renașterii, el atrage în jurul său un nou înveliș din planul «Manas inferior». Apoi, din aproape în aproape, se îmbracă cu un nou corp astral, care va servi exprimării naturii sale sensibile. În fine, învelișul eteric și trupul grosier vor fi formate de el la sânul mamei.

Astfel, formele subtile (invizibile) ale omului se nasc primele și sunt ultimele care se dezagregă; cu cât substanțele respective sunt mai subtile, cu atât sunt mai durabile. Vom vedea că, în plus, sfera lor de acțiune se întinde mai departe. De fapt, clarvăzătorul vede în jurul fiecărui om un halo de formă ovoidă... «Aura» (acesta e numele care se dă acestui halo subtil) nu este decât extensia principiilor superioare în afara corpului fizic, pe care ele îl înconjoară cu un nimb strălucitor și colorat (văzut astfel de clarvăzători).

...Omul aruncă deci, rând pe rând, trupul, corpul vitalității, corpul senzațiilor, chiar și corpul intelectului, și toată partea de memorie care corespunde acestor principii e astfel pierdută. Dar Manasul superior – corpul cauzal – păstrează înregistrarea tuturor celor care au ajuns să-l afecteze pe el. Și pentru că acest corp supraviețuiește intact întregii serii de reîntrupări, dacă reușiți să stabiliți

o legătură între el și creierul material, veți putea să vă amintiți de existențele voastre succesive”.

Deși din textul cărții sale rezultă evident că inițiatul indian J.C. Chatterji cunoștea prea bine „aspectele” învelișurilor-corpuri ce compun părțile spirituale superioare ale ființei omenești specifice „Înaltei Realități” umane, la începutul secolului XX, când s-a publicat acest volum, el a limitat totuși elementele inițiatice la nivelul unei prime etape de informare, pentru a le face mai accesibile publicului occidental neinformați.

În schimb însă, un alt inițiat al Orientului, instruit, de asemenea, în cunoașterea profundă a vechii științe spirituale oferite de *Upaṇiṣade* și, în plus, stăpânind cu competență bazele teoretice ale fizico-chimiei veacului nostru, a extins în mod util sinteza privind atributele acelor componente superioare ale ființei noastre; exprimările sale sunt în fapt deosebit de valoroase, întrucât reluarea vechilor cunoașteri a filtrat-o prin deosebitele sale capacități de clarvedere în ample domenii ale lumilor eterice invizibile. Dar iată cum reda la rândul-i – într-o carte⁵⁹ proprie – cunoașterile respective :

„Individualitatea este «Sinele superior» – «Daimon»-ul lui Platon; ea posedă trei atribute fundamentale : Manas superior (Mentalul abstract) ; Buddhi (Intuiția) și Atma (Spiritul). Termenii : Activitate ; Înțelepciune ; Voință exprimă, de asemenea, acest caracter fundamental triplu al Sinelui superior.

În schimb, Personalitatea este «Sinele inferior» ; ea se compune din funcțiile fizice, din natura astrală (sau natura dorințelor) și din Manas inferior (Mentalul concret), precum și din «vehiculele» (corpurile) în care se manifestă aceste activități.

...Individualitatea creează o Personalitate în vederea încarnării ei aici, pe Pământ. Personalitatea posedă deci trei vehicule : corpul mental (inferior), corpul astral și corpul fizic. Fiecare dintre aceste trei corpuri, considerate corpuri inferioare, reprezintă un aspect al Ego-ului.

...Individualitatea – manifestată în corpul causal – nu este însă decât o manifestare parțială a tuturor calităților pe care le are. În spatele Mentalului superior (sau abstract) există Buddhi (Intuiția divină), iar în spatele acestui plan există, la un nivel și mai înalt, Atma (Spiritul divin din om). Dar Manas superior, Buddhi și Atma reprezintă, la rândul lor, reflectarea unor atribute și mai înalte : cele ale «Monadei», ale celui «Fiu care se află la sânul Tatălui Său». Monada este aceea care creează Individualitatea”.

Așadar, cel de al treilea „aspect” al „naturii spirituale” – al părții superioare nemuritoare din ființa omenească –, despre care J.C. Chatterji spunea că oamenii de la începutul secolului XX nu-l pot înțelege, este însăși „Monada” ;

59. Jinarajadasa, C., *Evoluția ocultă a umanității*, Ed. Herald, București, 1994.

originea cosmică-divină a acesteia, cât și intimitatea ei structurală și funcțională nu pot fi concepute, într-adevăr, de modul nostru obișnuit de a gândi și nici chiar de cele mai avansate gândiri docte. Intelectul nostru fiind limitat în capacitățile sale prin logica sa specific materialistă, nu poate imagina cum un mic nucleu dintr-o substanță invizibilă și necunoscută este capabil să demonstreze extraordinare potențe energetice ; dar chiar mai mult, nu poate imagina cum aceste potențe pot fi modulate prin „voința” și „conștiința” proprie lui – care mereu se dezvoltă –, sau cum poate emite „idei creative-formative” și „gândiri-informații”, receptând și prelucrând totodată mulțimi imense de informații preluate din mediul apropiat sau chiar de la distanțe cosmice de neimaginat ; în plus, la fel de greu de conceput este și acea „evoluție spirituală” specifică fiecărui nucleu în parte, care, oferind o „maturizare”, permite – la depășirea unui anume prag – dominarea cu totală autoritate a oricărei structuri materiale, cât și a formelor de energie cunoscute de știința modernă...

Dar astfel de sinteze extrase din texte ale inițiaților orientali citați sunt doar schițări ale unor cunoașteri mult mai ample, care se ridică într-adevăr la nivelul unor „științe spiritualiste”. Spre deosebire însă de veacurile anterioare, la acest sfârșit de secol XX și de mileniu, s-a tradus și s-a difuzat în întreaga lume o bogată literatură a domeniului, care poate să-l introducă treptat pe cititorul interesat în diferitele capitole ale acestor științe – considerate *încă* „paralele” în raport cu științele oficiale. Este însă de remarcat un aspect de care trebuie ținut cont : în mare parte, „cunoașterile superioare” au fost obținute experimental și nu deductiv – și anume, prin percepări și vizionări directe ; acestea au parvenit atât de la nesfârșitul șir de clarvăzători – mai mult sau mai puțin dotați în perceperea lumilor invizibile –, cât și de la inițiații care și-au educat și perfecționat „percepțiile extrasenzoriale”, precum și trecerea temporară în „alte stări de conștiință”.

Abordând această literatură și studiind în paralel un bogat documentar fotografic pe care l-am tot primit de-a lungul anilor, la un moment dat evidențele respective mi-au fost confirmate de anumite descrieri foarte realiste ce mi-au fost făcute în cursul anului 1995 de oarba-clarvăzătoare Valentina (din municipiul Iași). Aceasta, orbind la vârsta de nouă ani și jumătate în urma unui accident, a rămas fără instruire școlară și fără acces la cunoașteri suplimentare ; și totuși, ea descria pe atunci – fără urme de fantezie – perceperea efectivă a structurării componentelor nevăzute care constituie ființa omenească în ansamblul ei. Din perioada vizionărilor sale veridice, iată totuși unele extrase, care demonstrează o realitate ce a fost expusă repetat și în textele celor mai diferiți autori⁶⁰ ai domeniului :

60. Leadbeater, C.W., *L'Homme Visible et Invisible*, Ed. Rhéa, Paris, 1920.

„Omul are în jurul lui șapte culori. Primul strat, de lângă trupul omului, este de culoare verde, fie mai închis, fie mai deschis. Acolo, în acel strat, eu văd care sunt organele bolnave”.

Este, evident, vorba de „corpul (dublul) eteric”, acel „câmp energetic” structurat din materie eterică specifică, organizată prin ansamblul chakrelor și al miilor de nadis-uri – care, împreună, vitalizează direct trupul organic.

„– Să trecem la al doilea strat. Acesta e roz. Dar și rozul ăsta diferă de la om la om. Poate fi un roz luminos și frumos sau un roz sidefiu.

...Atunci când omul e speriat – sau cum spun domnii, că e emoționat –, stratul doi, cel roz, se face tare îngust.

...Când se termină culoarea roz, îmi apare tot așa, pe o distanță mică, aburul acela – ceva alb, transparent. Are o lățime cât palma. Aburul ăsta, care e între toate straturile, e cam egal la toate.”

Cititorul a regăsit, desigur, în cuvintele ei mai simple, o evidentă concordanță cu vechile cunoașteri, care denuneau acest „câmp energetic” (structurat și el cu chakre proprii) ca fiind „corpul emoțional” sau „corpul dorințelor” – din Evul Mediu alchimistiții începând să-l denumească „corpul astral” –, datorită luminozității materiei sale eterice de o altă compoziție.

„– După aceea, apare un alt strat, cel de al treilea, care e albastru; e un albastru frumos, ca cerul. Aici se văd gândurile omului.

...Dar să vedeți ce ușor se schimbă culorile în aură atunci când gândurile nu sunt curate...”

Se recunoaște și în acest caz, cu ușurință, corespondența cu descrierile autorilor citați anterior referitoare la „corpul mental inferior” – acel „Manas inferior” al gândirilor obișnuite, stimulate de interesele și dorințele materialiste ale vieții de zi cu zi.

„– Stratul patru – ăsta e foarte important în viața noastră; el e de culoare violet.

...De fapt, la toți oamenii, cel mai frumos și mai puternic e stratul violet. Pe el stă însemnat ce o fost, dar și ce o să tragem în viață.

...Și stratul violet vibrează tot timpul. De fapt, toate straturile din jurul trupului nostru se tot hâțână, se tot leagănă în jurul nostru.”

Deși oarba-clarvăzătoare a sesizat că pe acest „câmp energetic” colorat este înregistrat trecutul și „programul” nostru viitor, față de importanța pe care i-o evidenția, se deduce direct că este vorba de „corpul causal” care, așa cum

relevau și textele citate anterior, demonstrează potențe funcționale mult mai ample, mai complexe⁶¹.

„– După el urmează stratul cinci care la culoare e ca spicul de grâu copt, dar e mai luminos, e un galben auriu. În stratul cinci se reflectă reușita sau nereușita gândurilor din stratul trei.

...După aceea, vine stratul șase, pe care tot omul îl are verde. Dar nu e un verde care să semene cu primul strat. E un alt verde, e diferit; e un verde mai ușor, mai curat, mai transparent, e ceva foarte frumos. Cu asta mă ajut eu.

...De aceea pot eu să le spun oamenilor cu care vorbesc la telefon, sau atunci când iau în mână o poză a cuiva, sau un obiect avut de cineva, căci prin stratul șase plecat, eu pot să văd ceea ce am fost întrebată.

...După stratul șase iar este un lat de palmă de abur alb. Stratul șapte care urmează este și el colorat, dar la fiecare om are tot altă culoare. Pe acest strat se vede foarte bine pentru ce-i venit fiecare om pe Pământ. Culoarea lui e în funcție de cum gândim noi și se schimbă, chiar o pete mari, după cum gândim. El poate fi și portocaliu, și albastru, și verde.

...Deci, din straturile de culori se vede totul!”

În fapt, aceste viziuni ale „câmpurilor energetice” alcătuite din materii subtile specifice – care sunt componente esențiale ale ființei omenesti – au tot fost percepute de mii – sau poate de sute de mii – de ani, de cei „dotați” sau „ajutați” să-și dezvolte capacitățile extrasenzoriale (pe care le avem cu toții, dar nu știm să le activăm). O interesantă demonstrare a acestui aspect „ancestral” mi-a fost dat „să o descopăr” în misterioasa zonă bretonă a dolmenelor și a mulțimilor de menhire gigante, cunoscută în special prin impresionantele aliniamente de stânci-statui de la Carnac. Vizitând marele dolmen-tumul din insula Gavrinis (din golful Morbihan) – ce pare a fi fost un străvechi lăcaș ascuns, de oficiere a inițierilor –, am privit ca toți vizitatorii și gravurile în relief de pe monoliții culoarului de acces, datate arheologic în mileniul al IV-lea î.e.n. Atenția mi-a fost însă atrasă în mod deosebit de acele siluete umane „îmbrăcate” în mai multe rânduri de „cojoace”; numărând – la fiecare gravură – câte „învelișuri” aveau, am constatat că numărul lor era același: șapte! Întrebând despre sensul reprezentărilor respective pe muzeografa ce

61. Autorul român Silviu Rusu releva cu peste cinci decenii în urmă (în 1945), în cartea sa *Lumea invizibilă* (din colecția „Studii Orientale”), referindu-se la această parte componentă a ființei noastre, un același aspect ca și cel menționat mai sus: „Corpul permanent, netrecător, adevăratul lăcaș al Ego-ului, este *corpul cauzal*. În acesta se depozitează toate rezultatele tuturor experiențelor și ale eforturilor din toate existențele temporale”.

dădea explicații grupurilor de vizitatori, aceasta nu a știut să spună ce semnificație aveau ciudatele „veșminte” și de ce numărul lor era de șapte. Gravurile milenare demonstrează însă un fapt care ar trebui să ne dea mai mult de gândit: oamenii de acum șase mii de ani – sau poate mai mult... – cunoșteau prea bine realitatea celor șapte corpuri subtile din jurul trupului organic al omului, pe când, în zilele noastre, nici măcar oamenii mai culti nu o mai știu...

Citând pe un neconformist cercetător al trecutului omenirii, inițiatul-clarvăzător englez C.W. Leadbeater scria⁶² următoarele cu privire la aceste cunoașteri obținute de oameni încă din timpuri străvechi:

„...la drept vorbind, s-ar putea merge spre o Antichitate încă și mai veche. J. Churchward ne asigură că unele semne parvin de acum șase sute de mii de ani. Foarte posibil, căci lumea este cu mult mai bătrână decât ne închipuim. Trebuie să admitem că existența unui simbol... dovedește cel puțin că într-o epocă atât de îndepărtată, oamenii gândeau ca noi, încercând să-și expună gândurile în același limbaj simbolic folosit și în epoca actuală”.

Totuși, și în procesul perceperilor superioare prin „cel de al treilea ochi”, respectiv prin „ochiul spiritului”, în vizionarea acestor corpuri subtile de către clarvăzători intervine în paralel și fenomenul fundamental al relativității; în fapt, orice percepere, de către orice persoană, are și o parte subiectivă, fiind în funcție de „observator”, și anume în funcție de „parametrii calitativi ai sistemului de receptare a informațiilor” (care cu toatele ne parvin sub forma celor mai diferite unde vibratorii), precum și de cei ai „sistemului de traducere” a informațiilor pe care este capabil să le recepționeze. De aceea, nuanțele de culori menționate de diferiți clarvăzători sunt adesea diferite chiar și pentru o aceeași persoană investigată. De exemplu, J.C. Chatterji menționa următoarele despre culoarea corpului eteric:

„Când se administrează cloroform unui pacient (pentru anestezie totală), clarvăzătorul poate observa «dublul eteric» dat afară parțial din trup, sub forma unui nor albăstrui” (Valentina îl percepe însă într-o nuanță de verde...).

La rândul său, cunoscutul radiestezist român C.L.C. Claudian Dumitriu, prezentând planșa câmpurilor biofizice umane, a evidențiat pentru fiecare corp subtil cu totul alte⁶³ culori: corpul eteric – roșiatic, apoi, în ordinea respectivă a celorlalte – portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet.

62. Leadbeater, C.W., *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie*, Ed. Ayar, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, București, 1995.

63. Dumitriu, Cl., „O Nouă Știință”, în revista *Radiestezia*, nr. 2/1993, București.

Astfel de diferențe provin în primul rând din faptul că „vizionarea” fiecărui clarvăzător traversează propriile corpuri subtile colorate (a căror materie eterică și stare energetică momentană diferă desigur de la om la om) și, în acest mod, se produce o alterare, specifică fiecărui vizionar în parte. Accentuând acest aspect, C.W. Leadbeater remarcă următoarele⁶⁴ :

„Nu trebuie să se uite niciodată că, de fapt, fiecare îl vede pe altul prin intermediul propriilor «vehicule» și, astfel, se află oarecum în condițiile unui observator care privește un peisaj printr-o sticlă colorată. Atât timp cât nu a învățat să țină cont de această influență, clarvăzătorul va fi tentat să considere ca predominante – în persoana pe care o observă – caracteristicile pe care el însuși este mai dispus să le remarce ; îi va trebui însă o anumită practică atentă pentru a se debarasa de alterarea vizuală produsă prin acest factor personal și a deveni apt să citească de o manieră clară și exactă”.

Într-adevăr, față de acest aspect al subiectivității percepțiilor în raport cu „parametrii intimi” ai fiecăruia dintre noi, nu putem evita un gând confuz și totuși logic : totul e atât de relativ în modul în care sesizăm mediul din jurul nostru și, probabil, întregul Univers, încât realitatea adevărată ar putea să difere față de percepțiile noastre subiective. Pe bună dreptate, înțeleptul indonezian C. Jinarajadasa se exprima (v. nota 59) cu deplină și modestă sinceritate :

„După ce mă uit cu ochii fizici la lumea noastră, la cerul ei, la locuințele oamenilor, aceasta îmi apare ca o adevărată iluzie, o «maya», și ea nu are nici o calitate căreia conștiința mea să-i poată asocia calificativul de «reală»”.

Dar la originea vizionării unor culori diferite pentru un același corp subtil, mai intervine și un aspect total obiectiv, o fenomenologie specifică „fiziologiei” intime a corpurilor invizibile. Clarvăzătorii au observat întotdeauna o vibrație continuă și modificări permanente ale nuanțelor și chiar ale culorilor respective (pe întregul corp subtil sau pe porțiuni, sub forma unor „pete” mobile) în raport cu starea psihică-emoțională sau cu gândurile care domină conștiințele. În plus, „stările energetice” specifice la un moment dat unui anumit corp subtil pot influența și celelalte corpuri eterate ; toate aceste variații „invizibile” se manifestă cel mai adesea prin modificări bruște, care însă pot să dureze în coloritul unora sau altora dintre componentele subtile ale ființelor noastre. În cartea sa citată mai sus, C.W. Leadbeater se exprima astfel referitor la acest aspect obiectiv :

„Ne putem imagina cu ușurință cantitatea aproape de nenumărat a combinațiilor și a modificărilor la care toate aceste tente de culori pot să dea naștere, pentru

64. Leadbeater, C.W., *L'Homme Visible et Invisible*, Ed. Rhéa, Paris, 1920.

a exprima cu cea mai mare exactitate nuanțele cele mai delicate ale caracterului și ale sentimentelor celor mai complexe și mai fugitive.

...Trebuie să ținem cont că toate aceste corpuri subtile ocupă un același spațiu și că se întrepătrund unele cu altele.

...Culorile sunt produse urmând întotdeauna un proces ascendent : omul percepe o impresie oarecare din exterior și, în răspuns, se formează în el un curent emotiv de o anumită speță ; atât timp cât emoția persistă, tipul particular de vibrație care o reprezintă va predomina în corpul astral. După un timp, emoția trece și culoarea ce o reprezintă se risipește – totuși nu total : corpul astral conține un anumit procent de materie care vibrează normal la frecvența specifică a acestei emoții și fiecare explozie emotivă violentă mărește într-o anumită măsură proporția respectivă.

...Culorile relativ permanente ale corpului astral indică persistența anumitor vibrații care, cu timpul, acționează și asupra corpului mental, creând vibrații de un caracter asemănător și la nivelul superior.

...Culoarea care exprimă o calitate dominantă în corpul cauzal o va exprima, de asemenea, și în corpul mental și chiar în corpul astral, însă tenta în acestea va fi mai puțin delicată, mai puțin luminoasă și mai puțin eterată – pe măsură ce coborâm.

...Vom menționa, în fine, un fapt demn de atenție : facultățile psihice dezvoltate sau în curs de dezvoltare au drept indiciu culori care sunt dincolo de spectrul vizibil, astfel că este imposibil ca să fie reprezentate cu nuanțe specifice acestuia. Culorile ultraviolete denotă dezvoltarea celor mai elevate și mai pure calități, în timp ce combinațiile triste ale tentelor infraroșii relevă perversitatea omului. Înaintarea pe calea spirituală se vedește nu numai prin prezența în aură a unor culori corespunzătoare, dar și prin strălucirea mai luminoasă a diverselor corpuri-vehicule, prin creșterea dimensiunii lor și prin claritatea mai mare a contururilor lor”.

Din diferitele citate inserate, cititorul a remarcat cu siguranță un fapt esențial : existența ființei umane are un sens deosebit de profund, însăși această structurare ontologică a sa fiind concepută într-o schemă deosebit de complexă, pentru a putea deservi în mod optim gama ascendentă a etapelor ce trebuie parcurse în îndelungata sa evoluție :

„Ați venit pe acest Pământ pentru a atinge perfecțiunea spirituală. Scopul acestei nașteri umane este obținerea conștiinței divine. Țelul vieții este Realizarea Sinelui. Omul nu este un animal dominat de simțuri. În natura sa esențială, Omul este o ființă veșnic liberă, veșnic pură, veșnic perfectă, nemuritoare, spirituală” (*Autobiografia lui Swami Shivananda*, Ed. Ram, București, 1996).

Dar pentru a deveni „veșnic pur, veșnic perfect”, fiecare dintre noi trebuie să parcurgă un drum extrem de lung, presărat permanent cu mulțimi variate de „experiențe instructive”; acestea sunt fie mai mult sau mai puțin dure, fie mai mult sau mai puțin plăcute, după cum singuri ne comportăm și ni le atragem karmic; în esența proceselor intime însă, toate experiențele trăite au rolul de a trezi și dezvolta potențele încă ascunse ale nucleului spiritual, eliminându-i și rafinându-i treptat pornirile inferioare – până la ajungerea fazei în care Eul superior domină total orice manifestare, deplin conștient de marile valori spirituale sădite în el de Absolutul Divin.

Pentru o înțelegere mai apropiată a necesității fundamentale a continuei evoluții spirituale – ca sens al existenței noastre cosmice și, respectiv, terestre – ar fi poate utilă o redare foarte succintă a unor răspunsuri la câteva întrebări care ne frământă pe fiecare dintre noi, deși le alungăm mereu din gândurile zilnice: „În fond, cine suntem noi, oamenii? De unde am venit pe acest Pământ? Ce rost are o viață atât de agitată?”. Dintre textele diferiților autori cu evidentă autoritate în domeniu, am extras câteva pasaje sugestive, ale inițiatului german O.E. Bernhardt, care a redat (sub pseudonimul Abd-ru-shin) într-un cadru mult mai extins problematica fundamentală⁶⁵ a existenței ființelor umane:

„V-am vorbit deja despre a doua subdiviziune – o subdiviziune inferioară – care se află în partea spirituală a Creației.

...Dar nu din acel plan au ieșit *spiritele de evoluție* ale postcreației, dintre care voi, oamenii acestui Pământ, faceți, de asemenea, parte. Ele s-au născut numai dintr-un precipitat al acestui plan și nu posedă forța de a se dezvolta prin ele însele fără impuls exterior.

Acest precipitat este compus din grăunțe de sămânță de spirit – germenii de spirit – din care s-au născut spiritele umane de evoluție, din diferitele planuri ale materiei.

...Am făcut să se remarce deja că în afară de ceea ce a luat formă în Creație, există de asemenea *curenți* care parcurg această Creație... aceștia sunt curenții ce parcurg Creația, ca și fluviile care brăzdează Pământul și ca și curenții atmosferici. ...există, de asemenea, două genuri de curenți care străbat Creația: curenți de esențialitate și curenți spirituali!

...Fiecare din acești curenți are sarcini bine precizate, care corespund în mod exact genului respectiv. Putem spune chiar că aceste sarcini preced genului. În acest fel, printre altele, un curent spiritual conduce germenii de spirit – atât timp cât aceștia sunt inconștienți – pe drumul care îi duce spre o posibilitate a evoluției.

65. Abd-ru-shin, *Im Lichte der Wahrheit*, trei volume, Ed. Gralsbotschaft, Stuttgart, traduse în limba română la Ed. Fundația Graalului, Timișoara, 1993-1997.

Pe acest drum, aspirarea la a deveni conștient acționează asupra germenului de spirit *stimulându-l și împingându-l* înainte, în timp ce fluviul curentului spiritual acționează *ducându-l*.

...Procesul de coborâre a germenilor de spirit continuă *fără întrerupere* în cadrul Creației.

...Germenul de spirit înconjurat astfel de îngrijirile ajutoarelor din esențialitate, încă inconștient, își urmează impulsul care îl împinge mereu mai departe, pentru a putea să ajungă la *autoconștiență*, până ce întâlnește în materia subtilă o densitate care nu-i mai permite să-și urmeze cursa inconștientă, fapt ce îi întrerupe coborârea. În acest loc trebuie să rămână pentru a se trezi în vederea evoluției sale, înainte de a putea să-și urmeze drumul.

...În fapt, în planul în care germenii de spirit, în prima lor deplasare, inconștientă, sunt literalmente opriți printr-o densitate bine determinată a materiei subtile – ea însăși parcursă de curenți esențiali –, se desfășoară anumite experimente pentru spiritul uman; acestea privesc pe de o parte drumul care îi permite să coboare în diferite planuri ale materiei în vederea evoluției sale, iar pe de altă parte, drumul reîntoarcerii sale către înălțimi, atunci când evoluția sa îl va fi făcut să obțină maturitatea necesară.

...Atât timp cât spiritul uman nu trăiește decât în stadiul de conștiență a existenței sale, el trebuie să-și păstreze numele de *germen de spirit*, chiar dacă învelișul său și-a luat deja forma umană. Numai în cursul evoluției sale ulterioare – care îl duce la conștiență – încetează de a mai fi un *germen* de spirit uman, pentru a deveni un *spirit uman* !

...Pentru aceasta am menționat deja că e o distanță mare de la conștiența existenței până la *autoconștiența umană*. Numai aceasta ultimă antrenează facultatea de a lua decizii în mod *liber* și conștient, ceea ce implică, de asemenea, și întreaga responsabilitate.

...Astfel, prin peregrinarea lor prin materia subtilă și materia densă – care sunt din ce în ce mai îndepărtate de Lumină, acești germeni de spirit evoluează lent către devenirea spirituală conștientă, date fiind fricțiunile și loviturile rezultate din densitatea și apăsarea acestor planuri, care, în fapt, contribuie nu numai să-i trezească și să-i întărească, ci să-i și constrângă”.

Din păcate, foarte, foarte multă lume nu are încă o înțelegere clară a noțiunii de „evoluție spirituală”. Desigur, în mare măsură, la nivelul actual de formare și de informare a intelectului nostru, acesta nu poate sesiza și cuprinde fenomenele energetice specifice fazelor progresive ale „evoluției”, care se produc în intimitatea nucleului spiritual (deși acest nucleu este adevărata noastră ființă). Totuși, pentru o apropiere față de fenomenele respective, ceea ce trebuie să concepem în mod normal este faptul că alura proceselor de maturizare spirituală este redată de modul individual de „a gândi” – și anume de a gândi

tot mai conștient și mai responsabil, pe linia unei etici superioare combinată cu linia unor cunoașteri superioare progresive. Este o necesitate total obiectivă ca gândirea noastră să ajungă să respecte din ce în ce mai conștient conținutul și sensul progresiv al legițărilor universale, stabilite încă din începuturile Creației de Atotputernicia divină. Și cine nu le cunoaște trebuie să înceapă prin a dori și a vrea să le afle, să le cunoască. De aceea, diferența dintre „o gândire pozitivă” și „o gândire negativă” – indiferent dacă ființa umană este încarnată în mediul materiei dense sau se află „dincolo”, ca o entitate a lumii invizibile – se evidențiază direct prin „calitatea” energiei-gând emise ; vorbele și faptele – bune sau rele – sunt doar un derivat al gândirii : sunt numai transpuneri sonore sau materiale ale variatelor „emisii-gânduri” generate în raport cu nivelul de maturizare spirituală. Or, întrucât toate fenomenele care se produc în spațiul Creației au la bază legițări universale imuabile, și în acest caz, de asemenea, se aplică normal ceea ce fizica modernă a evidențiat teoretic și experimental : o energie radiată este „calitativ-superioară” (are potențe energetice mai ridicate) cu cât lungimea de undă este mai mică și, respectiv, frecvența specifică este mai mare. Astfel, de exemplu, radiațiile roșii sau infraroșii (din acea parte a spectrului cu lungimea de undă mai mare) sunt cunoscute ca forme de „energie inferioară”, adesea fiind denumite „forme de energie degradată”. Or, în lumea materiilor eterice invizibile, situația este întru totul asemenea ; „energia-gând” modelând din aceste materii acele „forme-gând”, majoritatea clarvăzătorilor percep mulțimi de astfel de „forme”, care, în fapt, au culori specifice în raport cu „calitatea” energiei conținute în gândirile respective : cu cât un gând este mai inferior – mai depărtat de legile divine, care prin însăși esența lor stimulează continuu valorile spirituale superioare ale armoniei, ale binelui altruist, ale iubirii spirituale –, cu atât culoarea „formeii” va fi mai roșie, mai închisă, mergând spre maro, gri și negru. Invers, un gând având un conținut superior, urmărind binele și dezvoltarea liberă a tot ceea ce este în jurul nostru (indiferent că este vorba de pământ, plante, animale, spirite ale naturii, oameni, îngeri), gând care conține radiația dorinței pentru armonia din Creație, pentru frumosul etic sau artistic, pentru progresul spiritual propriu și general, va avea nuanțe tot mai luminoase – începând de la galbenul sidefiu, la verde, albastru, violet, până la albul auriu sau cel strălucitor. Mai mult, înseși culorile și nuanțele radiate de corpurile noastre invizibile, cât și cele ale entităților neîncarnate – care populează lumile invizibile – caracterizează în mod direct nivelul de maturizare spirituală, exact în același mod. Majoritatea clarvăzătorilor au perceput mereu acest fapt fundamental, confirmat demonstrativ în ultimele două decenii de „probe materiale” care conving pe orice sceptic și pe cei neinformați : unele înregistrări fotografice documentare – total obiective –

au surprins, în cele mai diferite locuri din lume, prezențele unor entități globulare foarte divers colorate, care staționau sau se aflau în deplasare locală (fig. 11). Dintre numeroasele exemple documentare, iată două imagini mai sugestive, care evidențiază diferențele de nivel evolutiv prin înseși diferențele culorilor energiilor radiate de corpurile entităților invizibile surprinse întâmplător în locurile respective :

- un grup de vreo douăzeci de entități roșii, nevăzute, dar înregistrate de pelicula fotosensibilă pe două clișee consecutive, au ținut să demonstreze deasupra orașului francez Gennevilliers că știu să se comporte inteligent, aliniindu-se în șir indian (fig. 12) ;
- dar și două entități, ale căror corpuri invizibile radiau o frumoasă lumină violacee, s-au lăsat fotografiate cu ocazia botezului unui copil din Bucovina (fig. 13). (Cititorul a reținut desigur afirmația inițiatului englez B. Creme privind devasii verzi și violeți care, printre multiple activități, îi ajută pe oameni influențând benefic sănătatea acestora.)

Referindu-se la „viața de după viață”, inițiatul indian J. Chatterji menționa (într-un extras citat anterior) că ființele umane – după decesul terestru – „leapădă” pe rând patru dintre corpurile-vehicule temporare și continuă să-și ducă existența diferite perioade în planul astral și apoi în planul mentalului inferior : „Toată viețuirea noastră în aceste regiuni nu este decât continuarea, dezvoltarea vieții terestre... Pe urmă, vine pentru om epoca unei noi întrupări...”.

În fond, ce sunt aceste „planuri” ? De fapt, toți inițiații din întreaga lume cunosc realitatea și semnificația naturală a acestora, explicându-le cu toții la fel. În cartea sa *Filosofia esoterică a Indiei*, prezentarea lor a fost asociată – întru totul normal – cu înseși substanțele specifice ale corpurilor noastre invizibile :

„...există în Univers o serie de principii corelative, corespunzând diferitelor principii ale naturii umane. Astfel :

1. Elementul fizic grosier, în noi, corespunde materiei solide, lichide și gazoase care ne înconjoară. Principiul nostru eteric corespunde eterului sau principiului vital universal. Cele două împreună, materia și eterul, constituie *planul fizic* al Universului.
2. Principiul senzației de la noi corespunde unui același principiu universal, astralul sau *planul astral*.
3. Principiul nostru al intelectului și al sufletului nostru corespunde principiului intelectual și sufletului Universului ; cele două împreună constituie *planul mental* al cosmosului.
- 4 și 5. Tot așa, elementul spiritual și Eul omului corespund *planului spiritual* sau *buddhic* și, respectiv, *planului nirvanic*.

Unele dintre aceste planuri au fost numite, în limbaj teologic : Cer, Purgatoriu, Infern. Purgatoriul este o parte a planului astral ; Cerul este planul mental al Universului”.

Același mod de prezentare îl regăsim în toate textele domeniului, ca, de exemplu, și în cărțile lui C.W. Leadbeater⁶⁶ sau în volumele inițiatului român prof. S. Demetrescu⁶⁷. La începutul secolului XX, autorul englez afirma următoarele :

„Atomii nu sunt totuși ultimii, decât numai din punctul de vedere al planului nostru fizic... însă atunci când sunt sfărâmați astfel, ei ne dau o materie aparținând unei regiuni diferite a naturii... Materia respectivă nu este deloc simplă, ci este și ea complexă ; se constată că aceasta există, de asemenea, într-o serie de stări specifice ei, corespunzând oarecum stărilor materiei dense, fapt pentru care și în acest caz le numim la fel : solide, lichide și gazoase sau eterice. Continuând procesul de subdiviziune, se ajunge la un alt atom... atomul acelei regiuni pe care spiritualiștii au numit-o Lumea Astrală.

Procesul se mai poate repeta încă ; subîmpărțind acest atom astral, ne aflăm în prezența unei alte lumi, mai elevată și mai subtilă, dar tot materială... Rezultatul final este că investigațiile noastre ne mai conduc încă o dată la un atom... atomul celei de a treia mari regiuni a naturii, pe care teosofia o denumește Lumea Mentală.

Atât cât putem să știm noi, pentru aceste posibilități de subdivizare nu există o limită reală, decât în raport cu posibilitățile noastre de observare. Se știe bine totuși că putem fi siguri de existența unui număr considerabil de regiuni diferite⁶⁸, fiecare fiind, într-un anumit sens, o lume în ea însăși ; într-un sens mai larg, vedem însă că toate aceste regiuni formează părți ale unui tot prodigios. În literatura domeniului, aceste regiuni diferite ale naturii sunt denumite adesea drept *planuri*... Nu trebuie să ni le imaginăm însă ca fiind suprapuse ca rafturile unei biblioteci, ci mai degrabă că ele umplu toate un același spațiu, interpenetrându-se unele cu altele”.

O sinteză asemănătoare a fost redată și de autorul român Silviu Rusu, în cadrul studiului său *Lumea invizibilă* (publicat în colecția „Studii Orientale”, în 1945) :

66. Leadbeater, C.W., *L'autre côté de la mort*, Ed. Rhéa, Paris, 1904 ; *L'Homme Visible et Invisible*, Ed. Rhéa, Paris, 1920.

67. Demetrescu, S., *Din tainele Vieții și ale Universului*, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

68. Prezentând mai detaliat aceste cunoașteri, prof. S. Demetrescu menționa în opera sa că numai în atmosfera fluidică a Pământului (care s-ar extinde cu o grosime de circa 700.000 km) ar exista 81 de tipuri diferite de particule specifice materiilor eterice – la scară cosmică numărul acestora fiind cu mult mai mare.

„...disociind ultimul atom fizic, se obține un alt atom... În felul acesta s-a dovedit că sunt în total șapte atomi de bază, care au dat naștere la șapte planuri de materie. Aceste planuri sunt :

a) Planul fizic

Materia fizică, examinată nu numai în partea sa vizibilă, ci și în cea nevăzută, prezintă șapte subplanuri de materie.

Trei din aceste subplanuri sunt cunoscute și îndeobște perceptibile cu simțurile noastre (subplanul solid, subplanul lichid, subplanul gazos).

Mai există încă alte patru subplanuri, agregarea materiei fiind din ce în ce mai subtilă și mai imperceptibilă simțurilor noastre obișnuite. Aceste subplanuri poartă numele colectiv de *subplanuri eterice*, fără ca materia eterică a acestora să fie aceea care este cunoscută ca eter interstelar...

b) Planul astral

Planul astral se împarte și el în șapte subplanuri, care corespund subplanurilor fizice.

Atomul astral este atât de mic, încât trece fără piedică prin spațiile interatomice ale materiei fizice. Corpurile de o varietate infinită pe care le compune materia astrală pot circula liber prin spațiu, pătrunzând fără dificultate prin orice corp fizic...

Materia astrală este atât de fluidă, încât ea vibrează la impulsul sentimentelor și al pasiunilor... Materia astrală este luminoasă prin sine și este felurit colorată.

c) Planul mental

...Materia planului mental este într-atât de subtilă, încât interpenetreză materia planului astral, tot așa cum materia astrală o interpenetreză pe cea fizică. Planul mental are și el șapte subplanuri. ...Materia mentală vibrează la gândirea omenească. Acea activitate a Ego-ului care se numește gândire produce vibrații în materia mentală și plămădește forme dintr-însa. Cum gândirea este, aproape fără excepție, colorată de sentimente (nobile sau, invers, grosolane), formele se creează simultan pe planul mental și pe cel astral ; ocupând același spațiu, se creează o singură formă, care conține atât materie mentală, cât și astrală, răspândind vibrațiile care i-au fost imprimate atât pe planul mental, cât și pe cel astral. Aceste fenomene se numesc «forme-cuget» (termenul generalizat în cursul acestui secol, menționat și anterior, este însă cel de «forme-gând» – n.a.). Ele sunt benefice sau malefice, după forța care le-a creat, fără să aibă însă inteligență și fără să poată acționa din proprie voință. Ele sunt ca niște acumulatori electrici, care pot reda energia ce a fost depozitată în ele. Durata lor depinde de energia cu care a gândit și a simțit omul respectiv când le-a creat.

d) Celelalte planuri

Planul imediat superior planului mental se numește *planul buddhic*. Deși acest plan, ca de altfel și cele trei superioare lui au o aceeași împărțire în subplanuri,

ele nu mai prezintă ceea ce am putea numi diviziune... *Planul buddhic* este planul unității totale. Aici este lăcașul Ego-ului, care domiciliază într-un corp numit «corpul causal». Acest corp nu moare niciodată; în el acumulează Ego-ul toate experiențele dobândite în toate viețile sale succesive de pe pământ.

Cele trei planuri superioare sunt atât de îndepărtate de tot ceea ce putem concepe noi în actualul stadiu al nostru de evoluție, încât nu ne ocupăm de ele. ...această subîmpărțire a materiei în diferite planuri și subplanuri formează, sub un anumit aspect, o lume aparte – pentru fiecare diviziune în sine –, dar într-un sens mai înalt, toate sunt părți componente ale unui singur tot unitar. Unde sunt aceste lumi nevăzute?

Ele ne înconjoară la fiecare pas și pretutindeni, cu toate că sunt nevăzute...

Fiecare dintre ele e plină de viață, tot atât de intensivă ca și viața lumii fizice a noastră, pe care o cunoaștem”.

Iată în finalul acestui extras o concluzie care – deși pentru cei neinformați poate apărea ca o fantezie – constituie o realitate fundamentală pentru cei inițiați și pentru cei care au simțit nevoia să se informeze și chiar să se introducă în bogata literatură spiritualistă. De fapt, același lucru îl spunea și C.W. Leadbeater atunci când specifica – într-un extras citat anterior : „devasii și spiritele naturii, dar și alte creaturi ciudate și pe jumătate conștiente – numite elementali – există pe arcul evolutiv descendent din fiecare aceste planuri” ! Or, atât inițiații – în primul rând –, cât și bună parte dintre clarvăzători au constatat încă din cele mai vechi timpuri că miliardele de entități umane (v. nota 38) – sufletele care alcătuiesc „omenirea nevăzută” a Pământului și așteaptă să se încarneze – viețuiesc și ele în aceste planuri și subplanuri; diferențierea lăcașurilor în care sălășluiesc mulțimile de suflete omenești este făcută în baza unei legități extrem de simple, întregul edificiu al Creației având la bază o selecție energetică elementară, în funcție de lungimea de undă, de frecvența ce caracterizează informațional fiecare entitate. În fapt, criteriul respectiv este întru totul același ca cel pe care l-am menționat anterior, acela al „modului de a gândi” manifestat prin undele emise în fenomenul spiritual – încă atât de neînțeles – al „gândirii”. Totuși, la ființele umane existând procesul ciclic al reîncarnărilor, intervin unele faze tranzitorii care derivă din înseși legitățile care determină ciclicitatea respectivă. Astfel, să reținem o anumită specificare esențială din textul citat al lui J. Chatterji referitoare la continuarea vieții sufletelor celor decedați pe pământ :

„Primul fenomen care se produce în om, după ce au fost părăsite cele două învelișuri fizice (trupul de carne și corpul eteric), este reorganizarea corpului său astral, care va trebui să-i servească de vehicul în noul mediu în care va locui. Va fi reținut – mai mult sau mai puțin – în această lume astrală, după forța mai mult sau mai puțin mare a naturii sale pasionale...

...mai devreme sau mai târziu, omul își va părăsi și învelișul său astral. Prin purificarea suferită, omul va trece în planul mental – numit și lumea cerească. ...Aici iarăși, șederea sa va fi mai îndelungată sau mai scurtă... Dacă viața sa intelectuală a fost puternică; dacă a gândit mult și nobil; dacă a cultivat sentimentele cele mai înalte; dacă s-a consacrat studiului, științei, artei, literaturii; în fine, și mai cu seamă, dacă a dus o viață de abnegație, el va viețui foarte mult timp în această regiune a «Manasului inferior»⁶⁹.
...Pe urmă va veni pentru om epoca unei noi întrupări...”.

Într-o atare complexitate a structurării „lumilor de dincolo” – cu cele 49 de subplanuri ale sale –, bazată pe criteriul calitativ al radiațiilor intime și pe o „fizică a materiilor eterice” care e încă atât de necunoscută și atât de dificil de abordat, e normal să ne întrebăm în sine: oare în care din cele șapte subplanuri ale astralului voi sălășlui eu după deces, sau cutare și cutare suflet? Și mai apoi, în care din cele șapte subplanuri ale mentalului inferior mă voi duce eu și în care se vor duce ei, ca să ne continuăm existența, invizibili pentru cei rămași pe pământ?

Legitățile cosmice divine sunt pe cât de obiective – dar categorice –, pe atât de simple și logice, astfel cum a rezultat, de altfel, și din extrasele citate anterior: fiecare suflet va ajunge și va rămâne în acel subplan în care vibrațiile gândirii sale vor fi asemenea cu cele ale unui anumit tip de atomi – sau de particule – ai materiei eterice din planul astral și, respectiv, din planul mental. Fenomenul fizic al „rezonanței” va interveni automat și în mod autoritar, nefiind necesară nici o intervenție exterioară deosebită. Orice încercare de ridicare „mai sus”, la un subplan sau chiar la un plan ai cărui atomi sau particule au specifică o frecvență vibratorie superioară se va solda cu o respingere – similară cu o arsură –, la fel cu aceea când întindem mâna sau încercăm să pătrundem într-un spațiu mult mai fierbinte. Unii clarvăzători au

69. Intervalele de sălășluire în „planurile” lumii invizibile a sufletelor umane variază de la om la om, în funcție de nivelul evoluției sale spirituale și, respectiv, de gândurile și faptele din viețile anterioare, care îi vor determina conținutul vieților viitoare. Astfel, pentru a-și compensa „o karmă grea”, unele suflete vin la reîncarnare doar la câțiva ani după decesul anterior. O medie oarecum specifică „erei Peștilor” (care acum e pe terminate) a fost menționată de autorul S. Rusu (în studiul citat mai sus): „Primul moare corpul dens; dublul eteric, ca un tovarăș credincios, îl urmează și se descompune treptat, în curs de câteva săptămâni de la moartea corpului fizic. Omul, Ego-ul, își continuă viața în corpul astral. Acest corp astral continuă să trăiască încă cca 30-35 ani, după care e părăsit și el de Ego și se descompune lent. Urmează o viață lungă în corpul mental, care durează între 100-700-1200 ani, după cum a fost de intensă și de înaltă spiritualitatea omului în viața trăită pe pământ” (n.a.).

perceput aieva astfel de respingeri prin „arsuri energetice”, suferite de diferite entități globulare ce evidențiau o gândire (o emisie radiantă) de o frecvență mai joasă, manifestată printr-o culoare roșiatică a corpului propriu, atunci când încercau să se ridice către planuri ale căror particule radiau în albastru-violet. De fapt, același fenomen de respingere l-ar suferi și entitățile care au „îmbrăcă-mintea” verde sau albastră, dacă ar încerca să se ridice către planurile mai înalte ale căror particule tot mai subtile demonstrează potențe energetice sporite, radiind în albul auriu sau în cel strălucitor.

Poate că una dintre cele mai sugestive prezentări ale lăcașurilor sufletelor umane aflate în spațiul lumilor invizibile ce viețuiesc deasupra solului terestru a fost obținută de autorul român Adam Ramon prin comunicări spirituale de un pitoresc inedit. Redarea acestei prezentări⁷⁰ a evidențiat legătura directă dintre gândirea cotidiană și, respectiv, vorbele și faptele zilnice și situarea ulterioară – după decesul trupului – fie într-o zonă în care chinurile muștrărilor de conștiință sunt cele specifice „iadului”, fie în zone opuse, în care „fericirea” spirituală domină existența în spațiul fluidic terestru. Iată o redare sintetică a caracteristicilor relevante (pe care am inserat-o și într-un alt cadru – în *Lumi invizibile*), cu mențiunea că autorul român a utilizat niște termeni mai semnificativi, care diferă față de cei anteriori: „planurile” au fost denumite „inele fluidice”, iar „subplanurile” au numele de „sfere” (numărul lor fiind, desigur, același):

• *Primul inel fluidic*

- sfera întâi: ar putea fi denumită pe drept cuvânt „iadul”. Entitățile de aici având un corp sufletec foarte dens, simt încă suferințele fizice. Multe „duhuri” își purifică aici vehiculele îngreunate de o viață terestră trăită în desfătări carnale, dominată de senzualitate. „Nu am cuvintele necesare să descriu oroarea care domnește în această sferă”;
- sfera a doua: aparține tot iadului și reține în ea pe toți cei care au fost legați de crime și abuzuri războinice;
- sfera a treia: este lăcașul sinucigașilor; este inclusă tot în regiunea iadului;
- sfera a patra: hoții, bandiții, mincinoșii sunt locuitorii acestei sfere care țin tot de iad;
- sfera a cincea: atei, anarhiștii, nihilistii sunt aceia care sălășluiesc aici;
- sfera a șasea: este sfera avariției și a egoismului;
- sfera a șaptea: este lăcașul spiritelor cu o atitudine primitivă. (Dacă un spirit, aflat încă pe o treaptă inferioară a evoluției, cade pradă influențelor negative încă înainte de a-și fi dezvoltat inteligența, el devine în lumea organică un om-animal, crud și primitiv.)

70. Adam Ramon, *Sfere cerești*, Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

• *Al doilea inel fluidic*

Este zona purificării fantasmelor ; este dominat încă de lumea castelor, a dogmelor religioase artificial concepute de oameni, precum și a rigidității sistemelor sociale introduse în diferite epoci.

• *Al treilea inel fluidic*

Este zona purificării orgoliilor, a aroganțelor, a ateismului, a infidelității. După ce s-a reușit trecerea treptată prin primele șase sfere, în cel de al șaptelea subplan al acestui inel se ajunge la o „rafinare” mai importantă a corpului sufletesc, prin „dezbrăcarea” unui înveliș, cel al corpului dorințelor. Numai entitățile ajunse la această sferă vor putea trece după un anumit timp, prin corectare și purificare, către niveluri superioare.

• *Al patrulea inel fluidic*

Este zona învățăturilor superioare.

- sfera întâi : este un subplan în care se efectuează studii, în special știința tămăduirii. Entitățile de aici obțin capacitatea de a călători și pe alte planete ale sistemului nostru solar ;
- a doua sferă : de aici coboară spre Pământ energiile magnetismului mediumurilor, precum și capacitățile spirituale ;
- a treia sferă : cuprinde în spațiul ei învățători și discipoli. Entitățile respective aduc pe Pământ pacea și acționează împotriva războiului și a diferitelor conflicte, influențând sufletele oamenilor ;
- a patra sferă : este o zonă a științei, a studiilor și a cercetărilor profunde. Aceasta constituie un laborator care oferă mijloacele necesare pentru a fi cercetate particulele cele mai elementare, esența lucrurilor. Aici este reprezentată fiecare ramură a științei ;
- a cincea sferă : este subplanul cercetării și al învățării energiilor electromagnetice și a celor specifice materiilor eterice (a energiei odice) ;
- a șasea sferă : este reședința spiritelor păcii, ale celor „buni”, care vor influența spre bine sufletele oamenilor ;
- a șaptea sferă : este spațiul de pregătire pentru trecerea în inelul fluidic următor, cu rafinarea unuia dintre învelișurile perispiritului.

• *Al cincilea inel fluidic*

Este un adevărat laborator complex al științelor cosmice.

- sfera întâi : este lăcașul unor spirite foarte inteligente, care influențează gândirea oamenilor. Ele studiază în special efectele luminii și ale sunetului. Entitățile de aici pot călători pe alte planete și concep mijloacele de comunicare între această sferă și alte planete. (Este interesant faptul că regăsim o aceeași specificare menționată și în textele Maestrului Djwhal

- Khul Tibetanul: de la nivelul celei de „a cincea inițieri”, entitățile respective învață să construiască din materii eterice și să materializeze orice obiect – inclusiv OZN-urile !) ;
- sfera a doua : este locul unde sălășluiesc entitățile care fac descoperiri prin călătorii (fie terestre, fie interplanetare) ;
 - sfera a treia : este subplanul savanților științelor spirituale legate de natură (fizica, chimia, biologia etc.), cât și de astrologie ;
 - sfera a patra : este sfera muzicii, a iubirii superioare, a moralității, fiind o reședință a spiritelor pure ;
 - sfera a cincea : sfera poeziei și a scrisului, în care predomină puterea imaginației ;
 - sfera a șasea : lăcașul artelor și al talentului. Aici, frumosul este perfect, întrucât este pur spiritual ;
 - sfera a șaptea : este locul de adunare al spiritelor care au atins perfecțiunea specifică acestui al cincilea inel fluidic prin erudiție și care transmit oamenilor gândiri sublime.
- *Al șaselea inel fluidic*
Este zona în care domnește lumina iubirii.
 - sfera întâi : aici este subplanul entităților care conduc revelațiile prin medii de înaltă puritate și înaltă evoluție spirituală ;
 - sfera a doua : entitățile acestei sfere răspândesc pe Pământ sămânța iubirii divine ;
 - sfera a treia : ființele de aici sunt îngerii mângâietori pentru suferinzi și pentru cei disperați ; sunt spiritele virtuții divine ;
 - sfera a patra : este lăcașul entităților vindecătoare de boli și al celor care aduc bucurie și fericire pe Pământ ;
 - sfera a cincea : aici viețuiesc entitățile bunătății și ale îndurării ;
 - sfera a șasea : spiritele acestei sfere au dificile misiuni justițiare ; în rarele lor coborâri pe pământ, aduc metode de corecție și de pedepsire a celor rătăciți ;
 - sfera a șaptea : este locul de adunare al spiritelor mai evolute din acest strat sferic, care se pregătesc pentru plecarea în diferite misiuni sau pentru trecerea în stratul superior.
- *Al șaptelea inel fluidic*
Este stratul ființelor de conștiință superioară, plan în care se produce desprinderea de influențele vieții terestre. În cel de-al șaptelea subplan al acestui inel fluidic survine eliberarea de tot ce a însemnat pentru ele *Pământul și viața planetară.*

Urmărind diferitele aspecte de fond ce caracterizează în fapt ascensiunea spirituală a fiecărui suflet omenesc, pe un parcurs care va trebui să fie străbătut de fiecare dintre noi – mai degrabă sau mai târziu –, cititorul a putut remarca dependența esențială față de nivelul de dezvoltare a conștiinței și, în paralel, al unor cunoașteri superioare. Din acest punct de vedere, în literatura spiritualistă modernă s-au mai dezvoltat o serie de fenomene procesuale care însoțesc „programul evoluției individuale”, evidențiindu-se faptul că fiecare treaptă care va permite trecerea de la un plan la altul presupune și o „inițiere” specifică. Acest mod de a releva progresul spiritual a fost expus în mod deosebit, într-o manieră adesea scientizată, într-o serie de volume „dictate” de Maestrul Djwhal Khul Tibetanul și redactate pentru publicare de autoarea engleză Alice A. Bailey. Iată cum a fost definită această transformare continuă a entității spirituale umane în prima din cărțile⁷¹ rezultate din colaborarea respectivă :

„Inițierea, sau procesul de a te supune unei expansiuni a conștiinței, face parte din dezvoltarea normală a procesului evolutiv, văzută pe o scară largă și nu din punctul de vedere al individului. Privită sub aspectul individual, ea capătă o semnificație mai îngustă; este momentul în care omul conștientizează ce a acumulat (în baza propriului său efort, dar sprijinit de sfatul și sugestiile învățătorilor veghetori ai rasei) și că posedă un anumit domeniu de cunoaștere de natură subiectivă, din punct de vedere al planului fizic.

...Aceste momente de creștere cognitivă inteligentă însoțesc Monada evolutivă tot timpul...

...Fiecare inițiere marchează trecerea într-o clasă superioară, marchează strălucirea mai clară a focului interior și tranziția de la un punct de polarizare la altul; implică recunoașterea unității – care sporește mereu – cu tot ceea ce trăiește, precum și unitatea esențială a Eului cu toate celelalte Euri. Din aceasta rezultă un orizont care se lărgeste continuu, până ce include sfera Creației.

...S-a spus că primele două inițieri au loc pe planul astral, dar afirmația este incorectă. Ele sunt simțite într-adevăr în mod profund în corpurile astral și mental inferior, afectând controlul lor... Dar să nu se uite niciodată că inițierile majore sunt luate în corpul causal sau – separat de acest corp – în planul buddhic sau planul atmic”.

O exprimare mai legată și de aspectele transformărilor de fond energetic, care se produc în intimitatea ființei umane prin trecerea „pragurilor” diferitelor inițieri în cadrul „programului” existenței noastre cosmice și terestre, a fost astfel redată de inițiatul englez B. Creme :

71. Bailey, A.A., *Initiation – Human and Solar*, traducere în limba română la Ed. Neuron, Focșani, 1995.

„Procesul evolutiv are ca un prim scop să acordeze unele cu altele frecvențele vibratorii ale corpurilor-vehicul fizic, astral și mental, până ce acestea formează un tot armonios, o personalitate integrată. Acest proces care conduce la o armonizare a vibrațiilor este în fapt la originea acelor crize mari ce ne jalonează evoluția și pe care le numim *inițieri*” (*Maitreya's Mission*, vol. I).

Prezentând în mod original – sub aspect istoric și faptic – imensa contribuție a Mântuitorului Isus Cristos la trecerea omenirii către o altă treaptă de evoluție spirituală, A.A. Bailey a relevat⁷² în viața și jertfa Sa și un aspect legat de importanța înțelegerii treptelor de inițiere :

„Cristos a venit și a făcut publice, prin viața Sa și prin momentele suferințelor Sale, cele cinci mari procese ale inițierii... El a făcut să se realizeze un nou pas înainte de învățătura spirituală, făcând-o accesibilă maselor. Astfel a fost perpetuată continuitatea Revelației. Buddha a arătat regulile care trebuie urmate de discipolii care se pregătesc pentru Misterele inițierii, în timp ce Cristos ne-a indicat etapa următoare și ne-a arătat în ce constă procesul de inițiere, începând de la momentul unei noi nașteri în regatul lui Dumnezeu, până la cel al învierii finale la adevărata viață. Opera Sa a fost unică, la epoca Sa și în locul Său special, căci ea a marcat consumarea trecutului și intrarea întregii omeniri într-o eră absolut nouă.

...Cristos a exteriorizat Misterele, pentru ca întreaga omenire să le poată cunoaște. De atunci, acestea au încetat să mai fie proprietatea secretă a inițiaților.

...El a demonstrat, în fața lumii, drama inițierii, astfel ca simbolismul acesteia să poată pătrunde în conștiința umană.

...Întreg trecutul omenirii a culminat în El ; în El găsește prezentul soluția necesară și însuși viitorul este simbolizat prin viața Sa și prin moartea Sa. Drept urmare, cele trei linii – ale trecutului, prezentului și viitorului – se întâlnesc în El și Îi dau o semnificație unică”.

Dar care este de fapt „conținutul” treptelor de inițiere prin care ființele umane *trebuie* să urce – mai repede sau mai încet – spre culmea terestră a conștiinței lor cosmice, a cunoașterii legilor divine și a profunzimilor Creației, cât și a potențelor energetice superioare cu care au fost dotate din începuturi – dar care au stat ascunse milioane și milioane de ani ?

Pentru o apropiere de aceste cerințe atât de puțin cunoscute și totuși atât de imperative, iată în primul rând o prezentare a amplelor explicații⁷³ oferite de Maestrul Djwhal Khul Tibetanul prin colaborarea cu A.A. Bailey, pentru

72. Bailey, A.A., *De Bethléem au calvaire*, Ed. Lucis, Geneva, 1974.

73. Bailey, A.A., *Rayons et Initiations*, Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

îndelungatul dar esențialul șir al „inițierilor” care transformă evolutiv manifestările Monadei⁷⁴ – adevărata noastră ființă umană :

„Calea inițierii a fost numită uneori Calea Eliberării și asupra acestui aspect esențial al procesului inițiativ caut să vă atrag atenția. Am semnalat în mod constant că acesta nu este un amestec de auto-satisfacții în realizarea sinelui, de ceremonial și de recunoștință ierarhică. Este mai mult un proces extrem de dur de lucru cu tine însuși, în timpul căruia inițiatul devine ceea ce este... Inițiatul se află mereu în compania celor care l-au precedat ; el nu este respins, ci este observat, este remarcat și apoi e pus la lucru.

Este, de asemenea, o serie progresivă de eliberări... Acestea sunt rezultatul Detașării, al absenței pasiunilor și al Discernământului. În același timp, aspirantul impunându-și și o Disciplină, face posibilă munca dură necesară pentru a face fiecare pas. Aceste patru «tehnici» sunt precedate de o serie de deziluzii care, atunci când sunt înțelese, nu-i mai lasă aspirantului nici o altă posibilitate decât aceea de a avansa într-o Lumină mai mare.

Vă doresc să studiați inițierea sub unghiul eliberării și să o vedeți ca un proces de eliberări obținute cu mare dificultate...

Dacă veți vrea să studiați cele nouă inițieri și să le vedeți sub acest unghi, veți vedea cum fiecare dintre ele indică în mod clar un pas de realizare ; veți vedea că orice problemă a inițierii oferă o frumusețe nouă și că apare ca justificând în plus durerea și lupta pe care le implică realizarea”.

O sinteză a explicitărilor respective este însă cu totul utilă față de lipsa de informare pe această linie :

• *Inițierea întâi* – denumită simbolic „Nașterea” – marchează începutul unui mod de viață schimbat : este începutul unui fel nou de a gândi și de a percepe conștient, care va conduce treptat la eliberarea de dominarea dorințelor trupului fizic și a poftelor sale. O atare schimbare nu înseamnă eliminarea

74. În volumul *Inițierea umană și solară* (v. nota 71), este redată următoarea definiție a Monadei : „Unicul, Spiritul triplu, pe propriul său plan. În spiritualism, înseamnă adesea Triada unificată : Atman, Buddhi și Manasul superior – Voința Spirituală, Intuiția și Inteligența superioară – respectiv, partea nemuritoare a omului care se reîncarnează în mediile inferioare și progresează prin ele până la gradul de om și de aici, către scopul final”.

Inițiatul englez B. Creme prezenta astfel acest termen : „Noi suntem în mod esențial Monade, scânteii din Dumnezeu, acestea trebuind să manifeste divinitatea la infimul lor nivel individual. Deținem în noi potențe ale acestei divinități și procesul prin care le manifestăm este acela al reîncarnării... Suntem Monade de Voință, de Iubire sau de Inteligență. Monadele se reflectă în sufletele proprii, care se diferențiază în șapte energii sau raze distincte”.

cerințelor naturale, ca, de exemplu, impunerea unei abstinence sexuale, ci o stăpânire normală a acestora, îmbinată cu o dirijare a gândirii tot mai mult către activități creative. Astfel de transformări impun însă eforturi intime conștiente, o adevărată „luptă cu sinele”, care poate dura multe vieți (reîncarnări numeroase). O dovadă că obținerea acestei trepte nu e deloc ușoară rezultă direct și dintr-o specificare a lui Benjamin Creme : din cei peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului, după milioane de ani de existență a rasei umane, în acest ultim deceniu al secolului XX (respectiv al mileniului al doilea al erei noastre) doar circa 850.000 de oameni încarnați au obținut prima inițiere...

Sub aspectul intimității energetice a ființei umane, transformarea modului de a gândi va genera un proces lent de dirijare sporită a energiei de la centrul (chakra)⁷⁵ sacral către centrul de la gât. Evitând astfel abuzurile și consacrand energii ale corpului la o folosire superioară, se va instaura și o viață ordonată. O reglare evidentă a vieții fizice survine în etapa în care personalitatea este suficient de integrată și de coordonată, centrul ajna (dintre sprâncene) devenind mai activ și pe cale de a fi condus de suflet ; în trupul organic va surveni o solicitare graduală a glandei epifize, care îi este asociată acestui centru. Treptat, și centrul (chakra) capului se va activa. Însă numai atunci când se stabilește o „linie de lumină” între cei doi centri – respectiv, între glanda pineală (epifiza) și corpul pituitar (glanda hipofiză) – devine posibilă obținerea inițierii întâi în mod efectiv.

• *Inițierea a doua* – denumită și „Botezul” – este una din treptele importante, întrucât se referă la acel aspect al personalității care generează cele mai multe dificultăți tuturor oamenilor ; aceasta relevă necesitatea dominării naturii emoționale și a sensibilității egoiste a sinelui inferior. Reacțiile naturale la

75. Încă din timpuri străvechi, inițiații și o parte din clarvăzători au cunoscut existența a șapte centre de preluare și distribuire a energiilor specifice, centre care există în fiecare corp invizibil ce alcătuiește ființa umană. Dintre clarvăzătorii care percep acești centri, majoritatea îi „văd” pe cei ai corpului eteric. Pe lângă acea „hartă” chineză veche de circa cinci mii de ani – care îi reprezintă –, o dovadă a vechimii cunoașterii lor sunt și denumirile sanscrite care s-au generalizat și în literatura spiritualistă modernă – începând cu însuși termenul de „chakra” :

- centrul sacral (de la baza coloanei vertebrale) : Muladhara ;
- centrul splinei : Svadhisthana ;
- centrul plexului solar : Manipura ;
- centrul inimii : Anahata ;
- centrul de la gât : Visuddha ;
- centrul din frunte : Ajna ;
- centrul din creștetul capului : Sahasrara.

încercările Eului de a controla tendințele și manifestările astrale provoacă adesea suferințe intime, cu vârtejuri de energie nestăpânită a iluziilor și a mirajelor psihice. Acest „conflict interior” care se continuă într-un îndelungat proces de transformare intimă va face ca energiile primite de chakra plexului solar – care în parte sunt distribuite și chakrei de sub diafragmă (centrul splenic) – să fie dirijate treptat către centrul din zona inimii. În acest context, se va produce o altă polarizare a gândirii și a manifestării ființelor omenesti care se pregătesc pentru obținerea celei de a doua inițieri. Chiar dacă egoismul, dorințele și emoțiile mai continuă să se evidențieze, în sufletul acestora vor apărea tot mai dese nemulțumiri față de propriile atitudini și fapte „inferioare”. Încetul cu încetul, acele „miraje” (gândiri subiective și nerealiste, începând de la dorințele de posesie materială, la emoții nestăpânite, gelozii, până la șovinismul naționalist) vor putea fi risipite și treptat eliminate prin atitudini de devoțiune față de valorile etice, față de idealuri nobile etc. Inițiații mai avansați cunosc bine faptul că această perioadă de transformări intime – dintre prima și a doua inițiere – este cea mai lungă, dar că totuși nu este cea mai dură, ea desfășurându-se de-a lungul multor reîncarnări și unor șederi prelungite în planul astral. Și acest aspect este unul din motivele care au condus ca, actualmente, numărul de oameni de pe Pământ care au obținut inițierea respectivă să fie numai de circa 240.000...

• *Inițierea a treia* – „Transfigurarea” – este considerată, de fapt, ca fiind prima inițiere majoră. Scopul ei este eliberarea de vechea autoritate egoistă a personalității. (Primele două inițieri prezentate mai sus sunt apreciate de ființele superioare doar ca simple trepte de început ale evoluției spirituale, cu rol de a pregăti trupul inițiatului să poată primi un flux energetic mult crescut, ce-i va reveni o dată cu inițierea a treia.) Personalitatea trebuie să ajungă să se purifice și să devină insensibilă la atracțiile materiale ale celor trei planuri (fizic, astral și mental inferior); dorințele și poftele fizice vor fi limitate la strictul necesar, mentalul superior devenind tot mai receptiv la idei, la intuiții, la impulsurile sufletului; în paralel, își va îndeplini tot mai extins sarcina de interpret al adevărului divin și transmitător al intențiilor lumii superioare. Această inițiere apare deci ca un prim punct culminant.

Pe parcursul modificărilor intime este stimulat centrul ajna (dintre sprâncene). O dată obținută treapta respectivă, inițiatul va începe să se dirijeze în mod conștient și creativ – prin intermediul chakrei ajna – către binele oamenilor, pentru întreaga omenire. Dacă dirijarea este conștientă înseamnă că chakra respectivă a început să fie condusă de însuși nucleul spiritual. Și cum „energia urmează gândirea”, în decursul vieții, aceasta îl va determina să se concentreze tot mai mult în sine pentru a ajunge să dirijeze în mod conștient

toate energiile divine afluate. Planul mental devenind câmpul său principal de acțiune, va ajunge la cunoașterea spirituală științifică, lucrând ca un adevărat om de știință. Va trebui să susțină însă în permanență eforturile pregătitoare, în vederea obținerii acestei trepte. Este evident că și mai puțini oameni care trăiesc pe solul planetar au reușit să realizeze a treia treaptă de inițiere : mai puțin de trei mii...

- *Inițierea a patra* – „Marea Renunțare” sau (după un termen introdus de creștini) „Crucificarea”. (Deși acest ultim termen este asociat torturii și morții, nu acesta este cazul pe linia treptelor evoluției spirituale.) Scopul eforturilor intime care vor duce la obținerea acestei trepte este eliberarea de orice interes privind sinele, cu dominarea iubirii spirituale și cu renunțarea la viața personală în beneficiul „marelui Tot”. În cursul acestui proces intim, bazat pe eforturi permanente de autodirijare, însăși conștiința sufletului își pierde importanța, făcându-și loc o stare de conștiință mai universală, mai aproape de Mentalul divin.

Sub aspectul intimității energetice, transformările care survin treptat conduc la stabilirea unei legături directe între cele trei corpuri spirituale și corpul mental, precum și cu creierul fizic. Dar acestea fac ca la un anume moment să se constate că nu mai sunt necesari vechii centri de energii și că însuși corpul cauzal – corpul sufletului – nu mai este util ; drept urmare, după decesul trupului fizic și apoi după părăsirea celor trei corpuri subtile „inferioare”, este abandonat și corpul cauzal care se va dezintegra și el. Acest act mare de „renunțare” are o importanță majoră : discipolul nu mai are nimic în el care să-l mai lege de cele trei lumi ale evoluției umane : fizică, astrală, mentală. De la a patra inițiere, entitatea umană își continuă existența pe planurile buddhice ale planului fizic cosmic – acestea fiind mediul intuiției. În timpul care urmează, contactul său cu cele trei lumi părăsite va mai fi doar în mod voluntar, cu scopuri de „servire” a celor mulți „de jos”. Fiind acum o ființă a lumii invizibile superioare, nu se va mai reîncarna decât doar dacă va veni în omenire cu o misiune specială, benefică pentru pământeni. Existența și-o va continua prin astfel de manifestări ale iubirii spirituale, devenind „Maestru” – sau, după vechea denumire orientală, devenind „Arhat”.

Totuși, Maestrul Tibetan a repetat o atenționare : această treaptă de inițiere nu poate fi obținută decât prin continuarea acelei „lupte cu sinele”, cu renunțarea la absolut tot ce este material ; aceasta este necesară întrucât „după o lege a planetei noastre (și numai dacă știți, după o lege a sistemului nostru solar), nimic nu poate fi obținut decât prin luptă și conflict – luptă și conflict asociate pe planeta noastră cu suferință și durere –, care totuși după inițierea a patra vor fi eliminate. Vă cer să reflectați la această Inițiere a Renunțării, amintindu-vă în mod permanent în viața voastră cotidiană că acest proces de

renunțare, implicând crucificarea sinelui inferior, nu este făcut posibil decât prin practicarea cotidiană a detașării. Acest cuvânt, «detașare», este însă termenul oriental ce corespunde «renunțării». Vă cer, de asemenea (pe cât vi se va părea de curios), să vă obișnuți cu gândul la crucificare, să vă obișnuți cu suferința și cu detașarea, știind că sufletul nu suferă de fapt cu nimic și că nu va mai fi nici o durere și nici o tulburare pentru Maestrul care a obținut eliberarea. Maeștrii au renunțat cu totul la ce era material. Ei s-au ridicat în afara celor trei lumi prin propriile eforturi”.

Dar sunt foarte puțini pământeni care în decursul unor întregi epoci istorice și al unui lung șir de încarnări au reușit să obțină și a patra inițiere : printre cei peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului, sunt doar cca 450 de Arhați...

• *Inițierea a cincea* – „Revelația”. Pentru a obține această treaptă superioară, inițiatul trebuie să-și concentreze voința în fondul gândirii sale, pentru a reuși să se elibereze total de „orbirea vieții terestre”, ceea ce îi va oferi treptat, iarăși, o nouă viziune. Această percepție diferită, mai complexă, îi „revelează o altă Realitate”, cu totul deosebită de ceea ce a simțit și a cunoscut până atunci ; constatând o libertate totală, prin renunțarea atât la cele trei lumi cât și la corpul cauzal, se află acum într-o lume nouă, care îi va impune experiențe cu totul noi. Manifestările sale vor fi în mod general pe linia energiilor spirituale, continuându-și existența în planul buddhic, într-un „corp de lumină”. Va dezvolta astfel rolul energiei în dezvăluirea „revelației”, precum și rolul Voinței (ca energie dirijată) în obținerea succesiunilor revelatoare și de manifestare. În acest mod, devine un „Adept”. La acest nivel de ascensiune spirituală, fiind conștient că activitatea proprie nu mai este dependentă de vechea noțiune a „timpului terestru”, și-o va dirija cu profundă iubire pentru servirea permanentă a tot ce este viu, pe linia Planului divin, fapt ce îi va asigura continuarea ascensiunii sale spirituale. Dar pentru realizarea diferitelor sale acțiuni în consens cu Ființele superioare care interpretează Planul divin, Maestrul are acum și o altă potență care pentru noi este cu totul uimitoare : „Maestrul poate să-și construiască un corp⁷⁶ grație căruia el poate să

76. Trupurile de manifestare fizică realizate de Maeștrii (instantaneu sau prelucrate mai complex într-un oarecare interval de timp) printr-un act de voință au rămas cu vechea denumire sanscrită : „mayavirupa”. În finalul cărții *Initiation – Human and Solar* (tradusă la Ed. Neuron, Focșani, 1995) definirea era următoarea : *Mayavi-Rupa* – în sanscrită : „formă iluzorie”. Corp de manifestare pe care adeptul îl creează printr-un act de voință, pentru uzul său în cele trei lumi. Nu are nici o legătură materială cu corpul fizic. Este spiritual și eteric și trece peste tot fără dificultate. Este construit prin puterea „mentalului” inferior din tipul cel mai elevat de materie astrală.

intre în legătură cu discipolii săi sau cu oameni care au obținut inițieri superioare ; desigur, când este necesar, El își construiește acest corp cu forma și imaginea trupului uman și aceasta o face instantaneu, printr-un act de voință” (!!).

• *Inițierea a șasea* – „Decizia”. Încă de la trepte de inițiere anterioare, mergând în cursul a numeroase vieți de renunțări și de eforturi intime, fostul discipol a învățat repetat să facă alegeri corecte și să ia hotărâri pe baza unor motivații spirituale. Dar la nivelul inițierii a șasea (cât și pentru următoarele trei inițieri) – bazate pe „alte Realități” –, manifestările specifice și modul de continuare a existenței spațiale depășesc în mod practic capacitatea noastră (încă atât de limitată) de înțelegere a acestora. Iată cum se exprima în acest sens, într-o manieră enigmatică, Maestrul Djwhal Khul :

„La a șasea inițiere, Maeștrii se află în fața altor domenii de servire, în care ei vor trebui să comunice, să întărească și să ilumineze ceea ce deja a fuzionat, ceea ce este puternic și plin de lumină, însă care mai are totuși nevoie de ceea ce Ei pot aduce pentru a exprima «Totul» înglobând totul.

...La această Inițiere a Deciziei, Maestrul se poate angaja pe oricare din cele șapte Căi, hotărând care îi va fi viitorul câmp de servire”.

Cele șapte Căi ce stau în fața alegerii Adeptilor, din care fiecare conduce la obiective distincte în raport cu viața noastră planetară, sunt următoarele :

- Cărarea Servirii terestre – care conduce la planul astral cosmic (deci superior planului fizic cosmic al nostru) ;
- Cărarea lucrării magnetice – care conduce, de asemenea, la planul astral cosmic ;
- Cărarea pregătirii pentru a deveni Logoi planetari – conduce la niveluri superioare ale planului mental cosmic ;
- Cărarea către Sirius – conduce la planul astral cosmic ;
- Cărarea Razei – conduce, de asemenea, la corpul astral cosmic ;
- Cărarea către Logosul nostru – conduce la planul buddhic cosmic ;
- Cărarea Stării absolute de Fiu – conduce la planul mental cosmic.

Inițiatul englez B. Creme îl explicita (în *Maitreya's Mission*, vol. III) astfel :

„Pentru noi, acest corp fizic este un mare secret, cel mai important aspect, pe când pentru Maeștri este numai ceva tranzitoriu din ansamblul manifestărilor proprii. De la nivelul său de realizare divină, Maestrul poate coborî invers pe puntea *antahkaranei*, poate repeta procesul respectiv și, adunând împreună materii din planurile mental, astral-emoțional și eteric-fizic, poate să-și introducă în acestea conștiința Sa.

...*mayavirupa* este, de asemenea, o «formă-gând», în sensul că este o creație a gândirii și a voinței, trupul acesta nefiind născut ca în modul obișnuit”.

Preluând sarcinile care revin din „decizia” de a alege o „cărare” sau alta, Adeptul devine „Chohan” (de asemenea un vechi termen sanscrit). Dar astfel cum specifica Maestrul Djwhal Khul, inițierea a șasea nu poate fi obținută decât atunci când voința Maestrului s-a contopit cu cea a Logosului planetar într-o „fuziune divină”. Iată însă și o altă specificare ce ne uimește și ne depășește nu numai cunoașterea și înțelegerea, ci și ceea ce am putea imagina :

„Este interesant de reținut că la această a șasea inițiere survine un moment de interes istoric fundamental. Toți Maeștrii inițiați de gradul șase se reunesc în consiliu și toți împreună – înainte de a decide Cărarea ce o vor urma (care îi va îndepărta probabil de Cărarea Servirii terestre) – decid măsurile pe care le propun să fie luate de Ierarhie, măsuri care – în mod radical și permanent – vor afecta planeta pe care au trăit și muncit... Ei sunt aceia care, în totalitate – la un moment istoric sau la altul – formează grupul ce ia hotărârile definitive privind omenirea. Astfel, hotărârea luată de acest grup de inițiați a fost aceea care a pus capăt vechii civilizații a atlantiților ; decizia pe care o vor lua acum va genera mari schimbări în civilizația noastră modernă”.

• *Inițierea a șaptea* – „Învierea” – este în fapt treapta de eliberare de orice atracție a continuării existenței în contextul fenomenelor specifice celor șapte planuri ale vieții planetare. Este o „părăsire” a planului fizic cosmic terestru și o „ridicare” deasupra acestuia. Inițierea este obținută într-o zonă pe care Maestrul Tibetan o numește sugestiv drept „planul logoic” sau „planul conștiinței Seniorului Lumii”. În fapt, încă de la a cincea inițiere adeptul a aflat că viața în cadrul unei „forme” (al unui trup) este în realitate „o moarte”. La a șaptea inițiere este respinsă orice dorință de a avea „o formă”, inițiatul devenind „un punct concentrat de lumină vie” (!?). „El știe acum, într-o manieră inexplicabilă pentru noi, că tot ceea ce ESTE e viață și că această viață și adevărata ei plenitudine fac din el o parte integrantă a CEEA ce se află în afara vieții planetare ; el poate acum să participe la această Existență extraplanetară, unde trăiește, se mișcă și își are Ființa Sa, la fel ca și Logosul planetar.”

În această zonă i se completează, de asemenea, revelația și cu perceperea la alt nivel a faptului că planeta noastră și Logosul planetar nu sunt decât o parte a „marelui TOT”.

• *Inițierea a opta* – „Tranziția”. La această treaptă, în intimitatea „ființei de lumină” se mai produce o eliberare, și anume, de reacțiile conștiinței (așa cum înțelegem noi acest cuvânt) și chiar de însăși sensibilitatea rămasă în structura ființei treaptă de treaptă, survenind iarăși o altă stare de percepere ; după cum

explica Maestrul, în noțiunile noastre ar putea fi comparată cu o formă de recunoștință superioară combinată cu o „compasiune” superioară.

(În fapt, nu numai că noțiunile și cuvintele noastre nu oferă înțelegerea noilor stări „trăite” în planurile superioare, dar însuși Maestrul Djwhal Khul – care se afla pe treapta celei de-a cincea inițieri atunci când a dictat conținutul acestui volum – recunoștea cu sinceritate deplină : „În studiul acestor inițieri superioare – despre care nu am nici cea mai mică experiență personală –, nu pot să fac altceva decât să vă clarific mentalul vostru, ca, de altfel, și pe al meu, utilizând expresii ale vechilor cunoașteri și ale învățăturii orale căreia îi este permis să pătrundă în mentalul oamenilor”.)

Ca etapă de progres spiritual, la inițierea a opta i se dezvăluie Adeptului respectiv planul activității planetare. Survine, de asemenea, și o manifestare energetică ce depășește modul nostru de înțelegere, care constă într-o „stranie” participare a tuturor Maeștrilor sau Inițiaților ce au obținut această a opta inițiere, având drept scop stimularea potențelor de preluare a revelațiilor. Maestrul Tibetan se exprima în acest sens în următorul mod :

„S-ar putea spune că Ei ar juca rolul unei lentile prin care trece lumina vie ce face posibilă revelația ; Ei îndeplinesc totodată funcțiile necesare de protejare. Această protecție este strict necesară căci, la această inițiere, adeptul este făcut să vadă nu numai binele etern care susține planul planetar, dar îi permite, de asemenea, «să vadă ceea ce este ascuns dincolo de poarta puternic pecetluită, cât și să intre în contact cu răul cosmic, căci acesta nu-i mai poate face nici un rău». Totuși, El mai are nevoie de protecția Celor cu care este capabil să se asocieze. Ceea ce înseamnă planul planetar, nu știu ; dar când spun că o parte din acest plan este de a da curs liber luminii și iubirii într-un univers mai vast și de a elibera sistemul solar de atacurile răului cosmic, eu afirm un adevăr”.

• *Inițierea a noua – „Refuzul”*. Ajuns în fața acestei trepte, nimic nu-l mai leagă pe inițiatul respectiv de activitățile planetare ; această ultimă treaptă îi conferă eliberarea de orice atracție, chiar de cea a planurilor superioare menționate anterior. Deși ființa sa este dominată de iubire, fiind poate tentat să rămână la planeta trăirilor sale pentru a o servi în mod superior, alături de Salvatorii Lumii care au hotărât să aleagă Cărarea terestră, o dată ajuns în fața consiliului inițiaților de grad superior, el va manifesta Marele Refuz. Acor-dându-i-se inițierea, el intră pentru prima oară în contact cu ceea ce este numit „Soarele Spiritual Central”. În acest mod, va percepe că se conectează la planul sistemului solar, „Inima Soarelui” revelându-i calitatea ce o va deține în sistemul nostru solar...

Urmărind succesiunea gradată a „inițierilor” expuse în sinteza actualizată de mai sus, cititorul a putut constata că ampla suită de transformări ale modului de a gândi, îmbinată cu ascunse modificări în structurările energetice ale ființei umane constituie, în fapt, sensul major al viețuirii continue a omului în diferitele planuri și subplanuri ale lumilor invizibile terestre. Importanța procesuală a inițierilor a fost relevată de Maestrul Tibetan într-un mod foarte sugestiv :

„Inițierea este într-adevăr numele dat revelației sau unei viziuni care atrage discipolul mereu înainte, către o Lumină tot mai mare. Este un proces de recunoaștere a Luminii, de folosire a Luminii, pentru a pătrunde într-o lume mereu mai clară. În cadrul acestei Lumini, el află, vede și absoarbe ceea ce până atunci i-a fost obscur, secret și necunoscut. Progresarea – mergând de la o zonă mai slab luminată a manifestării divine, la o zonă a gloriei celeste –, acesta este mersul pe Calea Evoluției”.

Cele șapte raze

*„Eu văd esența noțiunii de proces ca fiind dată de enunțul :
«Nu numai că orice se schimbă, dar totul este o continuă
mișcare de curgere».*

*...este însă foarte dificil să nu cădem în tendința aproape
universală de a trata cunoașterea noastră ca pe un set de
adevăruri de bază împietrite...*

*Este oare posibil să eliminăm această contradicție, în sensul
de a înțelege nu doar realitatea, ci și întreaga cunoaștere ca
fundată pe mișcare de curgere ?”*

David Bohm (*Plenitudinea lumii și ordinea ei*)

Știm atât de puține lucruri...

Deși în secolul XX știința a făcut un salt imens, pe cât de amplu, pe atât de spectacular, totuși cantonarea ei exclusiv în domeniul materiei dense și al energiilor specifice acesteia a limitat cunoașterea generală doar la o părțică a unei Realități terestre și cosmice cu mult mai extinse...

Poate că exemplul cel mai evident este dat de însăși ființa noastră, pe care o cunoaștem relativ puțin ca manifestări ale psihicului său atât de complex și ceva mai extins sub aspectul ei organic și al fiziologiei acestor organe, până la biochimia substanțelor rezultate din combinațiile elementelor chimice încadrate în tabelul lui Mendeleev și, respectiv, până la fizica particulelor elementare ce compun atomii materiei dense. Prea puțini sunt încă aceia care știu totuși mai mult, care cunosc, într-o măsură mai mare sau mai restrânsă, aspectele prezentate în capitolul anterior sau despre „fizica materiilor eterice”. Și chiar dacă există grupuri de oameni care „știu mai mult”, numărul lor raportat la cele peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului reprezintă un procent penibil de mic...

Necunoscând structurile corpurilor noastre din materii subtile și modul lor de funcționare strict energetic, studiile docte moderne care se referă la interacțiunile dintre mediu și ființa umană investighează doar modul în care factorii

geofizici sau cei cosmici – specifici exclusiv materiei dense și, respectiv, câmpurilor și radiațiilor numai de natură electrică și magnetică – influențează trupul carnal alcătuit din țesuturi și celule derivate din aceeași categorie de materie.

Cititorul a putut constata însă din capitolul anterior – cât și din literatura spiritualistă disponibilă – faptul că părți importante ale omenirii din mileniile – și poate din zecile de milenii – anterioare au cunoscut cu mult mai mult din ceea ce astăzi este „necunoscutul contemporan”. Și dacă, de exemplu, harta centrilor de acupunctură – veche de cinci milenii – este o dovadă istorică a cunoașterii privind relațiile energetice dintre trupul carnal și corpul eteric, astrologia antică demonstrează o cunoaștere mult mai extinsă a influențelor energetice preluate de corpurile subtile ale ființei umane, atât de la „corpurile subtile ale Pământului”, cât și de la radiațiile complexe ale Soarelui, ale planetelor-surori, ale diferitelor constelații galactice, până la curenții-fluvii de energie ce provin din radiația Sferei divine. Acest gen de elemente cognitive care depășesc total actuala cunoaștere doctă se evidențiază a fi capitole distincte ale unei „științe superioare” care, în mod cu totul logic, se va contopi cu știința modernă a materiei dense și a energiilor ei specifice ; abia după depășirea acestui prag, se va dezvălui o „metaștiință” care va fi baza progresului omenirii viitoare.

Deși a revenit la modă și se dorește a fi o „punte” între trecut și prezent, totuși astrologia actuală – și anume cea preocupare condusă cu discernământ și seriozitate (eliminând redactările stereotipe de horoscoape cu caracter comercial) – nu s-a situat încă la nivelul vechilor cunoașteri. Și aceasta, din cauză că majoritatea astrologilor contemporani nu au preluat decât părți ale unor scheme antice, limitate în special la sistemul nostru solar. În plus, chiar dacă se oferă elemente într-un tot veridice, marea majoritate a astrologilor actuali nu au capacitatea de a afla elemente specifice determinante, cum ar fi :

- nivelul de evoluție spirituală atins de fiecare om în parte. Chiar dacă doi sau mai mulți oameni s-au născut exact la aceeași dată și la aceeași oră, caracterele lor și înșeși viețile lor vor diferi mult, în raport cu nuanțele specifice ale maturității – sau ale imaturității – spirituale a fiecărui suflet în parte ; or, un atare aspect poate fi perceput doar de astrologii dăruți cu o clarviziune deosebită ;
- de asemenea, „încărcătura karmică” rezultată din șirul de vieți anterioare diferă total de la individ la individ, în modul cel mai ascuns. Chiar dacă această „încărcătură” contribuie la fixarea datei – și chiar a orei – de naștere, „programul karmic” depășește cu mult condiționările astrologice, fiind preponderent în desfășurarea vieții fiecăruia dintre noi.

O interesantă reliefare a acestui aspect a fost redată de inițiatorul german O.E. Bernhardt (Abd-ru-shin) în volumul II al operei¹ sale, în care arăta următoarele :

„Dacă o radiație a unui astru este defavorabilă unei persoane în raport cu «tiparul său astrologic», un atare efect se resimte numai dacă în programul karmic este prevăzută afectarea acesteia ca urmare a aplicării «legii cauzei și a efectului» pentru un gând sau/și o faptă nocive, anterioare. Deci, radiația astrală vine să întărească procesul energetic al «arderii secvenței karmice» existente în programul vieții persoanei respective. Dar dacă aceasta nu are înregistrate astfel de secvențe care trebuie să fie «șterse» din caseta corpurilor subtile, oricât ar fi de nefavorabilă radiația astrului, nu i se întâmplă nimic, chiar dacă astrologul a determinat schematic așa ceva. Desigur, fenomenul de «barare» este la fel și în situații inverse : la configurații astrale cu radiații favorabile, acestea nu au efecte benefice dacă încărcătura și, respectiv, programul karmic al persoanei impun secvențe neplăcute în perioadele respective ale vieții”.

De altfel, O.E. Bernhardt adăuga și alte elemente pe care astrologii obișnuiți nu au cum să le cunoască și care, de asemenea, influențează caracterele oamenilor și caracteristicile vieții acestora – de la caz la caz –, diferențiindu-le, chiar dacă diverse persoane s-au născut exact sub aceeași incidență cerească :

„În orice caz, stabilirea unei scheme astrale nu-i oferă omului decât un folos redus. Într-adevăr, la radiațiile astrale ar trebui adăugate și radiațiile solului, care sunt specifice diferitelor regiuni ale Pământului. De altfel, trebuie în mod absolut luată în considerare și materia vie subtilă, cu toate activitățile care se desfășoară acolo : de exemplu, lumea formelor-gânduri, aceea a karmei, curenții emiși în materie de forțele cosmice nocive, cât și de cele ale Luminii, și încă alte multe lucruri.

...Într-adevăr, nu trebuie luat în considerare numai micul număr de astre de care dispun astăzi astrologii pentru calculele lor. Există și alte astre, nenumărate, a căror existență înșiși astrologii o ignoră și care totuși atenuează sau intensifică efectele, le contracarează și le deplasează. Rolul acestora este într-atât de important, încât schema astrală definitivă poate fi total contrară aceleia pe care ar fi capabil să o stabilească chiar și cel mai bun astrolog”.

În fapt, există cu adevărat dirijări de energii cosmice despre care astrologii obișnuiți nu au, în general, nici cea mai vagă idee – fiind știute doar de unii astrologi ce au cunoștințe esoterice extinse și au, totodată, și darul clarvederii ;

1. Abd-ru-shin, *Im Lichte der Wahrheit*, Ed. Gralsbotschaft, Stuttgart, 1987, traducere în limba română la Ed. Fundația Graalului, Timișoara, 1996.

or, astfel de fenomene au influențe determinante asupra oamenilor ca indivizi, dar și asupra omenirii întregi. Iată ce dezvăluia în acest sens Maestrul Djwhal Khul, prin intermediul lui A.A. Bailey²:

„Toți Maeștrii primesc un antrenament atent cu privire la manevrarea energiilor... Maestrul este instruit învățând să manevreze energiile extraplanetare, care sunt însă circumscrise printr-un cerc solar ce nu poate fi depășit. Maeștrii care s-au decis să urmeze cea de a doua Cărare (cea a lucrării magnetice) sunt învățați să stăpânească și să orienteze energiile sistemice, precum și anumite energii emanate din constelația Balanței sau cele ale unei stele din Ursa Mare. În stadiile cele mai avansate și când este mult mai evoluat decât indică termenul de «Maestru», El lucrează în mod conștient pe planul mentalului cosmic. Activitățile sale se vor orienta atunci spre corelarea energiilor care vin din Ursa Mare cu cele ce vin de la constelația Pleiadelor, în dubla lor relație cu sistemul nostru solar și, doar în mod auxiliar, cu Pământul nostru.

...La rândul ei, Ierarhia este influențată actualmente de trei mari constelații:

- a) Vărsătorul... Această energie este «forța executoare» a universalității. Aceasta privește, desigur, viitorul;
- b) Taurul, ce oferă energia... care dă iluminarea. Aceasta privește prezentul;
- c) Peștii, care radiază energia Inspirației Salvatorului Lumii. Este câmpul de forță în cadrul căruia trebuie să acționeze celelalte două energii. Aceasta este rezultatul trecutului.

...Astfel, cum astrologii esoteriști știu, survine un ciclu de viață în care discipolul avansează, plecând însă într-un alt sens pe Roata Vieții, pe roata zodiacală; în loc de a progresa așa cum merg acele ceasornicului, el începe să progreseze în sens invers; el află astfel că aspectul material al naturii sale poate încă să mai fie condiționat de forțele care se scurg prin această materie, conform horoscopului său și după modul exoteric al revoluției zodiacale. În același timp însă, discipolul primește curentul de energie provenind de la roata inversată. ...În consecință, el primește două feluri de curenți de energie, mergând în direcții opuse, ceea ce face să apară creșterea conflictului în viața sa și în circumstanțele acesteia.

...Roata zodiacală este în ea însăși, în mod esențial, un centru cosmic de energie.

...Multitudinea influențelor zodiacale are în final două efecte: ...resimțite în centrul (chakra) capului și în centrul inimii fiecărui inițiat”.

Accentuând necesitatea extinderii cunoașterilor în acest domeniu prin relansarea învățământului unei „Noi Astrologii” (bazată, de fapt, pe vechile cunoașteri mult mai ample), Maestrul Tibetan a mai punctat încă două condiționări

2. Bailey, A.A., *Rayons et Initiations*, Ed. Lucis Trust, Geneva, 1987.

importante, necunoscute cu totul de către cei care doresc să li se facă horoscoape și prea puține știute chiar de marea majoritate a astrologilor :

„Această nouă astrologie a fost ignorată până acum cu bună știință de astrologii care mi-au citit învățătura (cu excepția a patru astrologi). ...Eu am dat destule elemente, astfel încât astrologul deschis spiritual putea să țină cont de ele, pentru a stabili în mod ferm bazele astrologiei viitoare. Exactitatea celor date de mine va fi verificată în decursul timpului, când astrologii care vor studia horoscopul persoanelor avansate (spiritual) și al discipolilor vor folosi influențele planetelor esoterice așa cum le-am indicat eu, și nu ale planetelor obișnuite, așa cum se procedează în general.

Dar exactitatea deducțiilor acestora va depinde în mod obligatoriu de propriul nivel de evoluție spirituală și de aptitudinea de a recunoaște o persoană avansată (în evoluție), un discipol sau un inițiat, atunci când îi va întâlni și le va întocmi horoscopul. ...Dacă ei, astrologii, nu sunt suficient de avansați, ar putea să considere prea ușor ca fiind avansate chiar persoane care sunt încă departe de a fi doar simpli aspiranți. În acest caz, horoscopul va fi inexact”.

Dacă fiecare dintre noi ar putea vizualiza fluxurile energetice extrem de variate care „curg” permanent din cer – atât din sistemul nostru solar, la care se adaugă energiile anumitor constelații sub dirijarea cu scopuri precise din partea unor entități superioare, pe fondul miliardelor de radiații³ emise de nenumăratele miliarde de stele și, respectiv, de peste un miliard de galaxii ale spațiului investigat astronomic până acum –, am avea senzația unei realități foarte stranie: suntem fiecare „o formă materială” străbătută simultan de mulțimi neștiute de radiații, având cele mai diferite lungimi și frecvențe de undă, precum și intensități foarte variate. Este deci într-un tot normal ca unele dintre acestea să intre în rezonanță directă – sau prin armonice – cu substanțele fiecăruia dintre corpurile ființei noastre, precum și cu cei șapte centri energetici specifici fiecăruia din cele șapte corpuri subtile și, respectiv, cu însuși nucleul spiritual. Or, dacă fiecare radiație care ne traversează ne transmite și informații – pe care știm sau nu să le „traducem” –, acele unde care intră în rezonanță cu părți sau elemente componente ale ființei noastre ne vor aduce nu numai mesaje informaționale, dar vor produce și micro-procese energetice specifice. Efectele unor asemenea fenomene intime – despre care nu suntem conștienți în mod

3. În cadrul unui studiu întocmit – în anul 1975 – pentru NASA, în vederea dimensionării „Proiectului SETI” (*Search for Extra-Terrestrial Intelligence*), astronomul american dr. F. Drake (directorul Centrului Național de Astronomie de la Arecibo) estimase că emisiile radiate în spațiul cosmic ce ar trebui cercetate pe rând sunt de ordinul a două sute de milioane de miliarde de miliarde !

normal, la fel cum nu conștientizăm în mod obișnuit nici funcționarea organelor interne – vor consta în amplificarea – în bine sau în rău – diferitelor predispoziții proprii care urmează să se manifeste conform „programului personal” sub forma unor trăsături de caracter sau a unor modificări organice, dar și a înșiruirii „anumitor” evenimente, în decursul vieții. De aceea, era întru totul reală afirmația inițiatului german O.E. Bernhardt cu privire la rolul parțial al energiilor generate de planete în cadrul diferitelor scheme astrologice, energii care pot interveni efectiv doar când survine rezonanța cu „elementele de program imprimate” în ființa noastră subtilă.

Sub acest aspect al influențării ființelor umane prin radiații și, respectiv, prin efectul rezonanței, știința spiritualistă a relevat de mult timp un fapt esențial – dar această cunoaștere a rămas accesibilă doar unor grupuri restrânse de inițiați: determinarea caracteristicilor psihice, a predispozițiilor spre talente sau vicii, spre anumite acțiuni sau activități, a inteligenței și a înseși structurării trupului organic – deci a vieții fiecărei ființe omenești – rezultă direct din influențele „celor șapte raze”!

Dar despre care radiații, despre care raze știau cei din vechime că au „puteri” atât de deosebite, căci, în fapt, nu era vorba de radiațiile „celor șapte planete”⁴ sacre?

Iată cum explicita această problemă – pe cât de puțin știută, pe atât de importantă pentru întreaga omenire – inițiatul englez Benjamin Creme⁵:

„Știința modernă a demonstrat vechea axiomă fundamentală a esoterismului, conform căreia în ansamblul Universului manifest nu există nimic altceva decât energii, aflate în relații unele cu altele, fiecare având un nivel vibrator propriu. Știința spiritualistă postulează că aceste energii se repartizează în șapte curenți sau «raze», a căror interacțiune la toate nivelurile de frecvențe creează sistemele solare, galaxiile și universurile. Mișcarea acestor șapte raze, care se face după cicluri spiralate, conduce orice Ființă «în» și «în afară» de manifestare, o colorează și o saturează cu calitățile lor și cu atributele lor specifice. Aceasta este la fel de valabil pentru un grăunte de nisip, ca și pentru orice om sau pentru un sistem solar. Fiecare rază este exprimarea unei Vieți⁶.

-
4. Planetele din sistemul nostru solar al căror Logos a obținut un nivel de evoluție corespunzător celei de a treia inițieri sunt considerate în esoterism ca fiind „planete sacre”. În ordinea evoluției lor, acestea sunt: Uranus, Mercur, Vulcan, Venus, Jupiter, Neptun, Saturn.
 5. Creme, B., *Maitreya's Mission*, vol. I, Ed. Share International, Londra, 1986, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iași, 1999.
 6. Maestrul Djwhal Khul afirmase același fapt, dar într-o exprimare inițiată: „Fiecare din cele șapte grupuri planetare este prezidat de unul din cele șapte Spirite din fața Tronului, prin unul din cei șapte Seniori ai Razei” (n.a.).

În ceea ce privește sistemul nostru solar, aceste șapte energii⁷ sunt expresia a șapte mari Vieți încarnate pe șapte stele care formează constelația Ursa Mare. În sistemul nostru solar, dintre aceste raze primează cea de a 2-a. Drept urmare, celelalte șase raze sunt considerate ca sub-raze ale acestei energii de bază. Prin manipularea acestor sub-raze, Logosul solar a creat toate varietățile de viață din sistemul său.

...aceste forțe, pe fiecare plan, condiționează natura noastră și fac din noi ceea ce suntem. Razele constituie tipuri particulare de energii, accentul fiind pus pe calitatea fiecărei energii, mai degrabă decât pe forma pe care ea o creează. A spune despre un om, sau despre o națiune, sau despre o planetă că sunt «pe» raza 1 sau a 2-a, înseamnă că acestea sunt «colorate» prin calitatea razei respective și că o exprimă ca atare. În consecință, există șapte tipuri de ființe umane, în funcție de razele prin care sunt influențate.

În cadrul Planului Logosului, razele intră în manifestare în mod ciclic și, prin influența lor, sunt la originea succesiunii civilizațiilor și a culturilor care marchează și măsoară evoluția raselor.

...Fiecare ființă umană se află pe una sau pe alta din cele șapte energii și este guvernată prin cinci raze de bază :

- raza sufletului, care rămâne aceeași de-a lungul a nenumărați eoni ;
- raza personalității, care se schimbă de la o încarnare la alta, până când se dezvoltă toate calitățile intime ;

În cartea *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie* (citată în capitolul anterior), inițiatul englez C.W. Leadbeater evidențiază o cunoaștere foarte veche a importanței fundamentale a „celor șapte raze” ce ar fi dirijate de șapte entități superioare :

„În tabloul Lojii se poate vedea steaua cu șapte colțuri așezată deasupra scării care urcă până la cer : ea este un simbol al celor șapte mari linii potrivit cărora viața urcă din treaptă în treaptă, înainte de a se uni cu Divinul în mod total, șapte modalități prin care omul poate atinge perfecțiunea și, în sfârșit, cele șapte raze sau emanații ale lui Dumnezeu, prin care El a umplut întreg Universul cu strălucirea vieții Sale. Această stea traduce, de asemenea, ideea creștină a celor șapte mari Arhangheli, a celor Șapte Spirite care stau dinaintea tronului lui Dumnezeu. Ea mai reprezintă, de asemenea, un simbol al omului perfect – Adeptul – căci, devenind stăpânul celor cinci lumi, el dispune de șapte puteri ; el și-a dezvoltat natura sa până la limitele perfecțiunii umane, pe cele șapte raze, pe cele șapte linii de activitate ale vieții divine”.

7. Este interesant de constatat că în structurarea și chiar în organizarea fundamentală a Creației, „modulul de șapte” este regăsit foarte des (ca, de altfel, și „modulul de trei”) : lumina albă se descompune în șapte culori spectrale ; cele șapte planuri cu câte șapte subplanuri fiecare, ale lunilor invizibile ; cele șapte corpuri subtile ale ființei umane, cu câte șapte chakre fiecare ; cele șapte planete sacre ; cele șapte raze-rădăcină ale omenirii ; cele șapte grupuri majore ale Ierarhiei ; cele șapte Entități Superioare din fața tronului lui Dumnezeu ; cele șapte raze cosmice etc. (n.a.).

- raza care conduce corpul mental ;
- raza ce condiționează vehiculul (corpul) astral – sau emoțional ;
- raza corpului fizic – incluzând creierul.

Razele variază ciclic. Fiecare dintre ele acționează în mod privilegiat prin intermediul unui anumit centru (chakra)... determinând în ansamblu structura psihică și a trupului, natura astrală (emoțională), precum și calitatea mentalului. Acestea ne predispun la anumite atitudini de spirit, cât și la anumite puteri și slăbiciuni, care sunt «virtuțile» și «viciile» razelor. De asemenea, «colorează» personalitatea noastră și îi dau o tonalitate generală pe plan fizic. Razele personalității sunt acelea care guvernează manifestarea noastră în timpul celei mai mari părți a experienței evolutive de pe acest Pământ, însă, o dată parcurse două treimi din această Cale, raza sufletului începe să domine comportamentul nostru și să se exprime prin acesta.

«Omule, cunoaște-te pe tine însuși», spuneau grecii antici. «Omule, cunoaște-ți razele», spune esoteristul. Cunoașterea propriilor raze ne oferă o vedere asupra puterilor și a limitărilor noastre, a liniei noastre de minimă rezistență în această viață, și ne ajută să înțelegem motivația punților și a barierelor pe care noi înșine le ridicăm între noi și alții, datorită structurii proprii a razelor. Aceia care sunt pe raze asemănătoare tind să adopte puncte de vedere identice, să aibă același mod de viață. Însă cei care se află pe raze diferite resimt o anumită dificultate în a ajunge la o înțelegere mutuală a atitudinii lor și a viziunii lor asupra lumii. Că acest factor condiționează viața conjugală devine un fapt cu totul evident. Dar acesta afectează și succesul sau eșecul întâlnirilor dintre conducătorii națiunilor și aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare națiune este guvernată prin două raze proprii : raza superioară – a sufletului – ce îi exprimă cele mai înalte idealuri, dar care în general nu sunt manifestate încă ; cea inferioară – a personalității –, care guvernează dorințele naționaliste ale popoarelor. Această înțelegere a razelor care conduc națiunile și rasele ne permite să vedem istoria sub o nouă lumină. Înțelegem, de exemplu, de ce anumite națiuni sunt aliate, în timp ce altele au puține puncte comune și chiar au între ele o tradiție de ostilitate. Sesizăm astfel cu claritate, și nu fără o anumită fascinație, pentru ce anumite idei, anumite mișcări, anumite religii înfloresc într-o anumită perioadă, pentru ca, apoi, să cunoască declinul în perioada următoare. Vedem pentru ce anumite țări se ridică un timp și exercită o influență dominantă, chiar în lume, pe când altele rămân – pentru a ne exprima figurativ, în paragină –, așteptând să se trezească o dată cu intrarea în manifestarea ciclică a unei noi raze. Cunoașterea structurii razelor unora dintre marile personaje care au edificat cultura și civilizația noastră ne permite să înțelegem cum razele lor au făcut din ei ceea ce au fost, cum au condiționat acțiunile lor și cum calitățile acestora le-au fasonat destinele.

Știința psihologiei este încă în stadiul de copilărie... Însă atât timp cât nu se va înțelege că omul este un suflet aflat în încarnare și că este condus prin anumite raze, multe lucruri vor rămâne obscure. Sufletul este acela care determină razele personalității, precum și ale vehiculelor (corpurilor) sale și, astfel, influențele și factorii de bază ai limitărilor noastre”.

Problematica fundamentală a acestor „șapte raze” cu extrem de variatele lor efecte a fost dezvoltată mult mai amplu de Maestrul Tibetan prin cărțile⁸ scrise cu A.A. Bailey. În extinsul cadru explicativ, încă de la primul volum (*Initiation – Human and Solar*) elaborat în comun, fiecărei raze i s-a dat o denumire (provenită în fapt încă din vechime), termenii respectivi fiind folosiți tot mai mult în literatura domeniului; apoi, începând din volumul I al *Psihologiei Esoterice*, au fost expuse și caracteristicile puterilor formative ale energiilor respective, în special sub aspectul calitativ al acestora. Denumirile consacrate sunt următoarele:

Raza 1: Putere;

Raza a 2-a: Iubire – Înțelepciune;

Raza a 3-a: Inteligență activă;

Raza a 4-a: Armonie prin conflict;

Raza a 5-a: Cunoaștere concretă sau Știință;

Raza a 6-a: Devoțiune și Idealism;

Raza a 7-a: Lege sau Ordine ceremonială.

Reluând caracteristicile respective, Benjamin Creme le-a sintetizat astfel:

Raza 1 (Voință sau Putere)

Virtuți: forță, curaj, fermitate, fidelitatea rezultând dintr-o lipsă absolută de teamă, forță de caracter, unicitate în intenție, putere de conducere, capacitate de sesizare a problemelor mari cu deschidere spirituală, de a dirija oamenii și de a face bine.

8. În cadrul vastei opere inițiatice dictate autoarei engleze Alice A. Bailey (22 volume), Maestrul Djwhal Khul a oferit cunoașterii publice și un amplu *Tratat asupra celor Șapte Raze*, compus din cinci volume, traduse în mai multe țări; titlurile acestora sunt următoarele: *Psihologia Esoterică*, vol. I; *Psihologia Esoterică*, vol. II; *Astrologia Esoterică*; *Vindecarea Esoterică*; *Raze și Inițieri*.

Vicii : orgoliu, ambiție, încăpățănare, duritate, aroganță, dorința de a domina pe alții, îndărătnicie, furie, singurătate, putere de a face rău.

Virtuți de obținut : tandrețe, umilință, simpatie, toleranță.

Raza a 2-a (Iubire – Înțelepciune)

Virtuți : calm, forță, răbdare și putere de suportare, iubirea adevărului, fidelitate, intuiție, inteligență clară, caracter senin, iubire divină, înțelepciune, tact.

Vicii : se lasă prea absorbit de studii, răceală, indiferență față de alții, disprețuirea limitării mentale la alții, egoism, suspiciune.

Virtuți de obținut : iubire, compasiune, dezinteres, energie.

Raza a 3-a (Activitate, Adaptabilitate sau Inteligență)

Virtuți : vedere largă asupra tuturor problemelor abstracte, sinceritate, intelect clar, capacitate de concentrare, răbdare, prudență, absența acelei tendințe de a se frământa pentru nimic și de a-i plictisi pe alții cu fleacuri, iluminare mentală, predispoziție filosofică.

Vicii : orgoliu intelectual, răceală, tendință de izolare, imprecizie în detalieri, distragere, încăpățănare, egoism, criticism, lipsă de simț practic, lipsă de punctualitate, lene.

Virtuți de obținut : simpatie, toleranță, devoțiune, precizie, energie, bun-simț.

Raza a 4-a (Armonie, Frumusețe, Artă și Unitate)

Virtuți : afecțiuni puternice, simpatie, curaj fizic, generozitate, devoțiune, vivacitate a intelectului și a percepției.

Vicii : egocentrism, tendința de a se frământa în sine, imprecizie, lipsă de curaj moral, pasiuni puternice, indolență, extravaganta, intuiție voalată.

Virtuți de obținut : seninătate, încredere, stăpânire de sine, dezinteres, precizie, echilibru mental și moral.

Raza a 5-a (Cunoaștere concretă sau Știință)

Virtuți : precizie, justiție (fără răsplată), perseverență, bun-simț, independență, adevăr.

Vicii : critică dură, îngustime de spirit, aroganță, caracter ce nu știe să ierte, lipsă de simpatie, prejudecăți, tendință de izolare, separatism mental.

Virtuți de obținut : respect, devoțiune, simpatie, iubire, larghețe de spirit.

Raza a 6-a (Idealism abstract sau Devoțiune)

Virtuți : devoțiune, fermitate în intenții, iubire, tandrețe, intuiție, loialitate, respect, apropiere, idealism, simpatie.

Vicii : iubire egoistă și gelozie, aroganță, parțialitate, tendință spre decepție, fanatism, sectarism, superstiții, prejudecăți, concluzii premature, furii violente, suspiciuni.

Virtuți de obținut : forță, sacrificiu de sine, puritate, adevăr, toleranță, seninătate, echilibru, bun-simț.

Raza a 7-a (Ordine ceremonială sau Magie sau Ritual)

Virtuți : forță, perseverență, curaj, curtoazie, meticulozitate, încredere în sine, creativitate, reflectare, organizare.

Vicii : formalism, bigotism, mândrie, îngustime de spirit, judecare superficială, aroganță, insistență prea multă pentru rutină, superstiții.

Virtuți de obținut : realizarea unității, larghețe de spirit, toleranță, umilință, gentilețe, iubire.

Desigur că cele cinci volume ale *Tratatului despre cele Șapte Raze* oferă cunoștințe deosebit de extinse, abordarea lor trebuind să se bazeze în prealabil măcar pe o documentare elementară și pe o dorință efectivă în a pătrunde în „tainele” inițierii spirituale. Răspunzând unor întrebări legate de conținutul textelor publicate și al conferințelor sale, iată, de exemplu, cum dezvoltă autorul englez B. Creme cunoașterile privind extraordinarele energii cosmice specificate de Maestrul Djwhal Khul ca fiind dirijate de entități spirituale superioare – așa-numitele Vieți Mari – cu scopul realizării Planului divin :

„Cu toate că anumite grupuri vorbesc despre douăsprezece raze... nu există decât șapte raze care evoluează în spirală prin ansamblul Cosmosului, acestea fiind expresii ale celor Șapte Vieți Mari și a căror interacțiune creează Universul vizibil. Fiecare din aceste șapte raze, care sunt expresia a câte unei Vieți superioare, se exprimă prin intermediul a trei constelații din zodiac, formând triunghiuri de energii. Această relație este aceea care se află la baza Științei Triunghiurilor și însăși la baza astrologiei. Ele leagă planeta noastră de sistemul solar și pe acesta la Marele Tot, extrem de vast, din care face parte.

Razele se exprimă și sunt transmise de acele constelații în modul următor :

Raza 1 : **Berbec** – Leu – Capricorn

Raza a 2-a : Gemeni – **Fecioară** – Pești

Raza a 3-a : **Rac** – Balanță – Capricorn

Raza a 4-a : Taur – **Scorpion** – Săgetător

Raza a 5-a : **Leu** – Scorpion – Săgetător

Raza a 6-a : Fecioară – **Săgetător** – Pești

Raza a 7-a : Berbec – Rac – **Capricorn**".

(Este, desigur, interesant de remarcat faptul că grupul de stele al constelației Săgetătorul constituie centrul Galaxiei noastre, în jurul căruia se rotesc brațele spiralate ce conțin cele peste două sute de miliarde de stele ale familiei noastre galactice. Or, așa cum ar rezulta din specificările Maestrului Djwhal Khul, în acea constelație s-ar afla Logosul Galactic – acea mare Entitate Superioară **DESPRE CARE NU SE POATE SPUNE NIMIC.**)

„Constelațiile scrise cu caractere îngroșate sunt acelea care, acum, guvernează triunghiurile.

Razele folosesc planetele ca agenți transmițători. În cursul acestui ciclu, fiecare planetă transmite astfel energia :

Planetele sacre :

Vulcan – Raza 1 ;

Mercur – Raza a 4-a ;

Venus – Raza a 5-a ;

Jupiter – Raza a 2-a ;

Saturn – Raza a 3-a ;

Neptun – Raza a 6-a ;

Uranus – Raza a 7-a.

Planetele nesacre :

Marte – Raza a 6-a ;

Pământ – Raza a 3-a ;

Pluton – Raza 1 ;

Luna (voalând o planetă ascunsă) – Raza a 4-a ;

Soare (voalând o planetă ascunsă) – Raza a 2-a.”

Importante sunt, desigur, și cunoștințele privind modul ciclic de intrare în manifestare a razelor ; astfel, se știe că niciodată nu sunt în activitate mai mult de patru raze. Rezultă, așadar, că în viața planetară nu vor fi niciodată mai mult de patru tipuri de oameni, fiind aduse la încarnare numai acele suflete care corespund caracteristicilor energetice calitative ale razelor în manifestare. Acest aspect nu trebuie înțeles însă ca o lipsă totală a influențelor celorlalte raze în structurile intime ale oamenilor, ci doar în sensul manifestării influențelor dominante. Ca explicitare, a fost specificată însăși situația epocii moderne, la a cărei conturare istorică raza a 6-a a început să-și piardă din forță

(începând din anul 1625), în timp ce energiile razei a 7-a și-au demarat manifestările prin anul 1675 ; înlocuirea se face, desigur, în mod treptat, căci la nivel cosmic, astfel de fenomene ciclice nu se produc brusc, ci în perioade de timp mult extinse. Or, deși aceste două feluri de energii – aceste două raze – domină și în prezent manifestările mondiale ca și cele individuale, atât asupra omenirii, cât și asupra celorlalte regnuri se evidențiază ca aspecte secundare și caracteristicile energiilor razelor 2, 3 și 5. Dar dacă pe parcursul Erei Peștilor raza a 6-a a făcut să se încarneze milioane de suflete având parametrii individuali asemănători (manifestați în mod practic prin virtuți și vicii), și raza a 7-a a început să impună la încarnare suflete având propriile caracteristici – suflete ce vor domina în Era Vărsătorului, care se înscrie de pe acum în ciclul zodiacal. Iată cum detalia B. Creme faza de tranziție pe care o trăim la acest sfârșit de secol XX :

„Reprezentanții razei a 6-a au ca problemă majoră neputința concretizării idealului lor. Cele mai multe idealuri rămân abstractizări. Ei nu le pot duce mai aproape decât planul pe care le este focalizată conștiința : planul astral, planul emoțiilor. În cadrul Planului divin, fiecare rază pregătește însă calea celei care îi va succede. Raza a 7-a îmbină spiritul și materia și conduce la sinteza acestor doi poli opuși. Reprezentanții acestei raze vor concretiza, pe plan fizic, idealurile și viziunile ciclurilor anterioare. Așa cum energia razei a 6-a a alimentat separatismul și exclusivismul, energia razei a 7-a va conduce la fuziune și la unitate prin sinteză. Așa cum raza a 6-a a stimulat creșterea individualității, cea de-a 7-a va favoriza spiritul și conștiința de grup. Raza a 6-a a produs «misticul», pe când raza a 7-a va da naștere – și este deja cazul – «magicianului», practicantului de magie albă”⁹.

Așa cum menționase inițiatul englez într-un extras citat anterior, apar ca interesant de spicuit câteva exemple de persoane care au avut o mare importanță în viața omenirii – atât la vremea lor, cât și în numeroase secole ulterioare –, cu evidențierea razei dominante (cea a sufletului), precum și a sub-razelor care le-au modelat caracterul și aptitudinile în cursul vieții ce i-au făcut să intre în istorie. Indicațiile rediate mai jos (extrase dintr-o listă cuprinzând sute de persoane proeminente) i-au fost comunicate lui B. Creme de către Maestrul său care, în plus față de indicații similare date de Maestrul Djwhal Khul, i-a specificat

-
9. Evidențierea efectului calitativ al acestui fenomen cosmic determinant este foarte bine exemplificată și la noi în țară : în tot mai multe localități (atât în orașe, cât și în sate), persoane total diferite ca poziție socială și nivel cultural au manifestat treptat importante calități de bioenergoterapeuți, de clarvedere, de psihokinezie, numărul acestora fiind în continuă creștere (n.a.).

și nivelurile de inițiere – de evoluție spirituală – obținute de persoanele respective. În exemplele de mai jos, cifrele redate au următoarele semnificații :

- coloana : întâi = nivelul de evoluție (treapta de inițiere) – scris în paranteză
a doua = raza sufletului
a treia = raza personalității
a patra = raza corpului mental
a cincea = raza corpului astral
a șasea = raza corpului fizic (organic)
- persoane exemplificative :

Alexandru cel Mare	(1,5)	1	1	3	6	1
Apollonius din Tyana	(5,0)	6	1	1	2	7
Arhimede	(2,2)	5	2	1	2	1
Beethoven	(3,1)	4	4	1	2	7
Confucius	(5,0)	3	7	2	6	1
Einstein	(2,2)	2	2	4	2	3
Indira Gandhi	(2,0)	1	1	7	6	3
Charles de Gaulle	(2,4)	3	1	1	4	1
Michelangelo	(3,3)	1	4	4	6	1

Desigur că la fel de interesante pot fi și razele care influențează marile grupuri de populații constituite în națiuni. Așa cum a fost specificat anterior, fiecare națiune este influențată de câte două raze specifice : cea a sufletului – care este percepută și exprimată de inițiații și discipolii existenți în cadrul fiecăreia în parte, și cea a personalității – care determină exprimarea dominantă a populației respective. Analizând situația ultimelor două secole, B. Creme a constatat următoarele :

„Actualmente, cea mai mare parte a țărilor acționează în funcție de propriile interese separatiste, mai degrabă decât de cele ale comunității mondiale, în ansamblu. Ele exprimă deci raza personalității lor. Totuși, din timp în timp, raza sufletului se manifestă prin intermediul inițiaților și al discipolilor țării, care atunci demonstrează adevărata calitate a națiunii. De exemplu, putem vedea în militarismul german agresiv – între anii 1870 și 1945 – expresia personalității primei raze, specifică acestei țări. Dar, din contra, operele marilor săi compozitori – ca Bach, Beethoven, Haendel, Wagner, Schuman și Brahms –, ale filosofilor Kant și Hegel, ale poezilor săi Goethe și Schiller, ale pictorilor săi Dürer, Holbein și Grünewald exprimă frumusețea razei 1 a sufletului acestei națiuni”.

Iată însă câteva exemple extrase din lista mult extinsă indicată de Maestrul Tibetan și reactualizată în parte de Maestrul inițiatului Benjamin Creme – ca

urmare a modificării pe parcursul timpului a unora dintre caracteristicile acestora (cu mențiunea că în prima coloană sunt redați indicii pentru raza sufletului, iar în cea de a doua, pentru raza personalității) :

Albania :	2	7
Bulgaria :	6	7
China :	1	3
Franța :	5	3
Germania :	4	1
India :	1	4
Italia :	6	4
Japonia :	6	4
Polonia :	6	6
Portugalia :	6	7
România :	6	7
Rusia :	7	6
Spania :	6	7
Statele Unite :	2	6
Ungaria :	6	4

Autorul englez a făcut însă o mențiune foarte semnificativă pentru noi, românii : „Un anumit număr de națiuni din Europa de Est (Iugoslavia, Albania, România și Bulgaria îndeosebi) se află între două cicluri ale actualei lor raze a personalității, care se poate schimba într-un viitor apropiat”.

Desigur, este de remarcat și faptul că razele 6 și 7 ce caracterizează România se regăsesc și la alte națiuni, care, într-adevăr, au multe asemănări cu națiunea noastră – atât ca suflet, cât și ca personalitate : Bulgaria, Portugalia, Spania.

Totuși, în evoluția fiecărei națiuni un anumit rol l-au jucat și diferitele personalități, care s-au evidențiat prin activitățile lor și prin gândirea lor și care au avut influențe chiar la nivel mondial. În fapt, acestea au servit realizării Planului superior ce revenea omenirii în etapa respectivă. Deci, acele ființe nu s-au încarnat din întâmplare, razele proprii care le caracterizau și însuși nivelul evoluției spirituale fiind determinante în „selectarea” lor. Aceste realități profunde (atât de ascunse însă pentru mulțimile de oameni lipsiți de o informare și de cunoașteri – chiar elementare – în acest domeniu) au condus totuși, în ultimele două milenii, la o evidentă „expansiune a conștiinței” ființelor spirituale încarnate ca oameni, pregătind marile transformări sociale din ultimele secole, precum și ale fundamentului lor etic și spiritual. Astfel, de exemplu, la diferiți șefi de state sau la personalități de mare influență, raza 1 a Puterii – a Voinței – a dominat în structura intimă a fiecăruia în parte : fostul președinte

al Statelor Unite Abraham Lincoln a avut aproape o aceeași structură (1-2-1-2-1) ca și fostul președinte al Chinei comuniste, Mao Zedong, care a avut componentele (1-1-1-2-1); mareșalul Hindenburg – fost președinte al Germaniei – a avut o aceeași structură ca și împăratul Carol cel Mare, ca marele diplomat austriac prințul Metternich, ca și cancelarul mai vechi al Germaniei – Bismark, ca și Peron – fostul președinte al Argentinei (1-1-1-6-7).

Raza a 4-a, a Armoniei și a Frumuseții, a influențat în mod deosebit mari artiști din diferite epoci. Renumitul sculptor Praxitele – din Antichitatea greacă – a avut structura (4-4-4-6-1), compozitorul italian Donizetti a avut (4-4-4-2-7), iar Puccini (4-4-4-6-7), în timp ce Mozart avea o structură (4-4-4-4-3), iar Berlioz (4-4-4-6-3).

Raza a 6-a a Idealismului abstract și a Devoțiunii a stimulat zelul multor reformatori religioși: germanul Martin Luther a avut o aceeași structură (6-6-1-2-2-3) ca a elvețianului Ulrich Zwingli. Reformatorul francez Jean Calvin a avut (6-1-6-6-3), George Wihart, ars pe rug pentru „erezii” (1-6-6-6-7), iar scoțianul John Knox (6-6-1-6-3).

Dar iată și un aspect mai general rezultat din observarea caracteristicilor și, respectiv, a manifestărilor specifice unui număr extins de ființe umane: persoanele care au în structură grupul de raze cu numerotare impară (1-3-5-7) au în mod deosebit tendința de a se ocupa mai mult de aspectul „formă” – legat de lumea materiei dense, de lumea concretă –, persoanele la care domină grupul razelor cu indici pari (2-4-6) sunt mai preocupate de partea spirituală, de viața interioară, dând prioritate aspectului calitativ al sufletului. Comentând acest efect al energiilor cosmice dirijate prin „cele șapte raze” asupra ființelor umane, B. Creme se exprima astfel :

„În mod fundamental, linia razelor 2-4-6 face (mai mult sau mai puțin) dovada unei conștiințe orientate către suflet și prin acest fapt manifestă ceea ce numim «calitatea vieții», în timp ce razele 1, 3, 5, 7 creează instituțiile, structurile politice și economice (banii fiind din «energia solidificată» a razei a 3-a, dar și aspectul inferior al acestei raze).

...Raza a 2-a posedă inevitabil sensibilitatea fricii, căci este orientată către suflet; este o rază a introvertirii și de aceea îi este dificil să stăpânească aspectul exterior al vieții. Dacă sunt oameni influențați puternic de razele 2, 4, 6, aceștia vor avea tendința de a se orienta către realitatea interioară, către viața spirituală. Cei care se află pe linia 1, 3, 5, 7 se vor simți bine în lumea formei, vor fi mai eficace în viața zilnică și se vor arăta mai creativi pentru munca concretă în lumea formei, dar probabil le va lipsi legătura instantanee, intuitivă, cu sufletul, pe care razele 2, 4, 6 o mențin cu foarte mare ușurință.

...Raza a 4-a posedă un talent înăscut pentru execuție, iar raza a 6-a un simț înăscut al scopului, ceea ce îi face pe inșii de raza a 6-a să facă ceea ce trebuie

să facă – fie cu plăcere, fie cu neplăcere –, în timp ce raza a 2-a nu posedă aceste calități... Totuși, un ins de raza a 2-a va fi mai intuitiv decât unul – să spunem – de raza a 5-a. Descoperirile importante pentru omenire au fost efectuate pornind de la nivelul intuitiv și apoi au fost rezultatul cercetărilor și al studiilor practicate de mentalul inferior sub o formă ce s-a dezvoltat progresiv... De exemplu, lui Einstein – care a perceput intuitiv teoria relativității –, i-au trebuit apoi ani întregi ca să o demonstreze. El nu putea să ajungă însă la aceasta prin aritmetică. A fost o scânteiere a intuiției, care l-a adus la înțelegerea relației care există între energie și materie.

...În schimb, pentru explicațiile tehnologice sunt necesare cunoștințele mentalului inferior, cele ale mentalului concret, de raza a 5-a. De aceea, raza a 5-a a venit să se încarneze pentru o perioadă scurtă, în afara perioadei sale normale de încarnări, pentru a stimula mentalul inferior al oamenilor. Astfel s-a ajuns la descoperirea naturii atomului și a relației existente între energie și materie”.

În cadrul remarcilor cu caracter general, este poate util a se reveni asupra unui fenomen intim fundamental (menționat și anterior), care clarifică multe întrebări : dacă razele care influențează corpurile mental, emoțional și fizic se schimbă la fiecare reîncarnare în funcție de necesitățile evoluției și de încărcăturile karmice, raza sufletului rămâne aceeași de-a lungul unui întreg șir de vieți din imensul interval de timp al unui ciclu¹⁰ mondial.

-
10. În cadrul cunoașterilor cosmogonice ale vechilor populații din India, cristalizate în filosofia *Vedelor*, era enunțată o idee de o amploare fantastică, ce tulbură și pe astrofizicienii contemporani : Universul ar trece ciclic prin faze de creație, iar apoi prin faze progresive de distrugere totală ! Un astfel de ciclu a fost denumit în vechea sanscrită prin cuvântul „kalpa”. Și omenirea terestră ar trece prin perioade asemănătoare de ridicare și apoi de decădere. Un astfel de ciclu terestru, care a fost denumit „Mahayuga”, ar avea o durată de 4.320.000 ani – ce ar reprezenta însă doar „o zi și o noapte ale lui Brahman” – și ar fi alcătuit din patru „yuga” – patru ere distincte. Durata Universului de-a lungul unei kalpa ar fi de două mii de Mahayuga. După scurgerea acestei imense înșirui de eoni, ar apărea „șapte sori” (să fie oare cele șapte raze ?) care distrug întregul Univers creat, prin ardere. După un timp „de visare”, Brahman va crea un alt Univers, creațiile și distrugerile cosmice desfășurându-se mereu, într-un timp infinit...

În actualul ciclu al omenirii terestre, din cele patru yuga ne aflăm în ultima parte ; erele respective au fost denumite astfel :

1. Kritayuga – acea Ev de Aur, sau Epoca Zeilor – cântat de poeții antici ; acesta a durat 1.728.000 ani. În acea eră a domnit zeul justiției și al datoriei.
2. Tretayuga – Evul de Argint – a durat 1.296.000 ani și către sfârșitul erei a început decăderea morală a oamenilor.
3. Dvaparayuga – Evul de Bronz – a fost o eră în care au dominat minciuna și cearta între oameni, durata sa fiind de 864.000 ani.

Sub aspectul diferențierii celor șapte raze în raport cu importanța lor, se știe bine că primele trei sunt energii de bază, fapt pentru care li s-a dat denumirea de „raze de aspect”. Celelalte patru sunt considerate ca secundare, drept urmare fiind denumite „raze de atribut”.

Desigur că fiecare cititor ar dori să afle „cum” se pot identifica razele proprii care ne influențează atât de mult și ne determină însuși cursul vieții, sau măcar „cine” poate descifra acești factori energetici esențiali. Atât Maestrul Djwhal Khul – prin A.A. Bailey –, cât și inițiatul englez B. Creme ne lasă să înțelegem un același lucru : „citirea” directă și imediată a razelor individuale o pot face numai entitățile spirituale ajunse la un grad mai ridicat de inițiere – cum este, de exemplu, cazul celor doi Maeștri care au comunicat atât cunoașterile respective, cât și listele demonstrative ale celor câteva sute de personalități istorice și ale diferitelor națiuni, cu specificarea razelor proprii. Totuși, ambii au indicat și posibilitatea „autoinvestigării”, pornind de la virtuțile și viciile caracteristice fiecărei raze în parte, dar cu o condiție esențială : să ajungem singuri la o analiză strict obiectivă, lipsită de autoaprecieri și prin care să ne vedem în mod sincer slăbiciunile și viciile noastre. Iată cum se exprima în acest sens autorul englez :

„Studiați virtuțile și viciile fiecăreia dintre cele șapte raze, până când veți avea o viziune clară a modului în care se manifestă fiecare din ele, prin calitățile lor. Apoi, cu toată onestitatea și obiectivitatea de care sunteți capabil, examinați-vă singur în lumina acestora – atât ca suflet, cât și ca personalitate, care se compune din cele trei corpuri-vehicul : mental, emoțional, fizic. Încercați să faceți să vă funcționeze intuiția și, de asemenea, faceți abstracție de orice apreciere a valorii și de orice preferință cu privire la o rază sau alta – căci altfel, intuiția dumneavoastră va fi voalată.

Experiența mi-a arătat că cea mai mare parte dintre oameni vor să fie puternici, iubitori și eficace. Aceștia au tendința – fie că este sau nu cazul – să se situeze singuri pe razele 1, 2 și 7. Mulți cred că au în structura lor raza 1 a puterii, în timp ce, în realitate, ei manifestă zelul și fanatismul razei a 6-a.

...Discernământul, intuiția și onestitatea sunt, în consecință, condițiile strict necesare pentru determinarea structurii proprii, ceea ce nu este niciodată atât de dificil, dar nici atât de ușor pe cât am putea crede. În fapt, această găsimere cere numai o muncă onestă... care este însă o experiență ce îmbogățește spiritual și pe care am obține-o descoperindu-ne pe noi înșine”.

-
4. Kaliyuga – Evul de Fier – actuala eră, care va dura 432.000 ani ; începutul acestei perioade a avut loc în februarie 3102 î.e.n. Inițiații din vechime au prevăzut pentru această eră o dominare a răutății omenești, care, conducând la războaie și suferințe, va declanșa repetate catastrofe naturale.

Straniile documente fotografice

„Ne aflăm în preajma unei revoluții a gândirii, o ruptură epistemologică astfel cum filosofia nu a cunoscut de mai multe secole. Apare faptul că prin calea conceptuală deschisă de teoria cuantică, se relevă o nouă reprezentare a lumii, în mod radical alta, care se sprijină pe două curente anterioare pentru a le depăși și a le face sinteza. În ce constă această gândire nouă ? În aceea că ea șterge frontierele dintre spirit și materie. Astfel, am decis să-i dăm acest nume : «metarealismul».”

Jean Guilton (*Dieu et la science*)

Actuala civilizație terestră, eminentemente tehnologică, și-a bazat amplul salt contemporan pe spectacularea dezvoltare a cercetării și a descoperirii „tainelor Naturii”, precum și pe transpunerea aplicativă a impresionantelor rezultate obținute. Dintre „Științele Naturii” care s-au consacrat ca atare, principalul „motor” al imensului progres cognitiv și tehnic a fost însă acea ramură ce a fost denumită generic „Fizica”, întrucât prin eforturile depuse de fizicienii lumii moderne s-au descoperit legitățile de bază care determină structura și manifestările materiei dense și ale formelor sale specifice de energie ; în acest mod, atât celelalte ramuri ale Științelor Naturii cât și înseși toate domeniile Tehnicii moderne au depins tot mai mult de cercetările și descoperirile fizicienilor. Primul pas decisiv al amplului progres modern a fost descoperirea modului în care poate fi produsă electricitatea. Au urmat apoi aflarea structurii ascunse a materiei prin investigarea intimității atomice și a lumii particulelor elementare, ajungându-se pe această cale la constatarea esențială a faptului că „materia este energia condensată”. În paralel, Fizica modernă a scos însă tot mai mult în evidență – încă de la începutul secolului XX – necesitatea unui „alt mod de a gândi”, demonstrând teoretic și experimental „relativitatea” tuturor fenomenelor lumii materiale. Treptat, acest aspect s-a accentuat progresiv, descoperiri din ce în ce mai antrenante din laboratoarele fizicienilor evidențiindu-se și ca imperative în remodelarea gândirii umane ; am asistat astfel cu

toții la modul în care ideile Fizicii materiei dense s-au îmbinat cu însăși gândirea filosofică a acestui veac într-atât încât „filosofia materialismului” a dominat o mare parte a secolului XX.

Constatând aceste aspecte în contextul lor evolutiv, fizicianul american Fritjof Capra le releva scriind :

„Influența fizicii moderne merge dincolo de tehnologie. Ea se extinde asupra gândirii și culturii, conducând la o revizuire a concepției noastre despre Univers și despre legătura noastră cu el. Explorarea lumii atomice și subatomice în secolul XX a relevat însă limitări neașteptate ale ideilor noastre și a necesitat o revizuire radicală a multora dintre conceptele fundamentale. Ca exemplificare, conceptul de materie în fizica subatomică este total diferit de conceptul tradițional de «materie» din fizica clasică. Observația este la fel de valabilă și pentru concepte ca spațiu, timp, cauză și efect. Acestea au o importanță esențială în concepțiile noastre despre lume și, o dată cu transformarea lor radicală, întreaga viziune asupra lumii înconjurătoare a început să se schimbe”.

Aceste „revizui” necesare care s-au impus în concepțiile generale au fost într-adevăr consecințe ale unor permanente reconsiderări în cunoașterile științifice – în special cele ale Fizicii –, ca urmare a succesiunii tot mai rapide a diferitelor descoperiri din marile laboratoare ; în mod efectiv, însuși conținutul conceptual – teoretic și experimental – al Fizicii a fost domeniul cel mai agitat de continue răsturnări de idei și de concluzii ; în mod inevitabil, aceste răsturnări s-au extins apoi și în celelalte științe și, implicit, și în filosofie.

Periodic, somități ale științei fundamentale au relevat profunde transformări de concepții care au „zdruncinat” tezaurul cognitiv al Fizicii moderne, fapt care s-a reflectat în diferite moduri în însăși viața întregii omeniri. Astfel, de exemplu, apreciatul fizician Max Born (laureat Nobel în anul 1954) se exprima¹ foarte sugestiv în acest sens :

„Cel care observă din afară dezvoltarea științelor exacte ale naturii rămâne pătruns de două impresii contradictorii : pe de o parte, ansamblul cercetării naturii oferă un tablou al creșterii continue, sănătoase, al înaintării clare... iar pe de altă parte, se observă apariția din timp în timp a unor zdruncinări ale ideilor fundamentale din fizică, adevărate revoluții în lumea concepțiilor, care înlătură toată cunoașterea anterioară și par să deschidă o nouă epocă a cercetării”.

1. Born, M., *Physik im Wandel meiner Zeit*, 1966, tradusă sub titlul *Fizica în concepția generației mele*, Ed. Științifică, București, 1969.

La fel de sugestiv a fost însuși titlul, dar și conținutul cărții *Treizeci de ani care au zguduit Fizica – Istoria teoriei cuantice*, scrisă² de fizicianul american George Gamow (care, printre alte realizări, a devenit „celebru pentru dezvoltarea ce a dat-o teoriei Marii Explozii «Big Bang» a creației cosmice”). Dar în cadrul acesteia, alături de sinteza „zguduirilor” conceptuale din Fizica fundamentală ce au avut loc în prima parte a secolului XX, a fost relevat în mod vizionar și un anume fapt : astfel de „revoluții” în gândirea și cunoașterea doctă vor continua și în viitor :

„Ideea revoluționară a lui Max Plank – care afirma că lumina poate fi emisă și absorbită numai sub forma unor anumite «porții» discrete de energie (pe care le-a denumit «cuante») – își are rădăcinile în studiile anterioare ale lui L. Boltzmann, J.C. Maxwell, J.W. Gibbs.

...Cinci ani mai târziu, A. Einstein a aplicat cu succes ideea cuantelor de lumină pentru a explica legile empirice ale efectului fotoelectric.

...Și astfel, prin anii 1930, la numai trei decenii după memorabila comunicare a lui Plank, teoria cuantică a căpătat acea formă finală.

...Suntem însă în așteptarea unei străpungeri a zidului solid al dificultăților care ne împiedică să înțelegem însăși existența particulelor elementare, masele, sarcinile, momentele magnetice și interacțiunile acestora. Este în afara oricărei îndoieli că atunci când această străpungere se va realiza, ea va implica noțiuni noi, care se vor deosebi de cele de astăzi, tot atât pe cât se deosebesc noțiunile de azi de cele ale fizicii clasice”.

Încercările tot mai ample de „străpungere a zidului” respectiv prin instalații capabile să dezvolte energii tot mai înalte au condus treptat la descoperirea sutelor de particule elementare, care în fapt, prin „jungla” lor, complicau tot mai mult înțelegerea lumii materiale în cadrul căreia existăm. Enunțarea teoretică³ și apoi descoperirea experimentală a celor șase tipuri de quarkuri și a celor opt tipuri de gluoni care ar sta la baza structurării sutelor de particule elementare au simplificat mult înțelegerea conceptuală a intimităților materiei. Și totuși, fizicienii nu puteau fi mulțumiți, întrucât „zidul” nu fusese încă

2. Gamow, G., *Thirty Years that Shook Physics – The Story of Quantum Theory*, Ed. Doubleday, New York, 1966, tradusă la Ed. Științifică, București, 1969.

3. În căutarea ieșirii din impasul fizicii nucleare generat de continua descoperire de particule fără a se înțelege modul lor de „naștere”, fizicianul american dr. Murray Gell-Mann a elaborat în anul 1962 o schemă teoretică a structurării acestora din șase tipuri de sub-particule, pe care le-a denumit „quarks”. Descoperirea lor treptată (ultimul a fost identificat în 1994) a constituit o „nouă revoluție” în Fizica fundamentală.

străpuns. Fenomenele reproduse în imensele instalații de cercetări nucleare, comparate cu numeroase fenomene fizice „mereu enigmatice” – care continuau să se manifeste în cel mai provocator mod în plin cadru natural –, îi determinau să constate că „trebuie” să existe „particule sub-elementare” și mai fine... După un deceniu de la modelele teoretice ale quarkurilor, alți fizicieni americani⁴ lansau scheme teoretice ale „pre-quarkurilor” („preonii”), ca particule sub-elementare din care s-ar compune fiecare quark. Apoi, după cinci ani, a fost lansat modelul⁵ paralel al „rishon”-ilor. Dar pentru aceste genuri de particule sub-elementare nu există încă instalații care să dispună de energiile necesare identificării și studierii lor, astfel că investigarea și mai profundă a microcosmosului va fi blocată pentru încă mult timp de-acum înainte...

Impasul Fizicii particulelor sub-elementare a permis și formularea altor modele, printre care cel mai în vogă, dar și cel mai „ciudat” conceptual este cel al „string”-urilor. Iată cum prezenta fizicianul român Z. Folescu⁶ neobișnuitul model :

„Pe lângă alte idei revoluționare, poate cea mai surprinzătoare este datorată conceptului «string» (în limba engleză «string» înseamnă fir, coardă, filament). În concepțiile tradiționale, particulele elementare sunt descrise ca puncte matematice, deoarece nimic altceva nu poate fi considerat mai simplu, mai elementar. Ideea centrală a teoriei stringurilor⁷ este că entitățile fundamentale ale naturii nu sunt puncte, ci, mai degrabă, obiecte unidimensionale, filiforme, care au fost denumite *stringuri*”.

Dar autorul român a evidențiat și el impasul actual al „Fizicii moderne” :

„Cum era, de altfel, de așteptat, cercetarea lumii particulelor elementare nu se oprește la ideile menționate mai sus.

Lista modelelor și a explicațiilor poate continua. În orice caz, dacă va fi găsit vreodată un model al sub-structurii, viabil din punct de vedere teoretic, el va avea de trecut și proba experimentului pentru a fi validat. Iar experimentele, la această scară, nu vor putea fi realizate decât o dată cu apariția unor acceleratoare și mai puternice, în anii viitorului...”.

-
4. Fizicienii J.C. Pati și A. Salam au elaborat în comun cu J. Strathdee „teoria preonilor”, pe care i-au împărțit în trei familii : flavoni (două tipuri), cromoni (patru feluri) și somoni (trei tipuri).
 5. Fizicianul A. Harari a conceput modelul de structurare a quarkurilor din „rishoni” ; modelul a fost îmbunătățit ulterior de cercetătorii M.A. Shupe și N. Seiberg.
 6. Folescu, Z., *De la quarkuri la quasari*, Ed. Albatros, București, 1990.
 7. Textul menționează că această teorie a fost emisă pe la mijlocul anilor '70 de un grup de fizicieni, plecând de la „modelul rezonanței duale” (n.a.).

Blocarea cercetărilor experimentale de investigare a intimităților profunde ale materiei dense pentru o apreciazabilă bucată de timp de-acum înainte (datorită unor dificultăți extrem de mari în realizarea de instalații tot mai puternice) a făcut ca multe cercetări să fie dirijate către domeniul mai abstract al micro-cosmosului formelor de energie. În fond, ce este „energia”? Și care a fost „energia primordială” din care s-au desprins formele de energie cunoscute până în prezent, cât și cele încă necunoscute? Pătrunderea în acest imens domeniu al energiilor radiante – din care numai o infimă porțiune este percepută de ochiul uman, aceea a luminii – a fost ușurată mult de noul orizont deschis prin „fizica cuantică”. Or, această nouă ramură – în care fenomene abstracte îmbinate cu modelări matematice impuneau efectiv adâncirea reflecțiilor în vagul registru al „ideilor posibile” – a condus la o apropiere tot mai strânsă între „gândirea fizicienilor” și „gândirea filosofică”.

Determinantă în această „înfrățire” modernă a fost în mare măsură și clarificarea fundamentală cu privire la paradoxul radiației luminoase : fizicienii au constatat că aceasta este atât o undă continuă, dar în același timp este și „fragmentată”, corpusculară, prin structura ei cuantică... Or, acest dualism paradoxal al existenței simultane a „două realități” aparent opuse a fost extins în mod normal și asupra tuturor radiațiilor și, respectiv, asupra mulțimii de particule elementare ale materiei dense...

Relevând acest aspect ce a dirijat științele naturii spre un alt orizont, fizicianul F. Capra îl prezenta⁸ astfel :

„Conceptele cuantice nu au fost ușor de acceptat nici după ce au fost formulate matematic. Efectul lor asupra imaginației fizicienilor a fost de-a dreptul cutremurător. Experimentele lui Rutherford arătasera că atomii, departe de a fi materie rigidă, indestructibilă, sunt alcătuiți din particule minuscule care se deplasează în spații vaste, or acum, teoria cuantică demonstra că aceste particule nu au nimic de-a face cu micile corpuri solide despre care se vorbea în teoria clasică. Entitățile subatomice au un caracter abstract și dual. În funcție de sistemul de observare, ele se comportă uneori ca niște particule, iar alteori ca niște unde ; aceeași comportare duală o manifestă și lumina. Este o proprietate stranie a materiei și a luminii. Desigur, pare imposibil de acceptat că ceva poate fi în același timp și particulă – adică o entitate cu volum foarte mic – și undă, adică ceva care se difuzează pe o arie foarte largă în spațiu. ...Teoria cuantică a demolat astfel conceptele clasice de corp solid și de lege strict deterministă. La nivel subatomic, corpurile materiale solide ale fizicii clasice

8. Capra, F., *The Tao of Physics*, ed. a III-a, Ed. Flamingo, tradusă în limba română la Ed. Tehnică, București, 1995.

se prezintă de fapt ca niște unde de probabilitate... Pe măsură ce coborâm la niveluri submicroscopice, natura nu ne mai înfățișează „cărămizi solide dure”, ci ne apare mai curând ca un sistem ce leagă între ele diversele părți ale întregului”.

Dar acest nou mod de a considera materia din jurul nostru ca nefiind în sinea ei „solidă”, aspectul ei „dens” apărând doar ca „o impresie” generată de unde infime, interconectate prin „sisteme de relații” specifice, era într-adevăr „o nouă revoluție” ! După un timp însă, a survenit o tulburătoare surpriză : în căutarea unui mod de explicitare adecvat, specialiștii au constatat existența unor concepții similare, chiar detaliate, care fuseseră enunțate și transcrise în texte încă din milenii anterioare ! Și astfel, tot mai numeroși fizicieni, începând cu somități recunoscute, au constatat necesitatea unei conectări între gândirea fizică modernă și vechea gândire filosofică orientată spre spiritualism – aceea pe care multă lume o înțelege prin termenul de „metafizică” –, căci textele antice ofereau nu numai concepte comune, dar și orizonturi ideatice întru totul utile. Surprinzând și acest aspect esențial, Fritjof Capra scria în cartea menționată :

„Conceptele fizicii moderne demonstrează adesea existența unui paralelism surprinzător cu ideile exprimate de filosofile religioase din Orientul Îndepărtat. Deși acest paralelism nu a fost încă analizat pe larg, el a fost pus în evidență de câțiva dintre marii fizicieni ai secolului nostru atunci când, în timpul turneelor de conferințe din India, China și Japonia, au venit în contact cu culturile orientale. Următoarele trei citate servesc ca exemplu în acest sens...”.

Dintre citatele redate de fizicianul american – preluate din cărți ale savanților J.R. Oppenheimer, Niels Bohr (laureat Nobel în 1922) și Werner Heisenberg (laureat Nobel în 1932), cel mai succint dar mai sugestiv⁹ este textul celui din urmă :

„Cea mai importantă contribuție la fizica teoretică, venită din Japonia, după cel de al doilea război mondial, constă în indicarea unei anumite relații între ideile filosofice ale Orientului îndepărtat și substanța filosofică a teoriei cuantice”.

O specificare lapidară dar întru totul semnificativă a publicat și fizicianul american Michael Talbot în anul 1986, în una din cărțile sale (*Beyond the Quantum*) cu deschideri spre noul orizont :

„Experiența fizicianului francez Alain Aspect nu este singura descoperire științifică recentă având profunde implicații metafizice. În cursul ultimilor

9. Heisenberg, W., *Physics and Philosophy*, Ed. Allen & Unwin, Londra, 1963.

patru sau cinci ani, un număr surprinzător de eminenti oameni de știință au avansat teorii prin care afirmă că în cadrul descoperirilor științifice celor mai recente, încep să-și găsească răspunsuri multe dintre marile probleme metafizice. ...În primul rând, aceste exemple subliniază încă o dată intruziunile continue ale științei în general și ale fizicii cuantice îndeosebi, în domenii considerate până acum ca făcând parte din universul metafizic.

Legat de aceasta, aș vrea să precizez că termenul de «metafizic» cuprinde – după mine – toate problemele considerate tradițional ca aparținând supranaturalului, dar care poate nu sunt decât fenomene naturale încă neelucidate. Cu alte cuvinte, nu este în intenția mea de a încorpora în știință un element de credință pură, ci numai de a sugera că metafizica de astăzi poate să fie fizica de mâine.

...După cum vom vedea, în câmpul științei rămân încă multe necunoscute și sunt încă de descoperit importante legi fizice”.

Mai deschis în enunțarea publică a necesității acestor regăsiri ideatice, Fritjof Capra își justifică astfel conținutul deosebit al interesantei sale cărți *Taofizica*, încă din primul capitol – intitulat „Calea Fizicii” :

„Scopul acestei cărți este explorarea relațiilor dintre concepțiile fizicii moderne și ideile fundamentale ale tradițiilor filosofice și religioase din Extremul Orient. Vom vedea cum cele două fundamente ale fizicii secolului XX – teoria cuantică și teoria relativității – ne obligă să privim lumea într-o manieră foarte apropiată de cea a hindușilor, budiștilor și taoiștilor și cum similitudinile acestea devin și mai pronunțate atunci când se analizează încercările recente de a combina cele două teorii pentru a se putea descrie fenomenele din lumea submicroscopică, proprietățile și interacțiunile particulelor subatomice din care este constituită materia. În acest domeniu, paralele dintre fizica modernă și mistica orientală au un impact și mai puternic și vom întâlni adesea afirmații pe care nu vom ști cui să le atribuim – fizicienilor sau misticilor orientali”.

Pentru ca cititorul să poată aprecia cât de extinsă a devenit către sfârșitul acestui secol XX convingerea că spiritualismul se înlănțuie în mod firesc cu fizica fundamentală modernă, iată și o altă exprimare competentă a unui alt fizician american – Fred Alan Wolf – inclusă într-o carte a sa¹⁰ de interes actual :

„Spiritul nu va fi descoperit în nici o circumvoluțiune a materiei noastre cerebrale. Ultimul element al conștiinței rezidă în însăși lumea fantomatică și necorporală a cuantelor”.

10. Wolf, F.A., *Star Wave : Mind, Consciousness and Quantum Physics*, 1984.

Dar și mai recent, un exemplu foarte semnificativ al îmbinării directe între gândirea fizicii moderne și gândirea filosofică a sfârșitului de secol XX, pe linia recunoașterii comuniunii de concepte realiste dintre cunoștințele docte și cele ale metafizicii, ale spiritualismului, a fost redat într-o carte¹¹ scrisă în comun sub formă de dialoguri, de un apreciat filosof contemporan și doi fizicieni de marcă: filosoful academician Jean Guitton (elev al lui Bergson și continuator al acestuia) și astrofizicienii parizieni (doctori în fizica teoretică) Igor Bogdanov și Grișa Bogdanov. Iată cum se exprima în preambulul cărții gânditorul francez :

„Eu simt că am traversat un secol fără precedent în istoria speciei gânditoare de pe această planetă : secol de rupturi ireversibile, de reînnoiri imprevizibile. Cu ultimii ani ai acestui mileniu se termină o lungă epocă ; noi intrăm însă ca orbii, într-un timp metafizic. Nimeni nu încearcă să spună : păstrăm mereu tăcere asupra esențialului, fiindcă este insuportabil.

Se ridică însă o mare speranță pentru cei care gândesc. Și noi dorim să facem să se vadă, în dialogurile noastre, că se apropie momentul unei reconcilierii fatale între savanți și filosofi, între știință și credință”.

Completând această introducere, fizicienii se exprimau la rândul lor astfel :

„Unde ne aflăm la acest sfârșit de secol XX ? Din cunoașterea științifică este pe cale să se releve... o cu totul altă concepție asupra lumii, o viziune a universului care intră în conflict violent cu rațiunea obișnuită, într-atât sunt consecințele sale de stupefiante și de neînțelese.

Acest nou spațiu al cunoașterii, la sânul căruia se organizează puțin câte puțin o gândire revoluționară – de tip metarealist, nu este el situat, *de facto*, dincolo de logica clasică ? Nu suntem oare deja pe drumul învățării unui mod de gândire «metalogică» ?”.

În fapt, repetatele afirmații că această ramură a cunoașterilor docte moderne – fizica cuantică – impune o amplă reconsiderare a gândirii oamenilor nu rezultă din „speculații teoretice” sau din fantezii ale oamenilor de știință respectivi. Acestea au fost verificate în mod efectiv prin experimente foarte minuțioase, realizate cu aparatură de înaltă performanță. Poate că dintre experiențele mai recente, cel mai relevant exemplu în acest sens este cea a „fotonilor”¹²

11. Guitton, J., *Dieu et la science*, Ed. Grasset & Fasquelle, Paris, 1991.

12. Când Albert Einstein a explicat efectul fotoelectric prin teoria cuantelor enunțată de Max Planck, el a denumit „cuantele luminii” prin termenul de „fotoni luminoși”. În ultimele decenii ale secolului XX s-a generalizat însă termenul de „foton” la toate radiațiile electromagnetice – pentru evidențierea structurii corpusculare a energiilor radiate –, fotonul fiind astfel considerat ca „vehicul” al interacțiunilor electromagnetice.

corelați”, realizată la începutul deceniului '80 și repetată în condiții deosebite în anul 1997. Referitor la acest caz, fizicianul Michael Talbot scria următoarele în introducerea cărții sale (*Beyond the Quantum*) :

„Extraordinara experiență¹³ realizată de o echipă de cercetători – compusă din fizicienii Alain Aspect, Jean Dalibard și Gérard Rogère – de la Institutul de optică teoretică din Paris ar putea fi una dintre descoperirile cele mai semnificative¹⁴ ale acestui secol. Concluziile sale au pus capăt uneia dintre dezbaterile cele mai vechi ale istoriei științei și au pus în dubiu anumite postulate fundamentale care serveau la definirea a ceea ce noi numim «realitatea».

Echipa lui Aspect a confirmat în mod strălucit teoria cuantelor, altfel spus, studiul materiei la nivel infra-atomic.

...Pe scurt, experiența lui Aspect aducea dovada uneia dintre următoarele două posibilități : sau realitatea obiectivă nu există și a vorbi despre lucruri și obiecte având o realitate în afara spiritului unui observator este un nou nonsens ; sau este posibilă o comunicare mai rapidă decât lumina cu viitorul sau cu trecutul. Asupra acestor două puncte, concluziile experienței lui Aspect sunt fără echivoc. Nu este vorba de propunerea unor ipoteze ! Una dintre aceste două opțiuni trebuie să fie acceptată acum ca un fapt.

...Experimentul lui Aspect nu este însă singura descoperire științifică recentă având profunde implicații metafizice.

...Fizicianul teoretician englez Paul Davies este de acord în a spune că experiența lui Aspect a ruinat definitiv creditul fizicii bazate pe simplul simț și că surprinzătoarea lui descoperire are, cel puțin, «implicații foarte profunde privind natura fizică a lumii».

Realitatea este tulbure la nivelul cuantelor și când încercăm să pătrundem această încețoșare, concepția noastră asupra funcționării lumii, bazată pe bunul-simț,

13. Utilizând o aparatură extrem de fină, echipa fizicianului A. Aspect a început prin a genera fotoni produși de atomi de mercur excitați puternic printr-un fascicul laser. Având un mecanism inversor ce funcționa la o miliardime de secundă (!), s-au măsurat unghiurile de polarizare a fotonilor perechi, care erau distanțați în mod special ; s-au constatat astfel niveluri de corelare deosebite : era un gen de informație instantanee, ca și cum nu ar exista influența depărtării spațiale. Refacerea experimentului – în 1997 – de către cercetătorii elvețieni, care au distanțat fotonii corelați la 10 km, a evidențiat același rezultat uimitor. Pentru această „telepatie cuantică” se întrevăd realizări tehnice revoluționare, dar și importante reconsiderări în gândirea științifică și cea filosofică.

14. Detalii privind experimentul au fost publicate de : *Physical Review Letters*, vol. 49, p. 1804 ; *New Scientist*, din 21 aug. 1986. O menționare deosebită a fost inclusă, de asemenea, și în cartea lui P. Van Eersel, *La source noire*, Ed. Grasset & Fasquelle, Paris, 1986, tradusă în limba română la Ed. Nemira, București, 1987, sub titlul *Izvorul negru*.

se prăbușește. Acesta este mesajul cuantelor și există cel puțin două rațiuni la fel de importante pentru a-l examina cu toată atenția. În primul rând, implicațiile teoriei cuantelor riscă să schimbe în profunzime însăși înțelegerea noastră, cât și a rolului nostru în Univers. În al doilea rând, s-ar putea, de asemenea, să ajungem să ne transformăm propriul nostru mod de a gândi... Faceți-vă deci timp ca să «vă reprogramați» și să reflectați la straniețata peisajului cuantic, căci fizica cuantică nu este singurul domeniu al științei care să ne incite în a ne reconsidera modul nostru de a vedea lucrurile”.

Dar pentru ca cititorul să urmărească și mai apropiat felul în care însăși știința modernă ne recomandă „să ne transformăm propriul mod de a gândi”, să „ne reprogramăm” schemele cerebrale și să ne reconsiderăm însuși modul de a percepe „realitatea” din jurul nostru, reflectând la straniețata „altei realități” a lumii nevăzute, iată un extras restrâns din cadrul dialogurilor (v. nota 11) purtate și redatate de filosoful francez Jean Guitton (J.G.) și fizicienii Grișa Bogdanov (G.B.) și Igor Bogdanov (I.B.) :

J.G.B. : ...Fizica nucleară ne arată că la nivelul nucleului atomic trebuie să întâlnim particule numite «elementare», în măsura în care nu există nimic «mai mic» decât ele : quarkurile, leptonii și gluonii. Dar din ce «material» sunt făcute astfel de particule ? Care este «substanța» unui foton sau a unui electron ? Până la mijlocul secolului, nu se știa să se răspundă la o astfel de chestiune. Anterior, puteam judeca prin puterea a două mari «instrumente» de gândire, care sunt teoria relativității și mecanica cuantică. Or, o descriere completă a materiei implică o fuziune a acestor două teorii într-un ansamblu nou. ...Astfel, după ani de tatonări și eforturi, a apărut ceea ce numim «teoria cuantică relativistă a câmpurilor».

J.G. : Ceea ce ne apropie, se pare, de concepția spiritualistă a materiei...

I.B. : Exact. În această perspectivă, o particulă nu există *prin ea însăși*, ci numai prin *efectele* pe care le generează. Acest ansamblu de efecte este denumit «câmp». Astfel, obiectele care ne înconjoară nu sunt altceva decât ansambluri de câmpuri (câmp electromagnetic, câmp gravitațional, câmp protonic, câmp electronic) ; realitatea esențială, fundamentală, este un ansamblu de câmpuri care interacționează în permanență între ele.

J.G. : Dar în acest caz, care este «substanța» acestui nou obiect fizic ?

I.B. : În sensul strict al cuvântului, un câmp nu are o substanță, decât ceva vibratoriu ; este vorba de un ansamblu de vibrații potențiale la care sunt asociați «quantonii», adică particule și mai elementare de diferite naturi.

...Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puțin sub forma unui «ceva», ca ultimă părțică a realității. Noi putem cel mult să percepem efectele generate de întâlnirea dintre aceste entități fundamentale prin efectele lor fugitive, fantomatice, despre care spunem că sunt «interacțiuni».

J.G. : Prin urmare, cunoașterea cuantică pe care o avem asupra materiei ne conduce la a înțelege că nu există *nimic stabil* la nivel fundamental : totul este în perpetuă mișcare, totul se schimbă și se transformă fără încetare, în cursul unui balet haotic, indescriptibil, care agită frenetic particulele elementare.

...Ceea ce voi numiți «câmp» nu este altceva decât o fereastră deschisă către ultimul plan mult mai profund, care este poate Divinul.

...Sub acest voal, există o realitate stranie, «profundă» ; o realitate care nu ar fi făcută din materie, ci din spirit...”.

După unele citate „pregătitoare”, preluate din convingerile docte ale unor fizicieni contemporani, aceste ultime pasaje i-au oferit cititorului o rezultantă veridică a actualei secvențe evolutive care s-a extins în gândirea modernă : în baza diferitelor experimente efectuate cu aparatură de înaltă performanță, către sfârșitul acestui secol XX s-a conturat „puntea” de legătură dintre substratul fundamental al unei „realități aparente” constituite de materia densă a mediului natural în care existăm și „o altă realitate”, mai amplă, aceea a lumilor invizibile manifestate prin „câmpuri de energie” constituite din „materii subtile”. Or, trecând această „punte”, gândirea umană a sesizat, în cadrul noului „peisaj” oferit de această „altă realitate”, însăși limitarea sa cognitivă, care, în fond, este rezultatul inerent al cantonării milenare în materialismul vieții cotidiene prin evitarea și chiar respingerea amplelor cunoașteri spirituale, oferite mereu atât de vechile filosofii cu aspect religios, cât și de înșeși profunzimile creștinismului.

Dar legat de această secvență evolutivă pe care o trăim la acest sfârșit de veac, este interesant de remarcat o viziune profetică exprimată la începuturile secolului XX și care s-a realizat într-adevăr în actualul final al acestuia. Autorul englez Paul Brunton, plecat pe atunci în Orient spre a afla părerile diferiților înțelepți, a redat ulterior, în cartea sa *India secretă* (traducere la Ed. Venus, București, 1991), următoarele afirmații – preluate dintr-un „program neștiut” – ale inițiatului indian Sudhei Babu :

„Pentru moment, Europa este frământată de febra acțiunii și a deșteptat un val de materialism, care se va topi însă de la sine într-o bună zi, ca să facă loc unui ideal mai nobil. Europa va căuta noi valori spirituale și America o va urma. În acele momente, filosofia noastră, învățăturile noastre vor pătrunde în Occident și țara noastră va deveni călăuza spirituală... Atunci va fi timpul când vechile învățături se vor contopi cu știința utilitară a Occidentului...”

Dar ți-am prezis : încă înainte de sfârșitul acestui secol, Occidentul va recunoaște din nou realitatea acestor forțe invizibile care domină toate făpturile ! ”.

Ceea ce ne apare însă direct tulburător și greu de înțeles și de acceptat este această concluzie extrem de stranie a științei moderne privind relativitatea

„realității”. Iată însă cât de semnificativ se exprimau în acest sens și fizicienii Bogdanov, asemenea altor oameni de știință citați anterior :

„Fizica cuantică ne-a constrâns să depășim noțiunile noastre obișnuite despre spațiu și timp. Dacă acceptăm ideea conform căreia realitatea nu este decât fructul interacțiunii câmpurilor între entități fundamentale despre care nu știm nimic, sau aproape nimic, va trebui să admitem că lumea este oarecum comparabilă cu o oglindă care deformează imaginile și în care noi sesizăm – atât bine, cât și rău – reflectările a «ceva» care va rămâne întotdeauna de neînțeles”.

Dar ce ascunde oare această exprimare atât de figurativă și de ocolită ? Realitatea pe care o vedem mereu în jurul nostru, nu este ea... reală ? Ceea ce ochii și simțurile noastre percep clipă de clipă ar fi un fel de „înșelare” ? Și tocmai oamenii de știință ai Fizicii fundamentale să ne ofere o astfel de... „aberație” ? Pe cine să întrebăm ca să aflăm adevărul ? Cine „vede” mai bine decât noi și decât acești savanți care vor să revoluționeze nu numai cunoașterile, ci și însuși modul nostru de a gândi ? Oare... „clarvăzătorii” ce afirmă că percep lumi invizibile ce spun ?

Pentru ca cititorul să poată aprecia mai bine unde trebuie să ne situăm sub aspect conceptual și cum trebuie să ne orientăm gândirea de-acum înainte, iată și felul în care se exprima¹⁵ un clarvăzător – indonezianul C. Jinarajadasa – într-o carte ce convinge atât prin nivelul ei scientizat, cât și prin realismul unei sincerități totale :

„În ceea ce privește lumea mai vastă și invizibilă care ne înconjoară, eu tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observații și cunoașteri directe. Nu știu ce capacități speciale posedă centrul creierului meu față de cei ai unui om obișnuit ; sunt însă conștient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă, foarte greu de descris, care traversează, pătrunde și învăluie toate lucrurile lumii noastre... Această lume invizibilă poate fi văzută, dar nu cu ochii... Vederea cu ochiul fizic și vederea interioară sunt independente una față de cealaltă... Această altă lume este luminoasă și fiecare punct din spațiul ei pare că are o lumină proprie și de o natură diferită de cea a luminii din lumea fizică. Întregul său spațiu este dominat de mișcare, mișcare tulburătoare și de nedescris”.

(Cititorul a reținut, desigur, o exprimare în cadrul dialogului citat anterior al autorilor docti francezi : „totul este în perpetuă mișcare, totul se schimbă și se transformă fără încetare, în cursul unui balet haotic, indescriptibil, care agită frenetic particulele elementare” ! – n.a.)

15. Jinarajadasa, C., *L'évolution occulte de l'humanité*, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, București, 1994.

„Trebuie să mărturisesc cu toată autoritatea că pentru conștiința mea, pentru tot ceea ce cunosc ca «eu», această lume invizibilă există și este mai *reală* decât lumea fizică.

...cunoștințele culese de savanții de tradiție ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală și că în ea, și dincolo de ea, mai există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială; ele nu sunt doar o reprezentare a spiritului, ci sunt alcătuite din materie. Materia din care este creată lumea invizibilă este însă mult mai subtilă decât materia cu care suntem obișnuiți... Acest domeniu vast al stărilor subtile ale materiei a fost totuși explorat... Există șapte «planuri» sau lumi, care se referă în special la om și în cadrul cărora se desfășoară unele faze ale vieții fiecărui individ.”

Însă din compararea acestei „mărturisiri cu deplină autoritate”, cu speci-ficile relativ recente ale atâtor fizicieni, suntem constrânși să facem (cu un regret inerent al intelectului nostru predispus să acorde credit doar cunoașterilor strict științifice) o constatare întru totul obiectivă: în timp ce posibilitățile cele mai avansate de investigare a materiei dense – experimentale și chiar teoretice – s-au blocat la nivelul quarkurilor și al preonilor, iar investigarea energiei la studierea fotonilor și a câmpurilor, fizicienii recunosc totuși că dincolo de toate acestea mai există „entități și mai subtile”. Se menționează doar că „mai încolo” ar exista „quantonii” de diferite naturi, despre care însă... nu se știe absolut nimic...

Pentru înțelegerea măcar parțială a prezentărilor și a ilustrărilor care vor urma, cuvintele fizicianului francez Igor Bogdanov sunt întru totul semnificative:

„Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puțin sub forma a «ceva», a unei ultime diviziuni a realității. Noi putem percepe tot mai mult efectele generate de întâlnirea acestor entități fundamentale, doar prin evenimente fugitive, fantomatice...”.

Totuși, continuând compararea „mărturisirilor” obiective, constatăm că inițiatul indonezian specifica faptul că „savanții de tradiție ocultă (în fapt, «de tradiție spiritualistă ascunsă» și difuzată în trecut doar la nivelul grupurilor inițiatice) cunosc mult mai mult despre existența unor particule sub-elementare, mai înfime decât cele care au putut fi identificate până acum de știința terestră”; ca o primă indicare, el a menționat existența a „șapte planuri”, respectiv a „șapte lumi” bazate pe „materii subtile” tot mai fine. Dar cititorul a reținut, desigur, din primul capitol, că inițiatul român prof. Scarlat Demetrescu specifica faptul că în spațiul aferent planetei noastre ar exista 81 de tipuri diferite de particule sub-elementare ale unor materii eterice mereu mai subtile – la nivel

cosmic existând mult mai multe „entități sub-elementare” specifice. Or, și inițiatul englez C.W. Leadbeater – citat, de asemenea, în primul capitol – scrisese în mai multe cărți ale sale același lucru, bazat atât pe vasta sa documentare, cât și pe însăși autoritatea sa de clarvăzător în invizibil.

În acest cadru al unor reorientări de amploare, care ne impun, nici mai mult nici mai puțin, să ne schimbăm însuși modul nostru de a gândi¹⁶, rezultă că ne aflăm în fața unei răspântii: pentru analizarea manifestărilor enigmatice și a înregistrărilor de entități din cadrul lumilor invizibile – care continuă să provoace intelectul contemporan –, va trebui oare să mai așteptăm decenii (sau poate mai mult) până când știința doctă va putea să pătrundă „mai departe” în întimitățile „realității fictive” a materiei dense? Sau poate ar fi mai folositor să încercăm a ne apropia de aceste „enigme” prin cunoștințele oferite de știința spiritualistă paralelă, pe care le-am respins până acum ca fiind „oculte” și care se vădese totuși a fi în consonanță cu cele mai recente concepte științifice?

Asemenea acelor fizicieni care nu au acceptat limitarea progresului cunoașterii ca urmare a imposibilităților de natură tehnică, cât și a conveniențelor conservatoare dintr-un anumit specific omenesc, personal m-am antrenat în investigarea (desigur, foarte limitată ca posibilități tehnice) diferitelor „probe materiale” oferite în diverse locuri din țară și din lume, de către ființe dintr-o „altă realitate”, apelând încă din anii anteriori¹⁷ la cea de a doua cale. Într-un atare cadru, o familiarizare a cititorului care va dori să mă însoțească și în acest capitol, voi reda (într-o reluare mai completă)¹⁸ o sinteză a unor cunoașteri ale „științei paralele” privind caracteristici ale anumitor materii invizibile; elementele respective vor ușura înțelegerea unor aspecte ale diferitelor manifestări din mediul nostru care încă ni se par extrem de stranii.

În literatura modernă care a început să se formeze în privința materiilor „foarte fine”, care în fapt constituie și mediile de manifestare – și chiar de structurare intimă – a ființelor lumilor invizibile, acestora li s-a dat și numele generic de „materii eterice” și, pentru finețe sporită, numele de „materii subtile”.

După cum s-a specificat în primul capitol și s-a menționat mai sus, aceste materii invizibile „traversează și pătrund în interiorul tuturor lucrurilor lumii

16. Cunoscutul bioenergoterapeut rus S.N. Lazarev recomanda tuturor – în cea mai recentă carte a sa – nu numai să-și schimbe felul de a gândi, ci să-și modifice structural propriul caracter (!), dacă vor să aibă parte de o viață mai „bună”. (Volumul *Diagnostika karmi*, Ed. Akademia Parapsihologii, Skt. Petersburg, 1995, tradus în limba română la Ed. Polirom, 1998.)

17. Gheorghită, F., „Un fenomen fizic necunoscut”, în revista *Știință și Tehnică*, nr. 6/1978.

18. Gheorghită, F., *Lumi invizibile* (1996) și *OZN eterice* (1997), Ed. Polirom, Iași.

noastre”, tocmai datorită fineții lor intime. Deși nouă ni se pare că materia densă nu ar permite nici un fel de penetrare, impresia e cu totul eronată, căci orice corp din materie vizibilă din jurul nostru conține în volumul său goluri imense, atât între atomii moleculelor, cât și între nucleele acestora și orbitele electronilor¹⁹. Or, în permanență, spațiile respective sunt penetrate de felurite mulțimi de „atomi eterici”, ale căror manifestări și efecte energetice nu sunt încă imaginate de fizica și chimia docte.

Preluând cunoașteri orientale, omul de cultură german, profesorul Rudolf Steiner și apoi secretarul său – dr. G. Wachsmuth²⁰ au transpus în literatura spiritualistă occidentală a începutului de secol XX bazele unui nou domeniu științific – deocamdată încă apocrif: „fizica eterurilor” sau, mai comun, „fizica eterică”.

Conform învățăturilor inițiatice din vechime, teosofii germani au demonstrat – așa cum menționa și C. Jinarajadasa – existența în mediul terestru a „șapte planuri”, respectiv a șapte tipuri de materii eterice. De asemenea, similar specificărilor lui C.W. Leadbeater (menționate în primul capitol), aceștia au indicat o derivare „filogenetică” din atomi constituiți din particule tot mai fine ; în plus, de altfel ca și în fizica nucleară modernă, s-a relevat o creștere tot mai accentuată a potențelor energetice ale materiilor eterice, pe măsura creșterii „fineții” particulelor componente ale atomilor specifici (forțele intime de legătură sunt tot mai intense pe măsura „micimii” particulelor structurale). Comentând importantul aport cognitiv al autorilor germani, inginerul american T.J. Constable recomanda²¹ totuși celor care doreau să se inițieze în acest

19. În cartea *Dieu et la science* (v. nota 11) erau redate următoarele exemplificări foarte sugestive : dacă s-ar imagina o cheie având o lungime cât diametrul Pământului (12.756 km), atunci atomii metalului respectiv abia dacă ar ajunge de mărimea unor cireșe ; dar chiar cu un microscop foarte puternic, nucleele atomice nu ar putea fi văzute. Ce imensitate de spații există libere între toate aceste elemente structurale ale materiei dense ! Pentru a se putea vedea nucleele atomilor la o mărime cât a unui fir de praf, ar trebui ca volumul atomilor să fie mărit până la un diametru de 200 metri ; deci alte spații imense există și între nucleele atomice și orbitele electronilor. Dar iată și un alt exemplu : dacă protonul dintr-un nucleu de oxigen existent la Paris ar fi mărit cât capul unui ac cu gămălie, atunci orbita electronului specific ar avea traseul prin Olanda, Germania, Spania...

Invers, dacă toți atomii unui corp uman ar fi aduși alături, prin presare intensă, volumul ocupat de aceștia ar fi un cub cu latura de câteva miimi de milimetru !

20. Wachsmuth, G., *Etheric Formative Forces in Cosmos, Earth and Man*, Ed. Anthroposophic Press, New York, 1932.

21. Constable, T.J., *The Cosmic Pulse of Life*, ed. a II-a, Ed. Borderland Sciences, Garberville, CA, 1990.

domeniu, să consulte și cartea²² americanului Ernst Marti, care evidențiază și o diferențiere a materiilor eterice mai cunoscute, în raport cu forțele lor formative.

Dintre cele șapte categorii de materii eterice prezentate, autorii menționați apreciau – în baza vechilor cunoașteri orientale – că în cadrul fenomenelor mai deosebite ce se manifestă în mediul terestru, esențiale ar fi patru tipuri, și anume cele care se află în partea superioară a clasificării lor în raport cu potențele energetice specifice. În literatura modernă a domeniului, acestea au fost denumite astfel (în ordinea fineții crescânde a particulelor specifice) :

- eterul căldură ;
- eterul lumină ;
- eterul chimic ;
- eterul vieții.

Din cunoștințele anterioare, dar și din constatările empirice – de genul celor rezultate în Statele Unite în cadrul experimentelor efectuate de cercetătorul neconformist dr. Wilhelm Reich privind potențele energetice ale eterului chimic (sintetizate de T.J. Constable în cartea menționată mai sus) – s-a constatat un aspect specific fizicii acestor materii eterice : cele care au o „finețe” mai mare ar manifesta și proprietățile celor care le sunt inferioare. Astfel, eterul vieții – separat de potențele sale specifice – ar putea produce și fenomene care sunt caracteristice tipurilor chimic, lumină și căldură ; coborând pe scara respectivă, eterul chimic ar putea genera și fenomene specifice eterului lumină și, respectiv, celui de tipul căldură ; la rândul său, eterul lumină ar putea produce în plus și efecte specifice eterului căldură.

Din cadrul „discretei” fizici eterice, iată și alte aspecte caracteristice care au devenit cunoscute :

• *eterul căldură* : se manifestă prin efecte termice, favorizând chiar și temperaturi foarte ridicate. De aceea, are o tendință naturală de expansiune, de radieră și de favorizare a efectelor centrifugale. Când este activat energetic, poate fi perceput chiar și vizual și poate fi înregistrat fotografic, culoarea sa caracteristică fiind roșul ; sunt cunoscute cazuri fie ale unor efecte aeriene spectaculare, de mari dimensiuni (porțiuni ciudat „însângerate” ale cerului), fie ale unor structuri localizate – cum ar fi, de exemplu, învelișul exterior al anumitor entități ale lumii invizibile (fig. 4) –, fie ale unor amestecuri de materii eterice în care este prezent și acest tip – cum ar fi cazul OZN-urilor²³,

22. Marti, E., *The Four Ethers*, Ed. Schaumberg Publ., Roselle, IL, 1984.

23. „Studiind timp de peste patru decenii o bună parte din cazuistica mondială a manifestărilor OZN – atât ca relatări, cât și ca înregistrări fotografice – am ajuns treptat la convingerea că OZN-urile sunt «simple obiecte» produse de materii eterice (și nu

în a căror „carcasă” este inclus și eterul caldura pentru a produce efectele termice demonstrative (ilustrate în *OZN eterice* – fig. 127-130). În condiții naturale neperturbate, asocierile din acest tip de materie se regăsesc sub forme sferice.

- *eterul lumină* : prezent în special în mediile gazoase (aer), se manifestă prin efecte luminoase, care, adesea, pot fi văzute de oameni și înregistrate fotografic (fig. 3). Având deci un caracter radiant, manifestă – în mod similar eterului caldura – și tendințe expansive și de accentuare a efectelor centrifuge. În condiții normale, energia formativă proprie conduce la asocieri în forme triunghiulare (v. *OZN eterice* – fig. 4). Un exemplu deosebit de interesant de asociere, în plină natură, în contururi triunghiulare – înregistrat întâmplător prin două clișee succesive de biologul clujean Al. Sift – l-am prezentat în ilustrația documentară a cărții *Lumi invizibile* (fig. 6). Tot ca o dovadă semnificativă a manifestării acestui tip de materie eterică, inginerul T.J. Constable menționa în cartea sa (v. nota 21) că în experimentele cu acele instalații tubulare denumite „cloudbuster” (inventate de dr. W. Reich), se produceau ciudate forme triunghiulare luminoase, vizibile. Culoarea efectelor luminoase este aparent similară cu lumina solară albă, dar perceperea apropiată și înregistrările fotografice color o redau totuși ca fiind galbenă. Efectul luminos redat de acest eter se evidențiază a fi însă cu totul de alt gen decât radiația electromagnetică luminoasă, care se difuzează mai larg în spațiu, sub formă de raze ; în atomii eterici neexistând electroni, la activările energetice ale acestora nu se produc emisii de fotoni luminoși. Fenomenul specific a fost bine redat de clarvăzătorul C. Jinarajadasa într-o exprimare citată anterior : „Această altă lume este luminoasă și fiecare punct din spațiul ei pare că are o lumină proprie și de o natură diferită de lumina din lumea fizică”. De aici rezultă și straniile localizări și chiar fragmentări ale efectelor luminoase respective.

nave cosmice uzinate în fabrici), de către ființe mult evolute spiritual, din cadrul lumii paralele invizibile și doar în cazuri rare, de către ființe invizibile extraterestre. Având un rol pur demonstrativ, legat de fazele evoluției omenirii, adesea acestea sunt aduse și în stare de materie densă, dar după «scenariile» respective, sunt «dematerializate» și, în final, total dezagregate. Un exemplu foarte convingător îl reprezintă setul de fotografii obținute lângă municipiul Cluj-Napoca – în vara 1968 – de tehnicianul Emil Barnea (v. *Lumi invizibile*) : dacă primul clișeu a înregistrat prezența aeriană a unui obiect cu aparență metalică, cel de-al treilea (fig. 14) a surprins începutul «dematerializării» sale ! ! Această concluzie am justificat-o mai pe larg în cartea *OZN eterice* (Ed. Polirom, 1997).

În prezent se știe și faptul că OZN-urile sunt realizate dintr-un amestec de patru tipuri de materii eterice, fapt menționat, de exemplu, de autorul englez Benjamin Creme în cartea *Maitreya's Mission*, vol. I ; acest fapt explică direct uimitorul schimb de culori manifestat adesea la suprafața «OZN-urilor strălucitoare».”

• *eterul chimic* (numit și *eter sonor*): intervine în mod natural în toate procesele chimice, favorizându-le în funcție de nivelul activării sale energetice. Pe această cale, participă la redarea formelor tuturor lucrurilor din natură. Particulele acestui tip de materie intră foarte ușor în vibrație, „pe un registru foarte larg, ceea ce îl antrenează și în domeniul sonor (atât în spectrul infra-, cât și în cel supra-sonor). În parte, această caracteristică se combină și cu proprietățile sale absorbante. De asemenea, datorită contractilității sale, contribuie și la propagarea frigului. În condițiile lipsei de factori perturbatori, forțele intime²⁴ ale acestui tip de materie eterică asociază componentele sale în forme de semilună (o ilustrare în acest sens am redat-o în cartea *OZN eterice* – fig. 104). Culoarea care îi este specifică atunci când este perceput sau când există condiții favorizante pentru fotografiere este albastruiul.

• *eterul vieții*: prin diversitatea potențelor sale specifice, acest tip de materie eterică este calitativ superior celor prezentate anterior. Încă din vechi timpuri se știe că acest eter este radiat continuu de Soare, tot ce e viu pe planetă și chiar Pământul beneficiind de aportul său intim. În mod asemănător eterului chimic, și această varietate are caracteristice efectele sucționale, centripete. Ca forță formativă simplă, în condiții de liniștire totală, conduce la forme cu unghiuri drepte, la pătrate. Când este percepută vizual, culoarea specifică este purpuriul, spre violet. Prezența acestui tip de materie eterică în învelișul exterior al entităților din lumile invizibile ar indica ființe mai „rafinale” (fig. 13), mai evolute.

Conform cunoașterilor consacrate încă din vechime în cadrul științelor spirituale, aceste patru eteruri – oarecum mai importante –, având caracteristici fizice care le antrenează în mod direct și permanent în procesele intime și în fenomenele manifestate de materia densă – deși sunt invizibile –, sunt considerate că fac parte din „planul fizic al materiei dense”.

24. În cadrul cercetărilor „eretice” efectuate de dr. Wilhelm Reich, acesta a descoperit prin anii 1939-1940 faptul că eterul chimic existent în atmosferă înmagazinează o imensă energie specifică. Asemănând-o cu o formă de energie biologică, a denumit-o „orgon”. Căutând metode de preluare directă a acestei energii cantonate în imensul rezervor aerian, a inventat „acumulatorul de energie orgonică”, oferind diferite aplicații practice, printre care și producerea de căldură. De asemenea, a inventat și o instalație tubulară – așa-zisul „cloudbuster” – care, prin producerea unor „curenți de energie orgonică”, genera și efecte meteorologice. Instalația respectivă, perfecționată în anii anteriori de ing. T.J. Constable și mai recent de americanul James de Meo, demonstrează elocvent faptul că fenomenele meteorologice depind esențial de activarea energetică a maselor de eter chimic, „respirate” diurn de masa Pământului.

În fapt, inițiații din vechime cunoșteau – și s-a consacrat și în știința timpurilor noastre – reala existență a unei stratificări spațiale a diferitelor materii eterice, acestea constituind o „atmosferă eterică” – mult mai extinsă decât atmosfera aeriană cunoscută până în prezent. Desigur că această stratificare rezultă în mod natural în raport cu finețea „entităților submicroscopice”, cele mai „grosiere” aflându-se în zone mai apropiate de solul terestru. De fapt, această organizare are un aspect mai puțin obișnuit pentru modul în care concepem noi stratificările gravitaționale ale materiei dense : materiile eterice mai fine, din straturile superioare se află în mod real peste tot – și în atmosferă, și chiar în masa planetară –, în orice structură a materiei dense ; în schimb, reciproca nu e aplicabilă : materiile eterice din straturile inferioare nu se mai regăsesc în zonele superioare. Acesta este fondul problematic prin care „fizica eterică” vine să explice acele specificări din capitolul I privind selecția oarecum „automată” a locului de sălășluire a sufletelor : entitățile lumilor invizibile își continuă existența doar în acele planuri ale căror materii eterice corespund vibrațional (deci și ca nuanță de culoare) cu tipul de materie (mai puțin sau mai mult rafinată) a învelișului ce protejează nucleul superior. O entitate oarecare sau un suflet uman având un nivel de evoluție mai scăzut și deci un înveliș eteric mai „grosier” nu va putea să se ridice mai sus – către înălțimile mai „luminoase” –, fiind respinsă energetic, întrucât energia înmagazinată în fiecare strat este întreținută la frecvențe vibratorii mai ridicate ce produc „arsuri” inferiorilor care încearcă să se ridice dincolo de planul lor. Nici coborârea „celor de sus” în straturile inferioare nu este direct accesibilă ; deși în zonele apropiate de sol există și materiile straturilor superioare, totuși sufletele care vor să descindă trebuie „să se îmbrace” cu învelișuri din materiile eterice ale straturilor mai grosiere, pentru a rezista în mediul vibrațional respectiv...

Revenind însă – pe linia explicitării unor fenomene încă neînțelese – la manifestările naturale ale materiilor eterice din cadrul planului fizic al materiei dense, este de menționat și un anume fapt : cercetătorii fizicii eterice – inițiați în acest domeniu, sau având capacități de clarvedere – cunosc faptul că activarea energetică a maselor specifice existente în atmosferă determină în mare măsură fenomenele meteorologice. Necunoașterea influențelor respective de către specialiștii fizicii atmosferice este în fapt cauza esențială a nereușitei lor de a oferi prognoze meteo corespunzătoare. Influența majoră în manifestările atmosferice ar fi generată nu numai de activarea zilnică prin energia solară, ci și de regimul diurn al „inspirării” și, respectiv, al „expirării” de către „corpul” planetei noastre a unor imense mase de eter chimic. Inginerul american T.J. Constable – care timp de decenii a studiat fenomenele atmosferice prin mijloace tehnice performante (la vârsta de 70 ani lucra încă în cadrul „Merlin Weather Engineering”, din California) – s-a convins experimental de importanța

„ciclului respirator” zilnic al Pământului. Astfel, a prezentat cu mai multă autoritate și discernământ tehnic (în cartea sa menționată la nota 21, p. 129) următorul program al acestei „fiziologii planetare”: o dată cu ivirea zorilor, masa planetei începe să degaje – să „expire” – cantități imense de eter chimic, acțiunea energetică a radiației solare activând procesul până la epuizarea ce survine când astrul ajunge la zenit (vremea amiezii). În intervalul ce urmează, fenomenul fizic este invers: se desfășoară faza de inhalare.

Am insistat asupra acestor manifestări atât de neștiute, întrucât o foarte interesantă suită de înregistrări fotografice obținute întâmplător la noi în țară vine să demonstreze realitatea apocrifă a fenomenelor respective, prezentând acele „dovezi materiale” pe care scepticii le doresc întotdeauna atunci când sunt confrunțați cu probleme ce depășesc bagajul lor informațional. Documentele fotografice provin din acea „dumbravă fermecată” din vestul municipiului Cluj-Napoca – pădurea Hoia-Baciu –, clișeele fiind expuse de tehnicianul Géza Bukaresti (din Tg. Mureș), un pasionat căutător al „tainelor” ce au condus la sutele de documente tulburătoare obținute acolo de Al. Sift și apoi de multe zeci de vizitatori ai plaiurilor respective. Dar iată succesiunea straniilor înregistrări:

- Deși la prima vedere a imaginii din fig. 15 (clișeu expus în ziua de 3 iulie 1993, în jurul orei 12⁰⁰) s-ar părea că aparatul fotografic ar fi fost mișcat în timpul expunerii, totuși nu a fost așa: detaliile corecte – și, evident, nemișcate – ale celor patru trunchiuri de arbori din partea stângă a fotografiei, precum și cele ale unor trunchiuri și ale unor crengi din partea dreaptă demonstrează că aparatul a rămas nemișcat la declanșare; în schimb, pelicula fotosensibilă a surprins și a înregistrat în mod total obiectiv un fenomen fizic extrem de ciudat. Vizual însă, fotografia amator nu a sesizat absolut nimic! Analizând însă imaginea, putem remarca surprinderea unor insolite efecte de deplasare foarte rapidă a unor aglomerări localizate de un anume fel de materii semi-transparente, care ar fi fost accelerate subit, într-un spațiu larg și extins mult și în adâncime.

Intrigat de o asemenea imagine atât de neobișnuită, pe care a constatat-o abia la copierea filmului, tânărul tehnician mi-a trimis fotografia, solicitându-mi părerea. Fiind însă o singură înregistrare fotografică a „ceva deosebit”, i-am recomandat să mai facă fotografii în același loc, cu ocazia altor „vizite documentare” în zonă²⁵.

25. Așa cum am prezentat și în alt cadru (*OZN eterice*, Ed. Polirom, 1997), tehnicianul Géza Bukaresti a devenit și el un inspirat înregistrator al diferitelor entități globulare invizibile care se lasă fotografiate mereu într-o anumită porțiune a pădurii Hoia-Baciu din vestul municipiului Cluj-Napoca. Printre zecile de clișee-document pe care le-a obținut pe parcursul mai multor ani în zona respectivă, unele au înregistrat și alte fenomene ciudate, dar importante sub aspectul lor analitic-documentar.

• Ducându-se din nou la pădurea Hoia-Baciu – în ziua de 31 iulie –, a expus alte trei clișee în același peisaj. Dar dintre acestea, numai unul a înregistrat din nou straniul fenomen (fig. 16) al deplasării accelerate a unor aglomerări localizate de materii invizibile și totuși radiante. De această dată însă, acestea au apărut ca mulțimi de mici trasee fusiforme, paralele. Deci, fenomenul nu era continuu, ci secvențial, cu un anume ritm. Comparând cele două înregistrări fotografice (fig. 15 și 16), care au fost expuse în cursul aceleiași luni, la un interval de patru săptămâni – dar la aceeași oră a amiezii, se remarcă un fapt suplimentar: unghiul direcției de deplasare față de verticală este același în amândouă înregistrările. Dar chiar mai mult, comparând imaginile respective cu celelalte două fotografii din 31 iulie, care nu au înregistrat nimic deosebit, ci doar peisajul natural, am putut constata că direcția deplasărilor accelerate ale micilor aglomerări radiante ar fi aceeași cu a razelor solare... Și astfel, iată că s-a conturat nu numai explicarea unor înregistrări fotografice atât de stranii, dar și relevarea unor detalii suplimentare, utile pentru o viitoare cercetare mai extinsă a fenomenelor respective atât de ciudate: cele două clișee par a fi surprins procesul ritmat al exhalării de eter chimic de către masa Pământului – probabil în ultima fază diurnă, aceea de la amiază! (Aceasta este doar o ipoteză, printre încă altele posibile? Abordând „necunoscutul”, ne putem apropia totuși de realitate numai prin ipoteze cât mai legate de anumite repere consacrate.) Pentru un atare fenomen, cele două înregistrări documentare mai oferă deci o informație foarte utilă în cercetarea fenomenului ascuns: la amiază, nu numai că exhalarea nu e continuă – ci secvențială –, însă ea se produce (sub influențe geofizice și solare încă nestudiate) în timpi foarte scurți.

• Dar în aceeași zi de 31 iulie 1993, G. Bukaresti a mai obținut un document fotografic ce vine să susțină ipoteza de mai sus și prin alte aspecte.

Deplasându-se în lungul aleii respective – care este suficient de lungă –, după un timp a mai expus clișee și în alte locuri. Unul dintre acestea surprinzând iarăși „ceva neobișnuit” (fig. 17), a oferit detalii și mai ciudate: cu excepția unor trunchiuri de copaci și a unor zone de umbră – ca repere ce evidențiază din nou poziția fixă a aparatului fotografic în timpul expunerii –, restul fondului natural al pădurii (ramuri, frunziș) este cu totul difuz; în schimb, întregul spațiu de deasupra solului era plin cu un gen de „viermișori” curbați – invizibili –, toți având același „model” și aceleași dimensiuni; de asemenea, toate aceste „mici forme” păreau că staționează în aer, în planuri paralele – ușor oblice față de orizontală.

În partea de jos a cadrului, mai aproape de sol, clișeul a mai înregistrat și prezența a „altceva”: o aglomerare locală, cețoasă, fără nici un contur, radiind în aceeași nuanță, redată de filmul alb-negru printr-o tentă alburie. Un detaliu

mărit (fig. 18) din partea centrală a clișeului evidențiază și mai bine aceste aspecte, precum și faptul că atât aglomerarea inferioară, cât și micile forme curbate aveau contururi difuze, specifice materiilor eterice invizibile. Paralelismul cu solul – în plină natură – al tuturor acestor prezențe insolite sugerează încă de la început o legătură funcțională cu masa terestră. Dar iată și un detaliu ce pare a fi cel mai semnificativ : micii „viermișori” curbați se arată a fi însăși „o carte de vizită” ! Așa cum se menționase la enumerarea caracteristicilor fizice ale eterului chimic, atunci când în mediu nu sunt influențe perturbatoare, în masele acestui tip de materie eterică se produc aglomerări localizate în formă de semilună ; or, știm cu toții că în acea lună a căldurii, cât Soarele mai este sus, adesea are loc o stază atmosferică totală, în interiorul unei păduri neexistând nici o adiere care să miște cât de cât frunzele ; staza respectivă a permis formarea mulțimii de „viermișori”, care au, evident, fiecare o formă de semilună cu o codiță curbată. În fig. 19, semilunile sunt și mai convingătoare !

Iată așadar, că din România – și din nou din pădurea Hoia-Baciu – au survenit și alte documente fotografice importante care, dincolo de straniețate lor, vin să ofere cercetătorilor lipsiți de prejudecăți, posibilitatea avansării către noi cunoștințe în domeniul materiilor eterice.

După cum menționasem și anterior, vechile cunoașteri inițiatice consideră că cele patru tipuri de „eteruri” completează partea superioară a schemei „planului fizic” – planul cel mai inferior însă –, care mai este denumit în mod simbolic și „planul cosmic dens”.

Cititorul a remarcat totuși că în cadrul capitolului I au fost prezentate vechi cunoștințe privind diferite „planuri”²⁶ superioare constituite din materii având caracteristici fizice tot mai „rafinat” și, respectiv, particule componente tot mai fine ; acestea erau următoarele :

- planul astral (emoțional) ;
- planul mental (planul manasic inferior) ;
- planul buddhic (planul manasic superior) ;
- planul atmîc (planul spiritual) ;
- planul monadic (planul Anupadaka).

Conform specificărilor „științei spiritualiste”, ansamblul acestor planuri din materii tot mai subtile ar constitui „atmosfera eterică” a Pământului, care s-ar extinde pe o distanță de cca 700.000 km de la solul planetar. Inițiatul român prof. S. Demetrescu publicase încă din anul 1939 – în volumul II al operei²⁷

26. Bailey, A.A., *Initiation – Human and Solar*, Ed. Lucis, Londra, 1986, traducere în limba română la Ed. Neuron, Focșani, 1995.

27. Demetrescu, S., *Din tainele Vieții și ale Universului*, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

sale – și următoarele dimensiuni aproximative ale primelor trei regiuni eterice : Zona I – care ar corespunde planului fizic – ar fi cea mai redusă ca înălțime ; Zona a II-a – care ar corespunde planului astral (cu cele șapte subplanuri ale sale) – ar fi de nouă ori mai lată decât prima ; Zona a III-a – ce ar corespunde planului mental inferior – ar fi la rândul ei de nouă ori mai lată decât a doua zonă. Între aceste regiuni eterice distincte ar exista un fel de straturi de separare, dintr-o altă categorie de materie eterică. Dincolo de Zona a III-a ar urma o astfel de pătură intermediară, lată de cca 5.000 km, iar apoi, până la limita atmosferei eterice, ar fi „Zona Îngerilor”. Luna și-ar avea deci orbita în cadrul acestei imense regiuni spațiale, în care ar sălășlui ființele spirituale mult evoluat. Sunt oare astfel de specificări doar ficțiuni emise de anumiți inițiați sau anumiți clarvăzători, care ar considera că estimările lor nu ar putea fi controlate ? Dar ar putea să existe totuși măcar unele „dovezi materiale” care să nu poată fi contestate, întrucât ar fi fost verificate de specialiști de înaltă calificare ?

Să ne reamintim însă unele fapte : în perioada zborurilor către Lună ale „programului Apollo”, nu numai că micile nave selenare au fost însoțite²⁸ pe mari porțiuni din trasee de către entități globulare strălucitoare, dar, și mai bizar decât aceste însoțiri, unele dintre entitățile intens radiante au fost fotografiate de către astronauți în timp ce se aflau în spațiul apropiat solului selenar (fig. 20). Se pare chiar că pe solul lunar ar fi avut loc anumite „evenimente”, întrucât ulterior, unii astronauți au declarat în ascuns că pe Lună „s-au întâlnit cu ființe divine” ! Mai mult decât vorbele „scăpate” de Neil Armstrong la prima aselenizare, atât Edgar Mitchell cât și unii colegi spațiali au dezvăluit discret existența pe Lună a unor ființe globulare. Poate că cel mai impresionat de astfel de „întâlniri” a fost astronautul Edwin Aldrin (Buzz) ; acesta a afirmat chiar că „acolo, sus”, entități angelice i-ar fi transmis și un anume har spiritual !

28. Iată două cazuri semnificative din cele peste douăzeci de evenimente similare comunicate de NASA între anii 1962 și 1973, difuzate prin presa mondială – pe care le-am reluat în cartea *Lumi invizibile* :

- 18 iulie 1969 : echipajul navei „Apollo 11” a raportat repetat că au fost urmăriti timp de două zile de o formă luminoasă rotundă. Apropiindu-se de Lună, cei trei astronauți au sesizat centrul de zbor că în craterul Aristarchus au văzut deplasări ale unor globuri luminoase !
- 17 octombrie 1969 : NASA comunica : „un obiect strălucitor de formă rotundă a escortat nava «Apollo 12», de la o distanță redusă, timp de două zile”. Dar după parcurgerea a peste două sute de mii de km cu o astfel de escortă, însoțitorul luminos a trecut în fața navei terestre, mergând în tandem pe același traseu !

Documente fotografice obținute la diferite misiuni „Apollo” și difuzate de NASA le-am inclus și în ilustrarea cărților *Lumi invizibile* și *OZN eterice*.

Dar nu numai astronauții americani au fost confrunțați cu „întâlniri celeste”. După amplele schimbări care au survenit în Rusia prin „glasnost”-ul atât de necesar, iată că și din partea Programului cosmic al acestei țări s-au difuzat unele materiale documentare tulburătoare, similare cu cele selectate de NASA pentru informarea publică și oferite presei cu o aceeași zgârcenie.

Un caz mai deosebit a fost relatat „discret” de generalul Gheorghe Beregovoi (conducătorul de atunci al Programului) și se referea la „convorbirea prin semne” care a avut loc la 15 mai 1981 între echipajul stației orbitale „Saliut 6” și trei personaje al căror cap se vedea în interiorul unei mari forme strălucitoare ce apăruse brusc din spațiu și se apropiase foarte mult de aparatul rus.

Dar cel mai uluitor caz, difuzat mai recent, însoțit de unele documente fotografice, este cel survenit în iulie 1985. Din relatările astrofizicianului dr. Yury Manakov, echipajul stației „Saliut 7” ar fi filmat timp de 43 secunde o demonstrație „istorică”: inițial a apărut un imens nor luminos, de culoare portocalie, care treptat a învăluit nava terestră, pătrunzând apoi și în interiorul acesteia! Pentru câteva momente, cosmonauții au fost orbiți (în interior se aflau șase cosmonauți – trei stăteau la bord de 115 zile și trei erau nou-sosiți pentru schimb). Revenindu-le vederea, aceștia au văzut prin hublouri că în interiorul „norului” atât de apropiat se aflau șapte ființe de tip uman, de mari dimensiuni, care erau intens luminoase și care aveau... aripi și aureole strălucitoare în jurul capului (? !). Erau – după părerea cosmonauților – Îngeri! Așa cum i-a descris ulterior unul dintre membrii echipajului, „aceștia tot zâmbeau. Ne salutau numai prin zâmbete, dar zâmbete încântătoare, de bucurie. Și noi ar trebui să zâmbim la fel!”. Una dintre uluitoarele imagini filmate ale îngerilor cu trupuri și aripi eterice, difuzată de Programul cosmic (fig. 21), a fost publicată de revista rusească *NLO Magazin*, nr. 9/1998, împreună cu un alt document spațial în care trei „îngeri” aveau de această dată cunoscutele trupuri globulare radiante.

Reluând această fantastică dezvoltare oferită de Programul cosmic rus, revista engleză *FSR*, vol. 43/4 – din vara anului 1998 – prezenta și o altă știre similară, la fel de tulburătoare; conform unor informații apărute în presă, specialiști americani de la Jet Propulsion Laboratory – din cadrul NASA – analizând o serie de „anomalii” fotografice transmise de marele „Hubble Orbital Telescope”, au făcut o constatare senzațională: pe unele documente transmise de aparatura automată, apar figuri – foarte clare – asemănătoare îngerilor! Inginerul John Pratchers – de la „Hubble Project” a făcut o declarație extrem de semnificativă: „Aceștia aveau cam douăzeci de metri înălțime. Și aripile lor erau lungi cât aripile unui airbus actual. Ființele respective radiază o lumină intensă. Noi nu putem ști cine și ce sunt acestea. Se pare însă că ele doreau să le fotografiem!”. Iată deci că și în plin spațiu extraatmosferic există

o aceeași „dorință”, la fel de evidentă și în documentarul terestru pe care l-am prezentat în ultimii ani, aceea de a ne face să înțelegem și pe această cale a înregistrărilor fotografice realitatea fundamentală a existenței lumilor eterice. Desigur că acele „dilatări” ale trupurilor văzute de cosmonauții ruși și, respectiv, ale celor fotografiate de performantul telescop aflat pe orbită erau doar „forme-gând” eterice, cu rol demonstrativ; însuși impresionantul detaliu al „aripilor” (deloc necesare în spațiu) era „o plăsmuire eterică”, ce avea drept scop să ne readucă „să gândim altfel” demonstrându-ne potențele superioare de care dispun ființele din spațiu și nivelul lor de evoluție spirituală. Dar evidenta realizare intenționată a „formelor eterice de îngeri” – ca o continuitate a atâtor „scenarii” cu apariții terestre asemănătoare²⁹ ce au impresionat de-a lungul mileniilor mulțimi de oameni neștiutori – rezultă și din cercetarea realistă a întregului documentar. În acest sens, iată ce a declarat dr. Y. Manakov ziaristului francez André Demazure – la finele anului 1985 :

„Am studiat fiecare aspect al raportului cosmonauților.

...noi, sovieticii, facem o interpretare pur științifică. Noi nu lăsăm ca superstițiile religioase să deformeze faptele.

Și noi știm că acele ființe erau departe de a fi îngeri, chiar dacă ele aveau aripi. Se pare că formele lor se schimbau continuu. Acestea apăreau când solide, când cețoase. Nu aveau nimic din descrierile clasice ale îngerilor, care au trupuri asemenea oamenilor”.

Deși apare evidentă necunoașterea problemelor de fond de către astrofizicianul rus, este posibil ca într-o anumită măsură el să fi avut dreptate : după înseși specificările primite și publicate de inițiatorul român, la înălțimile la care evoluau pe orbită atât „Saliut 7”, cât și telescopul Hubble, nu era încă „zona îngerilor”, ci mai degrabă zona manifestărilor astrale. Dar acest aspect nu schimbă cu nimic importanța extraordinară a demonstrațiilor respective, a scopului acestora, cât și impresionanta realitate a existenței ființelor eterice în spațiul extraatmosferic. De altfel, așa cum arătau diferitele documente fotografice difuzate de NASA, precum și a doua înregistrare publicată de revista

29. În completarea unor metode de mare impact social, pentru demonstrarea existenței lumii paralele a inteligențelor invizibile (apariții de ființe strălucitoare, viziuni, comunicări și dictări telepatic, înregistrări pe casete audio, apariții pe ecrane de televizor, OZN-uri și false „răpiri” etc.), se încearcă și un alt gen de manifestări impresionante : apariții de „îngeri” eterici, de mari dimensiuni ! Similar îngerilor zâmbitori filmați de cosmonauții ruși (fig. 21), pe cerul localității americane Montoursville a persistat – în ziua de 21 iulie 1996 – forma eterică a unui mare înger, cu aripile întinse ! O fotografie a acestuia a fost publicată și de revista *Paranormal*, nr. 8/1999, din București.

rusă, ființele respective revin ulterior la trupurile globulare obișnuite, intens strălucitoare. Totuși, documentele fotografice obținute de astronauți la sute de mii de kilometri depărtare de Pământ, în zona solului lunar, demonstrează fără echivoc veracitatea consemnării oferite de prof. S. Demetrescu în urmă cu peste cinci decenii, privind „zona îngerilor” ca o realitate ontologică mai presus de părerile simpliste ce desfid astfel de cunoașteri.

Revenind însă la aspectele cunoscute ale diferitelor materii eterice, deosebit de important este faptul că pe măsura creșterii „gradului de finețe” al atomilor specifici, proprietățile lor fizice ne apar ca fiind tot mai stranii, legitățile care stau la baza fenomenelor proprii conducând la manifestări ce ni se par a fi din domeniul fantasticului.

Pentru noi, cei mulți, neinformați fiind, cu adevărat spectaculară ni se pare comportarea fizică a materiei celor șapte subplanuri ale planului astral. În mod deosebit este de menționat faptul că aceasta este manevrabilă cu o foarte mare ușurință în domeniul energetic al radiațiilor emise la stările emotive sau la concentrarea gândirii ființelor spirituale de tip uman sau suprauman. În funcție de intensitatea emisiei, într-o primă fază se produce o oarecare aglomerare de materie astrală, care inițial nu are o formă sau o siluetă anume. Dar dacă voința se concentrează și gândirea imaginează un anume simbol sau un anume obiect, tot astfel cum lutul moale este modelat de sculptor în baza propriei gândiri, la fel și aglomerarea inițială de materie eterică se modelează în spațiu conform imaginii gândite! În baza descrierilor făcute de numeroși clarvăzători asupra acestor modelări invizibile, aglomerărilor respective li s-a dat numele de „forme-gânduri”; ele pot începe de la un simplu norișor fără vreo formă, pentru a se concentra apoi în orice obiect dorit: o floare, o carte, o mobilă, până la un avion, un OZN și chiar până la construcții mărețe – bineînțeles, în starea eterică fiind invizibile celor mulți și având o durată limitată în timp, după care urmează dezagregarea. Prin eforturi energetice susținute, aceste „forme-gânduri” – orice ar fi ele – pot fi „materializate” prin atragerea rapidă de atomi ai materiei dense din mediul înconjurător (așa cum regăsim în literatura parapsihologică numeroase exemple și cum literatura ozenistică e plină de demonstrații), dar după un timp, urmează „dematerializarea” inerentă.

Iată ce spunea în plus inițiatul englez Benjamin Creme despre aceste³⁰ forme-gânduri :

„O gândire poate să fie de ordin mental sau de ordin astral-emoțional. Cea mai mare parte a oamenilor este însă „polarizată astral”, ceea ce înseamnă că centrul vieții lor se situează pe planul astral (cel al dorințelor și al emoțiilor).

30. Creme, B., *Maitreya's Mission*, vol. II, Ed. Share International, Londra, 1993.

De aici rezultă și faptul că aceștia iau drept real numai tot ceea ce simt. Principiul dorinței le este principiul de bază care le domină viața proprie. De aceea cunoaștem suferința și durerea în această lume.

...De fiecare dată când simțiți o emoție – frică, suferință, decepție –, creați o formă de gând. Aceste gândiri emoționale își mențin existența în planurile astrale. Or, în aceste planuri se află și sufletele celor decedați care au fost dominați de dorințe ; de aceea, dintre ele sunt multe care în fiecare „dimineată” continuă să se ducă la birou, sau coboară în mină, căci au rămas cu obișnuința a ceea ce făceau în cursul vieții de pe Pământ. Acestea fac așa fiindcă și-au creat la rândul lor forme-gânduri în planul astral și cred în continuare că trebuie să coboare la lucru în mină, unde, cu pieptul gol, și plin de sudoare, au impresia că extrag cărbunele astral – dar în fapt un cărbune ireal, fiindcă tot ce privește planul astral este ireal. Acolo sunt sub-planurile iluziilor, create prin această facultate pe care o posedă oamenii de a produce forme-gânduri.

La nivelul dorințelor inferioare, formele-gânduri reprezintă un obstacol pentru evoluție, pe când la nivelul cel mai înalt al acestora, constituie o potență creatoare.

...La nivel mediu, formele-gânduri nu sunt decât suferințele noastre, rănilile și fricile noastre, care se reflectă pe plan astral și generează forme-gânduri sumbre și triste ce îi înconjoară pe oameni și țin omenirea în sclavie... ”³¹.

Cititorul a reținut, desigur, din partea finală a capitolului I fenomenul esențial al „colorării” formelor-gând și a însuși „corpului” entităților din lumea invizibilă, în raport cu „calitatea gândirii”, respectiv cu frecvența vibratorie a energiilor emise la fiecare gând în parte. În ultimul timp, în afară de clarvăzători, s-au înmulțit însă cazurile în care diferiți fotografi-amatori au surpriza înregistrării pe filme normale (alb-negru sau color) a unor „norișori” – sau „pete” – invizibili, care plutesc prin aer în apropierea persoanelor fotografiate și care la o analiză adecvată se constată că nu au fost entități ale lumii nevăzute. Deși, în general, atât amatorii cât și fotografiile din laboratoare apreciază cu ușurință că „detaliile” respective sunt „defecte” ale filmelor sau ale prelucrării lor, în realitate majoritatea clișeele respective a înregistrat (când există

31. Deși în lume se sesizează tot mai mult pericolul distructiv al poluării atmosferei, apelor și solului prin activități industriale și deșeuri, este total ignorată o poluare extrem de gravă : energiile nocive emise prin gândiri inferioare ale unor miliarde de oameni (ură, crime, războaie, corupție etc.). Aceste energii generează continuu forme-gând având conținut malefic, încât atmosfera terestră este infestată energetic prin masele de materii eterice activate la frecvențe vibraționale nocive. Maestrul Djwhal Khul aprecia cu câteva decenii în urmă că doar o polarizare adecvată pe plan mental a oamenilor „ar mai putea pune capăt procesului care murdărește învelișul mental al lumii, umplut de forme-gânduri întunecate ce au fost create de oameni” (n.a.).

anumite condiții favorizante) diferite forme-gânduri³² emise de persoane prezente, sau uneori, emise anterior la mari intensități energetice și rămase încă nedestrămate.

Primind tot mai multe asemenea înregistrări fotografice, am inclus în ilustrarea cărții unele mai sugestive, care vin în plus să demonstreze o realitate extrem de stranie pentru cei mai mulți dintre noi, dar bine cunoscută de cei care percep fenomenele și prezențele din lumile eterice. Astfel, de exemplu, ziaristul și editorul Constantin Andrei – din municipiul Iași – a surprins, fără să știe, efectele de aglomerare de materie astrală prin trăiri emoționale mai intense, la două persoane aflate în ipostaze cu totul diferite: în fig. 22 este înregistrat un cunoscut actor bucureștean care, aflat în vara anului 1998 pe o scenă de pe litoralul Mării Negre, radia în momentele respective energia unei anumite emoții și a concentrării gândirii pentru redarea din memorie a conținutului rolului avut. La scurt timp însă, un clișeu asemănător a surprins din invizibil o imagine penibilă: forma-gând de un roșu-închis care se aglomera lângă capul unui om beat ce profera tot felul de exprimări inferioare, generată tot prin concentrarea gândirii – dar, din păcate, cu un conținut atât de poluant...

În schimb, într-o biserică din Transilvania, bioenergoterapeutul Olimpiu Popuția a surprins la începutul lunii septembrie 1998, prezența a două aglomerări invizibile din categoria formelor-gând al căror „autor” nu mai poate fi regăsit în cadrul imaginilor; astfel, nu se poate ști și dacă făcea parte din grupul însoțitor sau dacă altcineva a lăsat ca aglomerări remanente respectivele forme eterice invizibile. Dar dacă forma-gând din fig. 23 ar putea fi doar o emoție puternică a unui zbucium sufletesc, cea din fig. 24 pare a indica ceva mai mult: în aglomerarea dominată de o radiație intimă albă ar putea fi regăsite gânduri mai înalte, mai „curate”, infiltrarea de culoare roșie din partea stîngă părînd a fi specifică unei stări emotive asociate.

Desigur că astfel de efecte iradiante combinate fac mai dificile interpretările simple ale conținutului gândurilor din momentele respective, pe care doar un

32. Încă de la începutul secolului XX s-a evidențiat posibilitatea „fotografierii gândurilor”, cercetătorii vremii denumindu-le „psihofotografii” sau „scotofotografii”. Acestea erau realizate însă numai de mediumuri cu mare capacitate energetică – cum au fost, de exemplu, Linda sau Ted Serios –, în întreaga lume existând doar un număr foarte redus de asemenea demonstrații. Deși imaginile gândurilor erau slab conturate, difuze, totuși înregistrările demonstau două fapte esențiale: se evidenția în primul rând puterea gândirii umane de a crea forme-gânduri din materii eterice, iar pe de altă parte faptul că numai „anumite” persoane, având „o anumită” vibrație a gândirii pot obține rezonanța fotochimică necesară impresionării peliculelor fotosensibile. Faptul că nu „oricine” poate obține fotografii care să surprindă materii eterice activate trebuie să ne dea de gândit asupra a ceea ce înseamnă selecția în raport cu puterile spirituale ale fiecăruia (n.a.).

clarvăzător le-ar fi putut „citi” direct de la emițător. Înregistrările pot fi și mai complicate atunci când pe lângă formele-gând (emise de persoane sau poate de entități invizibile), în spațiul respectiv mai este surprinsă și deplasarea unei entități nevăzute, așa cum este în cazul fig. 25 (obținută la Tg. Mureș).

Faptul menționat mai sus al unui posibil fenomen de „remanență” în spațiu a formelor-gând este de o importanță deosebită, atât sub aspectul cognitiv al fizicii eterice, cât și sub însuși acela al înțelegerii unor fenomene fundamentale care se produc „din începuturi” la scară terestră și la scară cosmică.

Această caracteristică atât de deosebită a materiilor eterice de tip astral de a se aglomera și de a reda extrem de rapid cele mai variate modelări impuse prin energia gândirii (fie cu un conținut numai emoțional, fie numai mental-volitiv, fie cu ambele modulări asociate) este completată prin două aspecte suplimentare foarte interesante.

Un prim aspect „ciudat” – pentru noi, cei mulți și neinformați – este faptul că durata remanenței, legată pe de o parte de intensitatea energiei emise, poate fi programată foarte precis în timp, prin imprimarea unei componente mentale adecvate în conținutul energiei noetice care generează forma-gând. Desigur că pentru o astfel de „programare” este necesară o anumită „educare” a modului nostru de a ne concentra gândirea, cei care fac „magie albă” sau „magie neagră” practicând empiric astfel de generări „cu program”. În mod obișnuit, lumea necunoscând faptul că fiecare dintre noi produce permanent tot soiul de aglomerări, marea majoritate a acestor „forme eterice” se dezagregă după un timp, dacă nu sunt „realimentate” prin energii similare; dar, la fel de inconștient, sunt produse și multe forme-gând care persistă și este penibil să aflăm că marea mulțime a remanențelor au un conținut energetic efectiv nociv. Există și unele cazuri extreme: diferiți clarvăzători au relevat în mod repetat existența celor mai variate forme-gând³³ cu durate de luni, ani, decenii; în anumite cazuri mai complexe, ar fi vorba de secole și chiar de milenii... Acestea din urmă ar fi fost „create” anume, de oameni care la vremea respectivă își dezvoltaseră capacități mediatice și, probabil, spirituale deosebite; unele dintre astfel de „creaturi” (denumite adeseori și „elementali”) au fost „programate” atât pentru un timp îndelungat, cât și cu sarcina de a păzi diferite sanctuare și morminte antice, accesul la acestea urmând a fi „acceptat” numai după ce omenirea va ajunge la un nivel mai avansat al evoluției spirituale. Ca exemple date de unii autori inițiați ar fi neștiute sanctuare-biblioteci din India, Tibet, Nepal, biblioteci-arhive atlante, morminte ale anumitor faraoni și personaje egiptene, precum și tunele de acces la peșteri-arhive din Anzii sud-americani etc.

33. Goci, V., *Karma și cauza*, traducere în limba română la Ed. Moldova, Iași, 1996.

O interesantă demonstrație a realității acestui fenomen de remanență spațială – specific fizicii eterice – a fost înregistrată întâmplător de un fotograf din Tg. Mureș, care dorea să realizeze un album dedicat copilului mai mic din casă. Trei fotografii – expuse la intervalele necesare derulării filmului, rearmării aparatului, cât și surprinderii unei poziții favorabile a copilului – au înregistrat mereu în același loc o aglomerare invizibilă de materie astrală intens colorată în roșu (fig. 26 și fig. 27), care nu avea nici un contur anumit. Desigur că nici în acest caz, din simpla vizionare a fotografiilor respective nu se poate afirma cine a generat forma gând surprinsă și nici de cât timp staționa acolo, în schimb evidenta demonstrație a fenomenului remanenței constituie o valoare documentară.

Dar cel de al doilea aspect caracteristic apare cu o implicare mult mai impresionantă, cu totul uimitoare : materii eterice specifice planurilor superioare ale astralului, precum și sub-planurilor „vecine” – respectiv, sub-planurilor inferioare ale mentalului – au o capacitate extraordinară de a înregistra și „înmagazina” imagini ale evenimentelor care se desfășoară continuu în lumea materiei dense, cât și în înseși lumile invizibile. Și la aceste impresionante înregistrări se manifestă din plin efectul remanenței spațiale, după o aceeași legitate a fizicii eterice : cu cât este mai intensă emisia trăirilor emoționale și mentale modulate prin energia gândirii difuzată în spațiu (zbucium sufletesc, teamă, teroare, dar și stări creative), cu atât fidelitatea „imprimării” și însăși durata ei va fi mai mare.

De re-găsirea și re-vizionarea unor astfel de înregistrări astrale în cel mai uimitor mod beneficiază însă doar puțini oameni : o parte din clarvăzători și unii martori „ajutați” într-o măsură limitată. Desigur că documente fotografice ar fi deosebit de relevante, dar este evident faptul că o peliculă fotosensibilă nu poate prelua scene imprimate în domenii de radiații ce depășesc spectrul limitat al domeniului propriu de sensibilitate. În schimb, întrucât filmele surprind uneori prezențele și deplasările diferitelor entități ale lumilor invizibile, ar putea înregistra și remanențe ale unor astfel de manifestări. Deși conținutul imaginilor ar fi „mai sărac” decât scene din „lumea noastră” a materiei dense, astfel de înregistrări ar demonstra totuși extraordinara capacitate a materiilor astrale de reținere a celor mai diferite „impresionări spațiale” produse sub impulsul unor energii specifice. Și iată că, într-adevăr, au început să fie obținute și documente fotografice de acest fel, cele pe care le-am primit completând reușit ansamblul informațional „revoluționar”.

Selectând cele mai spectaculare imagini din „noua categorie”, am inclus în ilustrația cărții două fotografii transmise din colecția sa de inginerul constructor Csaba Borbăth³⁴ din Tg. Mureș (set care face parte, de asemenea, din albumul

34. În timpul când era student la Cluj, Csaba Borbăth a fost a treia persoană după biologul Al. Sift care a obținut, asemenea acestuia, înregistrări stranii ale diferitelor

familial de fotografii făcute aceluiași copil prezent în fig. 26, în același apartament). Primul clișeu (fig. 28) pare să fi înregistrat deplasarea simultană, paralelă, a trei feluri diferite de entități globulare, din lumea invizibilă : una al cărei „corp” radia în negru, alta ce radia în roșu și o a treia ce radia în alb. Clișeul următor, expus după puțin timp – interval în care totuși copilul și-a schimbat poziția – (fig. 29), a înregistrat însă exact aceleași trasee ale deplasărilor respective – cu aceleași poziții spațiale de staționare, de „reactivare” energetică a radiațiilor și cu aceleași intensități ale radiațiilor emise de fiecare entitate în parte. Este deci într-un totuși evident faptul că cel puțin al doilea clișeu (dacă nu cumva și primul) a înregistrat doar o „imprimare spațială remanentă”, reținută în materia astrală a locului respectiv, a unei secvențe din cadrul deplasării atât de neștiute prin cameră a celor trei entități globulare invizibile.

Desigur că fenomenele de „dispariție” și „reapariție” locală a imaginii globului roșu și separat – dar mai discret – și a celui alb (în partea de sus a imaginii) sunt, de asemenea, foarte interesante, constituind, evident, o altă categorie de manifestări specifice ; întrucât am prezentat și ilustrat mai extins această categorie de fenomene într-un alt cadru (*Straniile Inteligențe invizibile*, Ed. Institutul European, Iași, 1993 și Ed. Fides, Iași, 1996), nu vom reveni și în această carte.

Din punctul de vedere al înregistrării remanențelor „evenimentelor” din lumea invizibilă, la fel de semnificativ este, desigur, și un alt set documentar din cadrul fotografiilor făcute în același apartament din Tg. Mureș aceluiași copil. Deși în acest caz pozițiile fotografului-amator au fost ușor modificate, se poate remarca evidenta remanență în același loc spațial a dărei pulsate de pe traseul parcurs în cameră de o entitate globulară maronie (fig. 30 și fig. 31), a cărei radiație la exterior era neagră (!). Din păcate, la astfel de fotografii care surprind întâmplător fenomene deosebite, dar pe care le primesc după ani de zile, nu se mai poate încerca repetarea expunerilor în același loc – după câteva ore și câteva zile – și cu aceleași persoane, pentru a se urmări cât timp durează fenomenul respectiv.

Totuși, astfel de înregistrări fotografice ale unor imprimări remanente ale înseși prezenței și traseelor parcurse de diverse entități invizibile indică, evident, și un alt fapt : și aceste entități globulare sunt ființe gânditoare, energia lor emisă în acest proces intim activând materia astrală înconjurătoare, care este foarte sensibilă la forma de energie emoțională și mentală modulată și emisă prin procesul gândirii.

entități invizibile ce își continuau existența în zona pădurii Hoia-Baciu – din vestul municipiului Cluj-Napoca. Fotografiile sale având valoare documentară, le-am prezentat în cărțile *Straniile Inteligențe invizibile*, *Lumi invizibile* și *OZN eterice*.

Documentarul fotografic pe care l-am colecționat relevă și alte aspecte caracteristice. Astfel, din analiza și a altor înregistrări ale peliculelor fotosensibile se poate deduce o persistență mai prelungită a remanențelor spațiale, cât și faptul deosebit de interesant al neafectării acestora de către deplasările maselor de aer și de variațiile parametrilor atmosferici. O bună „probă materială” în acest sens o constituie un set de două fotografii aparent „foarte ciudate”, care au intrigat un grup de oameni de știință ce nu au putut să le dea o interpretare finală. (Publicându-le în două reviste, fizicianul englez David Watson punea și o întrebare-cheie : „Poate cineva să ofere vreo lămurire în acest fenomen ? ”.) Clișeele respective au fost expuse de un aparat fotografic cu declanșare automată (deci nu a existat nici o posibilitate de influențare psihică umană) montat la bordul unui satelit de investigare meteorologică, a cărui orbită era, desigur, la mare altitudine. Expunerile au fost făcute la un interval de circa o sută de minute, exact din același punct extraatmosferic, situat undeva deasupra Mării Nordului (ale cărei unduiri sunt vizibile în partea inferioară a imaginilor). Conform constatărilor făcute de specialiștii care au analizat atât fotografiile, cât și datele transmise de satelit, cele două clișee ar fi înregistrat în plus și traseele parcurse foarte rapid de câte un „corp” sferic care cobora în spirală (fig. 32) și a cărui suprafață avea o anumită luminozitate, totuși suficient de redusă. Dar nici unul dintre aceștia nu a putut recunoaște vreun obiect tehnic capabil de o astfel de deplasare spiralată și se pare că în sinea lor s-au gândit – la fel ca unii dintre cititori – că a fost vorba de niște OZN-uri, fapt pentru care au trimis pozele să fie publicate și de o revistă ufologică.

O analiză mai atentă a imaginilor evidențiază însă un detaliu ce conduce la o altă „cheie” interpretativă, care se impune în mod obiectiv : cele două imagini, preluate din exact același punct al orbitei satelitului, după cele o sută de minute, relevă aceeași poziționare spațială și aceleași dimensiuni ale dărei spirale înregistrate, ca și cum aceasta era „ceva material”, rămas fixat în spațiu ! Deducția este foarte simplă : cel de al doilea clișeu a preluat (poate chiar și primul) „imprimarea” remanentă indusă în materia astrală locală de energia gândirii unui singur „obiect” aflat în coborâre. Dar o astfel de remanență în materia eterică de tip astral poate fi indusă numai de energia emotiv-mentală a unei ființe gânditoare. Rezultă deci, în continuare, că acel „obiect” nu a fost vreun aparat uzinat, ci era o entitate globulară a lumilor invizibile, o posibilă ființă coborâtă din „zona îngerilor”, care a dorit să fie fotografiată și al cărei „trup radiant” a impresionat pelicula fotosensibilă de la o distanță suficient de mare. Nu este exclusă nici posibilitatea ca „obiectul” să fi fost un OZN produs din materii eterice (așa cum sunt produse toate OZN-urile demonstrative ce continuă să uimească omenirea neinformată – v. nota 23 de la p. 130) ; într-un atare caz, entitățile lumii invizibile care l-au „creat”

fiind rămasă în interior, au imprimat alura traseului în materia astrală locală prin concentrarea energiei lor mentale ce dirija întreaga manifestare – inclusiv coborârea. Pentru a justifica și mai detaliat ipoteza de bază, este de specificat o menționare deosebit de interesantă, inclusă într-o carte³⁵ instructivă scrisă de inițiatorul român Adam Ramon: entitățile lumii invizibile paralele care au ajuns la un nivel mai ridicat al evoluției lor spirituale, atunci când pot călători spre planete vecine, își efectuează deplasarea lor spațială, la mare viteză, în mod spiralat! (Cititorul va putea urmări și în ilustrații viitoare aspecte locale ale unor spirălări stranii, acest fel de mișcare părând a fi un specific al manifestărilor anumitor entități din lumea invizibilă.)

Dar cum este redat pe larg în literatura parapsihologică modernă, unii clarvăzători pot percepe înregistrări cu mult mai extinse care au fost imprimate în suportul imenselor mase de materii astrale – fie sub forma unor detalii minore ca cele surprinse și de unele filme fotosensibile, fie sub forma unor scene dispartate, fie chiar ca derulări continue ale unui gen total ignorat de „filme astrale”. Cele mai obișnuite vizionări de acest fel din partea unor persoane dotate „extrasenzorial” au loc atunci când intră în unele construcții sau ajung în locuri în care au fost cândva evenimente cu puternice emisii de energii emotiv-mentale (lupte, torturi, asasinate, dar și stări sufletești frumoase, creative); și într-adevăr, aceștia „văd”, efectiv, variate scene care au avut loc în spațiile respective – nu numai cu câteva ore sau zile mai înainte, ci chiar cu ani, cu decenii sau secole în urmă. Este cu totul fantastică, pentru modul nostru de a gândi și pentru actuala cunoaștere doctă, această proprietate fizică a tipurilor respective de materii eterice de a înregistra într-o manieră holografică orice scenă care s-a derulat cu puternice emisii de energii emotiv-mentale, precum și de a oferi remarcabile remanente; deși depășește înțelegerea noastră – și pentru mulți însăși puterea de acceptare –, totuși în sine este o proprietate fundamentală!

Acest „dar” de a viziona scene petrecute în trecut, semnalat izolat încă din milenii anterioare, a fost considerat până acum câteva secole fie ca „putere cerească”, fie ca „lucru diavolesc”; totuși, către jumătatea secolului al XIX-lea a fost atrasă și atenția unor cercetători având un orizont mai deschis. Astfel, medicul american Buchanan, studiind diferiți „subiecți” cu astfel de aptitudini naturale, scria în anul 1849 (în *Journal of Mon*) următoarele: „Trecutul este îngropat în prezent... Descoperirile psihometriei ne vor permite să explorăm istoria omului, tot așa cum cele ale geologiei ne permit să explorăm istoria Pământului”. Continuând același gen de investigații, soții W. și E.M.F. Denton au publicat două decenii mai târziu (*The Soul of Things* – trei volume) concluzii

35. Adam, R., *Sfere cerești*, Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

ceva mai avansate ; totuși, în lipsa unor cunoașteri mai apropiate, aceștia doar au intuit fenomenul, presupunând că strania posibilitate de înregistrare holo-grafică a materiei astrale ar fi o proprietate intrinsecă a materiei dense :

„Trecutul nu este îngropat în prezent... Trecutul trăiește în prezent și poate fi citit la fel de exact ca și cum observatorul ar fi fost prezent la timpul respectiv. ...Nu puteți intra deci într-o cameră, noaptea sau ziua, fără a vă lăsa portretul înapoia voastră. Nu vă puteți ridica mâna sau să clipiți din ochi, vântul nu vă poate agita o şuviță de păr de pe capul vostru, fără ca fiecare mișcare să nu fie înregistrată pentru timpul care va veni. Ochiul de sticlă de la fereastră, cărămida peretelui, pavajul străzii înregistrează imaginile tuturor trecătorilor și le păstrează cu îngrijire.

...Tot ce servește ca să crească radiația acestor influențe, ca, de exemplu, o mare durere, o frică mare, o bucurie mare sau o activitate intensă a uneia dintre facultățile mentale, servește, de asemenea, să facă rezultatele lor – primare și secundare – mai efective”.

Un secol mai târziu, analizând acest cadru ideatic, precum și cazuri insolite de „locuri bântuite de fantome”, cercetătorul francez René Sudre (care s-a cantonat însă doar într-o investigare teoretică, fără a avea aptitudini extrasenzoriale active) a publicat³⁶ considerațiile de mai sus, trăgând o concluzie lapidară : „Vechea teorie a lui Buchanan și Denton asupra «impregnării psihice» a materiei s-ar extinde deci și asupra bântuirilor. Locurile respective ar fi astfel locuri saturate de fluid uman. Impregnarea ar fi în funcție de puterea afectivă a emanației... O scenă a unui asasinat, implicând paroxismul urii și al groazei, va aduce la maxim puterea evocatoare a unei clădiri”.

În perioada în care cercetătorul francez studia cazuistica și o parte din literatura parapsihologică anterioară – care începuse să se formeze discret încă din secolul al XIX-lea –, inițiatul german O.E. Bernhardt (cu pseudonimul Abd-ru-shin) conferența și descria în opera sa³⁷ fondul real al fenomenelor de continuă înregistrare a evenimentelor din mediul terestru, evidențiind adevăratul suport fizic implicat : nu materia densă era cea impregnată de energiile astrale și mentale emise prin gândirea umană, ci anumite tipuri de materii eterice care aveau o atare proprietate :

„Orice eveniment care se desfășoară în materia densă este însoțit de fenomene anexe, care se produc în același timp în materia subtilă – adesea fiind de natură identică, sau cel puțin similare cu cele din materia densă.

36. Sudre, R., *Traité de Parapsychologie*, Ed. Payot, Paris, 1950.

37. Abd-ru-shin, *În lumina Adevărului*, traducere la Ed. Fundației Graalului, Timișoara, 1993-1996.

...Un clarvăzător va vedea faptele în planul astral și, în parte, în planul de materie subtilă. În astral – respectiv, în planul de materie densă de densitate redusă –, el va vedea locul delictului, iar evenimentul propriu-zis îl va vedea în planul materiei subtile.

...Fiecare impuls al sufletului, fiecare fluctuație a sufletului, fiecare acțiune a corpului, fiecare cuvânt, totul, absolut totul ia o formă.

...Câmpurile de gândire sau energiile GÂND, după emiterea lor de o ființă încarnată sau de o entitate, se înregistrează instantaneu în câmpurile de gândire – sau, altfel spus, în Memoria Cosmică (AKASHA), prin remanență devenind eterne; prezente acolo și reacționând la evocări adecvate – și prin rezonanță –, ele sunt o parte din ceea ce Carl Gustav Jung numește «subconștientul colectiv».

...Scrierile esoterice și yoghine vorbesc pe larg despre așa-numitele «Clișee Akashice», care nu sunt de fapt decât înregistrări detaliate în AKASHA PATTVĂ ale gândurilor, ale manifestărilor, ale trăirilor și ale acțiunilor, atât din viețile anterioare, cât și din trecutul îndepărtat”.

O dovadă evidentă a vechimii acestor cunoașteri tulburătoare pentru noi, cei neinformați, este însăși terminologia sanscrită, care s-a menținut de-a lungul mileniilor și acum s-a generalizat în întreaga lume. Într-adevăr, termenul „Akasha” apare din ancestrala filosofie cosmogonică indiană, în cadrul căreia noțiunea respectivă avea și un sens dublu, mult mai amplu: era aplicabilă la spațiul planetar, dar mai esențial, era extinsă ca o proprietate extraordinară și la imensitatea spațiului cosmic, fiind o caracteristică a sa fundamentală. Iată în acest sens o specificare preluată din vechile texte sanscrite de inițiatul indian Swami Narayananda³⁸:

„AKASHA este unul dintre elementele subtile în care KUNDALINI SHAKTI (Energia fundamentală) se auto-diferențiază. AKASHA există inclusă în PRANA Supremă, care este, de fapt, tot KUNDALINI SHAKTI. Vibrația PRANA-ei în AKASHA – care este eter subtil – produce acea AKASHA care este elementul eter grosier”.

Cititorul va putea desprinde mai bine această nuanțare calitativă existentă la scară spațială, dintr-o explicare mai recentă a inițiatului englez B. Creme³⁹, care și el, la rândul său, relua astfel de cunoașteri din vechime:

„Arhivele Akashice se află în subplanul astral cel mai înalt – al șaptelea –, unde se regăsesc parțial și planurile inferioare ale mentalului”.

38. Narayananda, S., *Kundalini Shakti*, traducere în limba română la Ed. Anandakali, București, 1994.

39. Creme, B., *Maitreya's Mission*, vol. I, Ed. Share International, Londra, 1980, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iași, 1999.

Pentru fiecare dintre noi este într-adevăr tulburător să aflăm și să constatăm pe diferite căi faptul că undeva, pe un suport din atomi neștiuți, se înregistrează permanent – la fel ca pe o casetă din materiale magnetice – tot, absolut tot ceea ce ființele omenești – încarnate sau ca entități invizibile – au trăit și au gândit, atât individual, cât și ca grupuri ale unor colectivități. Relatările oferite în diferite epoci și în diferite locuri din lume de către unii clarvăzători ce au obținut accesul la „Arhivele Akashice” sau care au fost ajutați în acest sens⁴⁰ – deși nu au fost acceptate în mod oficial – au condus și vor conduce în continuare la cunoașteri ale unor evenimente din trecut care nu mai pot fi reconstituite pe altă cale⁴¹. Iată cum se exprima în acest sens și cunoscutul teosof german, profesorul Rudolf Steiner (întemeietorul modelului școlilor Walldorf) în introducerea uneia⁴² din numeroasele sale cărți ale ciclului *Știința Spirituală* :

„Nimeni nu poate spune dacă ceea ce a dăinuit până la noi reprezintă esențialul, câtă vreme suntem dependenți de mărturii și documente exterioare. Totodată, ceea ce apare în timp își are originea în eternitate. Numai că percepția sensibilă a eternității nu ne este accesibilă în mod curent, dar există căi și metode care pot conduce pe om la aceasta. Omul poartă în sine forțe latente pe care le poate trezi și prin care poate ajunge la cunoașterea eternității.

...omul ajuns la un grad avansat al facultăților sale de cunoaștere poate pătrunde până la sursele originare și eterne ale lucrurilor perisabile în timp. Dacă omul își lărgeste astfel facultatea de cunoaștere, poate ajunge și la o cunoaștere a trecutului, fără a mai fi dependent de mărturiile și documentele exterioare. El devine capabil să contemple acea parte nevăzută a evenimentelor, care este neperceptibilă prin simțurile obișnuite, dar pe care timpul nu o poate șterge sau distruge. În felul acesta, omul trece de la o istorie efemeră la o istorie eternă... În gnoză și în teosofie ea se numește «Cronica Akasha»... Dar cine a dobândit facultatea de a percepe lumea spirituală va recunoaște acolo evenimentele sub

40. Din descrierea renumitului clarvăzător american Edgar Cayce a modului în care „o mână” îi dădea să citească în „cărțile vieții” ale persoanelor solicitante – cărți simbolice dintr-o imensă bibliotecă neștiută –, era evident faptul că acesta era „ajutat” de „cineva” din lumea invizibilă să facă „lecturile” foarte exacte pe care le rostea în transă de autohipnoză (v. *Universul lui Edgar Cayce*, Ed. Sagittarius, Iași, 1993).

41. În perioada în care se putea conta pe „vizionările” oarbei-clarvăzătoare Valentina – din municipiul Iași –, aceasta a avut o subită conectare „ajutată” la o scenă istorică petrecută în anul 1717, atunci când a ajuns la locul unei bătălii între două armate ale vremii. Detaliile cu privire la îmbrăcăminte, arme, număr de oșteni, personaje au o evidentă utilitate istorică. Descrierea am redat-o în cartea *Fenomenul Valentina*, Ed. Polirom, 1997.

42. Steiner, R., *Aus der Akasha-Chronik*, Ed. R. Steiner, Dornach, 1975, traducere în limba română la Ed. Univers Enciclopedic, București, 1995.

aspectul lor etern. Ele îi apar nu ca simple mărturii lipsite de viață, ci ca adevăruri *vii*. Evenimentele trecutului i se desfășoară, într-un fel, din nou în fața lui. Cei care sunt inițiați în citirea acestei scrieri *vii* pot avea acces la un trecut mult mai îndepărtat decât cel evocat de istoria curentă ; datorită acestei percepții spirituale directe, ei pot, de asemenea, să reconstituie chiar faptele consemnate de istorie, dar într-o manieră mai autentică decât ar putea să o facă aceasta... De fapt, o asemenea cercetare a istoriei și a preistoriei a existat în toate școlile oculte. De mii de ani există în acest domeniu o concordanță în vederi într-atât de perfectă, încât nu se poate compara cu cea care se găsește în activitatea istoricilor, chiar atunci când se referă numai la un singur secol. Dintotdeauna și în toate locurile, inițiații au adus, *în esență*, aceleași relatări. ...Revelația progresivă a adevărilor conservate în cadrul curentului teosofic depinde însă în întregime de atitudinea pe care contemporanii o vor avea față de aceste dezvăluiri”.

Poate pentru a se demonstra omenirii că astfel de înregistrări astrale nu sunt fantezii sau iluzii optice ale diferiților oameni ce afirmă capacități de clarvedere deosebite, ci sunt realități fundamentale de o amploare imensă, din timp în timp au loc fenomene „fantastice” care impresionează mulțimi de oameni : pe neînțelese „ecrane” aeriene apar în văzul localnicilor – în diferite locuri de pe glob – variate desfășurări ale unor evenimente care s-au petrecut „cândva”, „undeva”. Dar chiar mai mult, unele dintre aceste „scenarii” – din care multe au caracter „istoric” – au reapărut în mod repetat în același loc, și chiar, în unele cazuri, după un același număr de ani, demonstrând fără echivoc faptul că acestea au fost efectiv „înregistrate” „undeva”, în cel mai neștiut mod !

Pentru a ne apropia de înțelegerea unor astfel de fenomene impresionante, iată unele exemplificări (dintre care pe unele le-am prezentat și într-un alt cadru⁴³) ce au fost consemnate în diferite epoci :

Printre numeroasele evenimente antice consemnate de istoricul roman Titus Livius în *Istoria Romei*, cartea XXIV, cap. X, acesta menționa :

- În anul 214 (î.e.n.) : „La Hadria a fost văzut în cer un altar, iar în jurul său forme de oameni în haine albe...
Unii oameni susțineau că au văzut și legiuni înarmate, (deasupra) pe Ianiculum, ceea ce a făcut ca orașul să pună mâna pe arme”.
- În anul 213 (î.e.n.) : „În râul de la Terracina au fost văzute forme de corăbii de război, despre a căror existență nu se știa nimic până atunci”.
- În anul 173 (î.e.n.) : „La Lanuvium s-a văzut pe cer apariția unei flote mari”.

43. Gheorghiuță, F., *Spirit și Destin cosmic*, Ed. Mold-Hermes, Iași, 1994.

În același secol al II-lea î.e.n. au mai survenit și în alte părți apariții aeriene tulburătoare ⁴⁴; chiar și în *Biblie* regăsim o uimitoare derulare de scene ivite pe bolta cerului, derulare care s-ar fi prelungit depășind total înțelegerea noastră. Astfel, în „Cartea a II-a Macabei”, cap. 5, versetele 2-3 este redat următorul „serial” impresionant :

„Și s-a întâmplat că timp de patruzeci de zile s-au văzut peste toată cetatea, prin văzduh, alergând călăreți cu haine aurite îmbrăcați și cu sulite, ca și ostași înarmați.

Și cete de călăreți rânduie și bătându-se unii cu alții și năvăliri de amândouă părțile și clătiri de paveze și mulțimi de sulite și săbii scoase și aruncări de săgeți și străluciri de podoabe de aur și de tot felul de platoșe”.

Dar uimitoarele desfășurări de scene cu puternice încărcări emoționale, care s-au prelungit atât de fantastic pe cerul cetății – în anul 170 î.e.n. –, s-ar fi repetat tot în locul respectiv și mai târziu, însă într-o manieră mai restrânsă. În aceeași Carte biblică, în cap. 10, versetul 29, a fost consemnată o foarte stranie îmbinare între o luptă care se desfășura pe sol și o „scenă” apărută în văzduh :

„Și pe când se băteau cu înverșunare, s-au arătat vrăjmașilor, din cer, cinci bărbați străluciți, călări pe cai cu frâie de aur, care purtau în luptă pe evrei”.

Aceste descrieri atât de stranii conținute în *Biblie* l-au determinat pe un cronicar al evenimentelor din Evul Mediu – pe Matthew de Paris – să consemneze în *Historia Anglorum* repetarea și pe cerul britanic a unor desfășurări aeriene foarte asemănătoare :

„De asemenea, în același timp, în luna mai, de-a lungul țărmurilor Angliei și ale Țării Galilor, au apărut pe cer soldați superb înarmați, deși erau dușmani unii altora. Acest lucru părea de necrezut tuturor, până când am citit despre un astfel de lucru la începutul Cărții Macabeilor”.

Și în bogatele consemnări ale „miracolelor medievale” scrise cu secole în urmă de cronicarii Frytsch și, separat, de Lycosthenes ⁴⁵ există diferite relatări ale unor variate și ample scenarii aeriene, urmărite de populații adesea terorizate prin prelungirea unor detalii înfricoșătoare și sângeroase. Astfel, de exemplu, Frytsch reda următoarea descriere a unei impresionante deplasări de

44. Istoricul roman Pliniu, în *Historia Naturalis*, cartea 2, cap. 57, a consemnat că în anul 102 (î.e.n.) au fost văzute pe cer două armate care se înfruntau; una era din Orient și alta din țări apusene, ultima fiind cea învinsă.

45. Lycosthenes, *Prodigiorum Libellus*, Ed. Samuel Luchmans, Lugundi, Batavorum, 1770.

trupe și de turme de animale (luate ca rezerve de hrană sau furate după lupte ?), scenariu care ar fi durat mai mult de trei ore (!), în anul 1453, în nordul Italiei :

„Într-adevăr, în apropiere de Como, oraș al Galliei de dincoace de Alpi, în timp ce ziua se întorcea spre apus, a fost observată prin aer o mulțime cu adevărat mare de câini, după turme de diferite feluri de animale, imagini de soldați înarmați cu arme ușoare, urmăriți de alții înarmați cu lănci și scuturi și cavaleri împărțiți în grupuri ordonate pentru o bătălie, în șiruri foarte mari ; se spune că mai bine de trei ore s-ar fi arătat această viziune din apropiere a armatei în marș și că, la urmă, ar fi avansat un om foarte mare și înspăimântător – despre care s-ar putea spune că a fost, probabil, condotierul acelei armate – și care era în șaua unui cal neîmblânzit ; s-au văzut apărând și alte imagini înșelătoare traversând cerul, anunțatoare de mari necazuri, până când noaptea a venit cu tărie și toată această fantasmagorie s-a pierdut”.

Iată și unul dintre „miracolele” relatate de Lycosthenes privind o viziune aeriană survenită în vara anului 1554, în Germania vestică :

„La 24 iulie au apărut în aer, către orele 22⁰⁰ – în Palatinul superior al Rinului, în apropiere de Selva Ericina sau Boemica –, doi războinici în armuri grele, din care primul era mai mare decât celălalt ca prestață fizică și se făcea mai deosebit printr-o stea strălucitoare sub ombilic și prin spada care avea puncte de foc ; a început un duel feroce între amândoi și cel mic a căzut în așa fel încât nu a mai putut să se ridice ; învingătorului i-a fost adus un scaun care i-a fost dat să se așeze și el șezând un anumit timp, nu a încetat să-l amenințe cu mâna sa victorioasă înarmată în continuare și cu o răzbunare mare, pe cel căzut la pământ la picioarele sale (fig. 33, n.a.), până când ambii, atât învingătorul, cât și cel învins, s-au ridicat din centrul cerului și au dispărut”.

Alături de alte cazuri de viziuni aeriene extrem de stranii, o ilustrare foarte sugestivă printr-o gravură a timpului a fost inclusă în cartea lui Lycosthenes și pentru un scenariu de mare amploare, ce s-a derulat în anul 1547 în cerul Elveției, când au fost văzute de localnici două armate mari care se luptau cu înverșunare. Cititorul a sesizat, desigur, că toate aceste scene se remarcă printr-un conținut emoțional de mare amploare, trăit cândva de toate ființele omenști implicate în evenimentele respective ; este, astfel, evident faptul că asemenea energii au imprimat peste veacuri adevărate „filme” care au înregistrat toate detaliile unor fapte în principiu pierdute în noaptea timpului. Chiar dacă evenimentele respective au fost consemnate pe scurt de vreun cronicar, amănuntele au rămas însă neștiute, atât pentru contemporani, cât și pentru generațiile următoare. Și totuși, iată că această Inteligență cosmică ce a orânduit perfect întregul Univers a gândit încă din începuturi fantastica

înregistrare spațială, chiar cu cele mai mici amănunte, a tuturor evenimentelor, pentru a le oferi ființelor mai evolute posibilitatea să-și cunoască trecutul și să tragă învățămintele necesare continuării propriilor ascensiuni spirituale. Dar încă un exemplu de „miracol” relatat de Lycosthenes – petrecut, de asemenea, în secolul al XVI-lea, în văzduhul localității germane Elsterberg, din ținutul Vogtland – reliefează și mai mult aceste aspecte :

„...au fost văzuți patru cavaleri, din care primul avea arcul deja întins (decă scena provenea din secole anterioare – n.a.), al doilea era cu spada sângerândă, gata să lovească, al treilea avea o lance cu două tăișuri și ultimul avea o moarte teribilă, cu o furcă cu doi colți ; cei care stăteau la stânga erau în parte soldați, în parte cavaleri, într-o atitudine asemănătoare de îndurerare și amărăciune, în apropiere aflându-se un cuptor imens ; această apariție a fost vizibilă aproximativ două ore, dar cu adevărat s-a crezut că acesta va fi destinul măcelului de pe întregul pământ, căruia încă nu-i venise timpul”.

Însă numeroasele „fantasme” vizionate pe bolta cerească de grupuri de populații din diferite țări și consemnate de diverși istorici și cronicari nu au fost niște apariții specifice doar Antichității și Evului Mediu. Astfel de manifestări tulburătoare au continuat și în secolele următoare. Un exemplu edificator în acest sens este o pictură făcută de un martor ocular ce a asistat și el plin de uimire la amplul scenariu aerian desfășurat deasupra orașului belgian Verviers în anul 1815 (imagine pe care am redat-o în *OZN eterice*, fig. 118).

În fapt, cazuistica acestui gen de viziuni derulate în plin văzduh este mult mai bogată. O interesantă colecție de acest fel, selectată și profilată în mod special pentru scenarii desfășurate deasupra apelor mărilor și ale oceanelor, a fost publicată de francezul Gaddis, sub titlul *Les vrais mystères de la mer* (Ed. France Empire, Paris). Reluând o parte dintre aceste evenimente marine, la fel de tulburătoare, și completându-le cu altele (*Lumières dans la nuit*, no. 195/1980, Lyon) similare, cercetătorul francez Gilbert Cornu a căutat la rândul său să atragă atenția asupra necesității studierii măcar a elementelor informative conținute în astfel de spectacole spațiale ; extrasele sintetice următoare sunt edificatoare :

Un eveniment extrem de tragic petrecut în apele vestice ale Oceanului Atlantic în ziua de 27 decembrie 1738 a impregnat atât de intens „arhiva astrală”, încât scenariul acestuia s-a tot repetat de numeroase ori în decursul următoarelor secole : vasul „Princess Augusta”, care aducea un grup mare de protestanți ce fugeau de persecuțiile din Europa, a luat foc cu puțin timp înainte de a ajunge la coastele americane și s-a scufundat, trăgând în adânc pe toți oamenii aflați la bord.

La un an după acea dramă, echipajul navei „Sommerset” – care naviga în apropierea locului respectiv – a asistat la „repetarea spectacolului”, fără ca cineva să-și dea seama că totul nu era decât o manifestare a straniei capacități a materiilor astrale de a înregistra și de a reda imagini din trecut. Căpitanul acestei nave consemnase în jurnalul de bord : „Vederea vasului în flăcări m-a impresionat într-atât, încât am venit la locul unde dispăruse nava aprinsă, dar nu am găsit nici un supraviețuitor și nici o epavă”.

Cei care au studiat cazul acestei viziuni, care se tot repeta din când în când, au intrat în posesia unei scrisori din anul 1811 venită dintr-o insulă apropiată locului dezastrului – insula Block –, în care un locuitor specifica un detaliu surprinzător legat de repetarea în acel an a scenei tragediei : „lumina focului se vede uneori la opt sute de metri de la țărm și este atât de puternică, încât luminează și în cameră”.

Autorul Gaddis, investigând mai pe larg straniul fenomen al repetării tristului spectacol, a constatat un anume aspect suplimentar : de-a lungul timpului, intensitatea luminoasă a scenelor redată s-a redus treptat, dar cu surprinzătoare variații alternate. El se exprima astfel, în baza informațiilor mai detaliate culese : „De multe ori, lumina e scăzută, asemănându-se doar cu cea a unei ferestre iluminate aflate la depărtare, dar în alte dăți ea se extinde la mărimea unei nave cu toate pânzele întinse. Viziunea emite efectiv raze luminoase”.

Așadar, în afară de activitatea energetică a maselor de atomi astrali prin fluxurile energetice ale groazei colective emise de sutele de oameni cuprinși de flăcări, mai există și alți factori energetici exteriori – la fel de neștiuți –, care influențează – însă în mod variabil (?) – intensitatea efectelor luminoase în cursul diferitelor repetări ale exact aceluiași scene. Acest aspect este, desigur, încă o temă deosebit de interesantă de cercetat în cadrul fizicii eterice, întrucât este evident faptul că lumina respectivă nu este de natură electromagnetică, precum este lumina naturală sau artificială pe care o cunoaștem noi ; în astfel de fenomene repetate, „ceva” sau „cineva” intervine și reactivează energetic – mai mult sau mai puțin – eterul lumină sau poate eterul chimic implicat în ansamblul proceselor fizice dominate de imprimarea existentă în materia astrală.

Este poate interesant de remarcat faptul că și în prima parte a secolului XX scena aprinderii și apoi a scufundării vasului a mai fost reluată, investigatorul englez E.C. Hill obținând confirmare în acest sens de la locuitorii insulei Block, la vizita făcută acolo în anul 1934.

Un caz de asemenea interesant de repetare a scenariului aerian al unui accident tragic, în care groaza subită a produs o înregistrare la fel de puternică, este acela al goeletei „Lady Luvibund”. Și în acest caz se relevă acea lipsă intrigantă a oricărei influențe atmosferice (deplasarea continuă a maselor de

aer, variații continue de presiune și de temperatură, nebulozități) asupra mediului eteric care a înregistrat și deține în permanență suitele de imagini imprimate, chiar după trecerea unor secole ! Dar la cazul respectiv mai intervine încă un element extrem de ciudat : repetarea aparițiilor eterice se produce exact după trecerea unui interval de cincizeci de ani...

Prima dată, acest aspect a fost constatat în mod indirect, la 13 februarie 1798, zi în care echipajul cabotierului englez „Edenbridge” a trecut prin emoția unei posibile ciocniri cu o goeletă, în largul coastelor ținutului Kent – zona Goodwins Sands, foarte periculoasă datorită stâncilor de la mică adâncime. Revenit la țarm, căpitanul cabotierului a cerut autorităților să pedepsească pe ofițerii goletei care l-a pus în pericolul ciocnirii ; în declarația sa, acesta scria : „Echipajul trebuie să fi fost beat ; am auzit râsete și strigăte ca într-o cârciumă. A trebuit să fac eforturi alături de omul de la cârmă, pentru a o evita”.

Deci, redarea imaginii vasului respectiv și înseși zgomotele de la bord erau atât de bine reluate, încât întreaga „ficțiune eterică” apărea ca „foarte reală” ! Și totuși, înșiruirea de secvențe era doar reluarea extrem de fidelă a unor înregistrări în materia astrală...

Ancheta care a urmat a constatat că marinarii de pe vasele de pescuit aflate în zonă au văzut incidentul, dar aceștia indicau o dispariție foarte rapidă a goletei, prin scufundare. Părerea acelor martori, consemnată, era însă la fel de tulburătoare pentru anchetatorii de atunci, ca și pentru oamenii neinformați din zilele noastre : „era vorba de un vas-fantomă, căci ducându-se în ajutorul lui, nu au găsit nici o epavă”.

Autoritățile, continuând anchetarea cazului, au ajuns totuși să-l claseze, acceptând motivat părerea pescarilor. Aceasta din cauză că s-a constatat că în locul respectiv, tot în ziua de 13 februarie, dar în anul 1748, goleta „Lady Luvibund” se scufundase în condiții care puteau explica apariția unui „vas-fantomă” (!). După scufundarea propriu-zisă, la procesul care a urmat la timpul respectiv, mama ofițerului secund a recunoscut faptul că tragicul accident s-a datorat răzbunării fiului ei : căpitanul Simon Red căsătorindu-se cu iubita secundului și aducând-o la bord, și-a atras ura totală a tânărului. Astfel, în timp ce căpitanul și echipajul sărbătoreau gălăgios evenimentul, secundul a îndreptat vasul către zona cu stânci, ceea ce a dus la sfărâmarea și scufundarea rapidă a goletei și, implicit, la moartea în momente de groază a tuturor celor aflați la bord.

Însă după alți cincizeci de ani („cine” și „cum” stabilește oare astfel de repere fixe în timp ?), în anul 1848, echipajul unui cliper american care se deplasa prin zonă – tot în ziua de 13 februarie – a perceput zgomote de voci și râsete, și chiar o voce feminină, care veneau de la goleta aflată în apropiere ; dar la scurt timp, aceasta s-a scufundat foarte repede datorită sfărâmării întregului vas. Americanii au trimis urgent o barcă de salvare, dar nu au găsit

nici un supraviețuitor și nici vreun rest cât de mic, care normal trebuia să apară la suprafața apei. Deci și de această dată, întreaga scenă a fost într-atât de reală, precum și „înregistrările” vocilor au fost atât de naturale, încât această „altă realitate” apărea ca total veridică...

Reluarea exact după cincizeci de ani a secvențelor evenimentului sub forma unor „scene-fantomă” s-a produs și în anii 1898 și apoi în 1948; de fiecare dată, martorii aflați în apropiere au revizionat același film: sfârșimarea și scufundarea rapidă a goeletei. Dar la aceste ultime repetări au fost numai numeroși locuitori de pe țărm, care nu au mai auzit și partea sonoră – râsetele și strigătele –, fiind doar spectatori ai insolitului fenomen vizual.

Și în Oceanul Indian a fost identificată o repetare la dată fixă a unei „înregistrări astrale”.

În după-amiaza zilei de 5 ianuarie 1937, datorită unei ploi torențiale apărute brusc, vizibilitatea extrem de redusă l-a determinat pe căpitanul vaporului „Khorson” să comande echipajului luarea unor măsuri suplimentare de siguranță: reducerea vitezei de înaintare și acționarea sirenei la fiecare două minute. În pâcla șiroirii continue, marinarii au auzit însă o altă sirenă sunând. Comandantul a ordonat oprirea deplasării și rămânerea în așteptare. La scurt timp, aproape de „Khorson” a trecut un alt vas, pe corpul căruia marinarii de pe punte i-au putut citi numele: „Tricoloreur”. A urmat un detaliu despre care nu putem ști dacă făcea, sau nu, parte din întreaga viziune: ploaia a încetat brusc, o atmosferă perfect limpede oferind o vizibilitate până la 12 km. Spre surpriza celor de pe „Khorson”, vaporul care trecuse nu de mult timp în apropiere nu mai era de văzut...

Locotenent-colonelul Robinson, care se interesa și el de astfel de cazuri „ciudate”, făcând investigații mai extinse, a aflat un fapt șocant: cu șase ani mai înainte, în după-amiaza aceleiași zile de 5 ianuarie, în locul respectiv (consemnat pe o hartă a accidentelor din Oceanul Indian) explodase și se scufundase vaporul „M.S. Tricoloreur”... Și în acest eveniment este, desigur, interesantă această exactitate temporală – ca dată și oră –, ce pare a avea fie un „control inteligent”, fie o combinație „matematică” a unor factori geofizici cu eventuale influențe neînțelese din însuși sistemul solar...

Analizând detaliile evidențiate în diferitele cazuri în care scenariile se repetau – fie după diferite intervale, fie după aceleași perioade de timp –, Gilbert Cornu a sesizat o caracteristică, în general comună: dacă evenimentul de bază a avut loc într-un trecut mai îndepărtat sau dacă repetările revin la intervale de timp relativ reduse, scenele pierd din luminozitate.

Cel mai evident exemplu în acest sens îl constituie repetarea la echinocțiul de toamnă a unei tragedii marine produse în apropierea satului Mariganish (din Noua Scoție), unde, pe parcursul timpului, efectul luminos al viziunii a scăzut

continuu ; scena era însă mereu aceeași : un vas cu pânze având trei catarge părea a se lovi de o stâncă de sub ape ; la bord se producea un incendiu ce lumina în jur, în lumina respectivă martorii putând vedea oameni sărind peste bord ; de fiecare dată, focul cuprindea întreaga navă, viziunea terminându-se cu scufundarea acesteia.

Efectul de reducere treptată a luminozității a fost constatat la fel de evident și în cazul repetării aparițiilor vasului cu pânze „Goblin”, remarcate periodic în ținutul englez Cornwall. Prin trecerea timpului, imaginea vasului nu mai este luminoasă, apărând chiar întunecată pe fondul cerului. Totuși acest spectacol are o particularitate ce ridică noi probleme analitice : scena deplasării vasului se desfășoară atât deasupra apei, cât și deasupra uscatului, până la dispariția sa totală...

În finalul sintezei sale, cercetătorul francez constata următoarele caracteristici fenomenologice comune :

- în majoritatea descrierilor, a fost relatată prezența în jurul întregii apariții a unei cețe suficient de groase, care nu părea legată de factorii atmosferici locali, ci de însuși procesul de formare a părților ce compuneau viziunea ;
- imaginile dramatice ale distrugerii sau ale scufundării diferitelor nave au avut peste tot la bază evenimente reale, cu un conținut emoțional de un tragism impresionant ;
- viziunile rămân aceleași, la fiecare repetare, evidențiind astfel faptul că sunt doar „înregistrări” reluate într-un același loc ;
- bogata cazuistică reliefează în fapt existența a „două universuri” diferite, cu legități fizice specifice care, probabil, se interferează, având astfel puncte comune.

În concluziile sale, G. Cornu nu a evidențiat însă cunoașterea fenomenologiei specifice materiilor eterice, considerația sa finală fiind o dovadă că tot mai mulți cercetători intuiesc realitatea fundamentală a coexistenței terestre a unor lumi diferite, bazate pe alte feluri de materie.

Prezentând o cazuistică de acest fel, este, desigur, interesant să relevăm și o extrem de ciudată viziune din categoria „vaselor-fantomă” survenită și pe teritoriul țării noastre. Cazul mi-a fost transmis în scris de inginerul electronist Gheorghe Balan – din municipiul Iași – și este o redare a relatării bunicului său, Teodor Balan – care a locuit în satul Săcălușești, de lângă orașul Tg. Neamț. Iată unele extrase din descrierea suficient de extinsă a unui eveniment cu adevărat tulburător :

„Faptul s-a petrecut probabil cu puțin înainte de anul 1890. Martorul ocular principal a fost țăranul Teodor Balan, care la această dată era în depline facultăți mentale și fizice.

Era un om foarte tăcut ; cu greu putea să fie provocat să spună ceva și o făcea numai când ceea ce avea de spus prezenta o mare importanță.

El nu a putut uita principala ocupație a străbunilor săi – păstoritul – și de aceea, în fiecare an, își făcea o stână de câteva sute de oi, pe munții din jurul Mănăstirii Agapia. Stâna o administrau niște ciobani plătiți, el trecând pe acolo de două-trei ori pe lună.

Într-o sâmbătă din luna august (înainte de Sfânta Maria) a plecat de acasă însoțit de un băiat de vreo 17 ani și au ajuns seara la stână.

A doua zi, duminică, era o zi frumoasă, senină și călduroasă. După masa de amiază, bătrânul și însoțitorul său s-au culcat afară, la umbră, pe un pat improvizat. Pe la ora 16.00, ciobanii au plecat cu oile la păscut. Stâna era așezată în partea din amonte a unei poieni de formă ovală, lungă cam de vreo sută de metri și lată cam de vreo treizeci și cinci de metri.

La stână... au rămas doi câini, iar în apropierea bătrânului mai erau și câțiva porci... deodată, câinii au sărit de unde se aflau, mârâind a alarmă. Și porcii s-au ridicat în picioare și au rămas nemișcați parcă ascultând.

Peste câteva momente însă, a început să se audă un zgomot enorm, ca de ciocniri metalice, țipete străine, frânturi de vorbe, răcnete, sunete ale unui fel de clopot, un fel de muzică, dar și un uruit continuu care își schimba mereu intensitatea – de la slab, la foarte puternic. Cam după câteva minute, în partea de sus a poienii a apărut «ceva» ca o coloană fantastică, mare aproape cât lățimea poienii. Cei doi matorni, împietriți de uimire, nu înțelegeau ce este întreaga apariție zgomotoasă, nemaivăzând vreodată așa ceva de mare. Li s-a părut un fel de vehicul foarte mare, partea de sus ajungând până aproape de vârful brazilor. Față de singurul termen de comparație pe care îl cunoșteau, li s-a părut a fi un car imens, încărcat în mare grabă cu tot ce există pe lume, având fel de fel de culori (iată încă un detaliu semnificativ ce indică structurarea întregii apariții dintr-un amestec de materii eterice ! – n.a.). Dar nu se vedeau roți. Înăuntru se auzeau și țipete de animale, dar nu de animale cunoscute de ei. Emoția care i-a cuprins nu le-a dat însă răgaz să analizeze detaliile.

Acel «ceva» mare înainta cu o viteză foarte mică.

Partea din față a ajuns la mijlocul poienii cam în jumătate de minut. În acel moment, zgomotul a început să se reducă, parcă îndepărtându-se, și apoi s-a oprit brusc.

În clipa următoare, din întreaga apariție nu s-a mai văzut însă nimic ! Totul a dispărut brusc ! Totuși, în secunde următoare, marele ansamblu și zgomotele au reapărut întru totul la fel !

Această dispariție și reapariție s-au repetat de vreo patru-cinci ori, timp în care frontul celui «ceva» ajunsese aproape de capătul poienii din partea de jos. În acele momente, au început mai întâi să scadă sunetele și, treptat, treptat, imaginea a început să slăbească, ca să dispară apoi iarăși brusc.

Trecerea prin poiană a durat mai mult de un minut. În tot timpul acela, câinii, speriați cum nu i-a văzut nimenea, au intrat urlând sub pat și s-au înghesuit sub picioarele bătrânului.

Ceea ce a văzut bunicul, exact la fel a văzut și însoțitorul său tânăr.

Plecând spre casă, au constatat că de-a lungul poienii iarba era complet distrusă, prin unele locuri părând ca arată sau chiar arsă.

Ajunși în altă poiană, unde pășteau oile, cam la un kilometru distanță, i-au găsit pe ciobani foarte neliniștiți. Cei doi i-au întrebat: ați auzit ce-a trecut pe sus?

Ei nu văzuseră însă nimic prin aer, dar de câteva ori au auzit zgomote infernale, însoțite de scurte rafale de vânt puternic; în momentele acelea, oile s-au bulucit speriate în jurul ciobanilor”.

Într-adevăr, o relatare foarte stranie și lipsa de cunoaștere „tehnice” comparative ale martorilor – specifică veacului trecut – fac dificilă interpretarea viziunii aceluia „ceva”. Unele detalii ar permite supoziția apariției unei nave care transporta animale, dar și în acest caz – ca și la aparițiile deasupra uscatului ale navei „Goblin” – o apariție de acest fel deasupra unei păduri permite ipoteze multiple greu de selectat.

Totuși, nici în zilele noastre oamenii nu cunosc mai nimic din legăturile fizice ale tulburătoarelor fenomene de înregistrare și apoi de redare periodică ale diferitelor scenarii imprimate în neștiuta arhivă astrală. Într-un atare context care depășește nu numai cunoașterile docte cele mai avansate, ci și logica deductivă, ne putem apropia doar cu pași mici de „tainele” ce continuă să ne înconjoare, pe măsura sesizării unor detalii semnificative. Un astfel de „amănunt” care ar putea eventual să ofere o indicație utilă – amănunt ce ar trebui să fie însă urmărit și analizat și în alte cazuri – ar putea fi regăsit într-o anumită exprimare a cunoscutelor clarvăzătoare-oarbe⁴⁶ Vanga Dimitrova – din Bulgaria; aceasta a știut mai dinainte despre o apariție ce urma să se producă de asemenea într-o pădure din munți, într-un loc foarte izolat. Iată cum a redat nepoata acesteia – doctorița Krasimira Stoianova – discuția prin care mătușa sa i-a indicat⁴⁷ să se ducă la o „anumită dată”, într-un „anume loc”, pentru a asista

46. După o copilărie chinuită, Vanga – fiică de săteni din sudul Bulgariei – a orbit la vârsta de 14 ani. La scurt timp, a început să demonstreze însă capacități de clarviziune remarcabile, care au făcut-o renumită atât în țară, cât și în străinătate. Ca urmare, a fost adusă la Sofia, unde s-a creat un centru special de studiere științifică a aptitudinilor sale și de utilizare eficientă a acestora. Despre ea au scris și cunoscutele autoare americane S. Ostrander și L. Schroeder în cartea *Physics Discoveries Behind the Iron Curtain*, Ed. Prentice Hall., New York, 1970, tradusă și în limba română, la Ed. Ulpia Traiana, București, 1997, cu titlul *Parapsihologia*.

47. Stoianova, K., *Vanga*, traducere în limba română la Ed. Star, Craiova, 1990.

la o stranie viziune despre care nimeni nu știa nimic. Fiindcă locul respectiv se afla departe de zona locuită, doctorița s-a dus acolo însoțită de încă patru persoane și, astfel, întregul grup a fost martor al unui impresionant spectacol. Iată relatarea nepoatei :

„Foarte rar și deosebit de clar, limpede, de parcă ar fi citit dintr-o carte⁴⁸, a început să-mi descrie amănunțit un loc aflat la munte... La urmă, a amintit despre o stâncă mare și a spus că trebuie să mergem în acel loc pe data de 5 mai. Am întrebat-o de ce tocmai pe 5 mai, iar ea mi-a spus doar atât :

– Din cauza corpurilor cerești – va trebui să privești primele raze ale Soarelui și ale Lunii...

...Am pornit spre munte pe data de 4 mai... Spre marea mea surprindere însă, către prânz am descoperit locul. Atât de exact și de amănunțit mi-l descrieseră Vanga, încât era imposibil să acceptăm că ne-am fi rătăcit ! Am văzut chiar și stânca orientată spre nordul micii poieni.

...Am întâmpinat dimineața stând la taclale lângă focul fumegând. Cerul se limpezise și se pregătea să primească primele raze de soare.

Am traversat poiana și ne-am oprit la poalele stâncii. Nu știu care a fost motivul datorită căruia am hotărât să ne oprim exact acolo și să așteptăm *ceva*, nu știam *ce*, o dată ce apăreau primele raze de soare. A predominat, probabil, în luarea acestei hotărâri, descoperirea din ziua precedentă, făcută de unul dintre companioni, care observase că pe partea superioară a stâncii se aflau cioplite, indiscutabil de multă vreme, trei cercuri *solare* – cum le numesc arheologii –, de mărimea unor farfurioare de cafea, formând un triunghi al cărui vârf ascuțit era îndreptat spre pământ.

...După aceasta însă, o rază de soare a început să se joace pe vârful stâncii ; coborând mai jos, pe cercurile solare, a început să se deplaseze pe ele, de la stânga la dreapta, desenând un triunghi luminos. Am urmărit acest joc al luminii cam douăzeci de minute, răstimp în care aproape întreaga stâncă era aprinsă de soare.

...Toate acestea ne-au umplut de o ciudată emoție și excitație.

...am așteptat căderea nopții pentru a vedea ce ne va arăta sora Soarelui – Luna.

...Era în jurul orei 21.00.

Cât vedeai cu ochii, era întuneric beznă. Raza Lunii a atins vârful stâncii, după care, atingând repetat cercurile solare, tot de la stânga la dreapta, a descris – timp de cincisprezece minute – cunoscutul triunghi cu vârful ascuțit îndreptat

48. Este interesantă această impresie, care amintește (așa cum am menționat și anterior) de modul în care cunoscutul clarvăzător american Edgar Cayce era „ajutat” să aibă acces la „arhive” : „o mână” alegea din rafturi „cartea” necesară, o deschidea la pagina corespunzătoare, de unde el „citea” și spunea cu voce tare (fiind în transă autohipnotică) ceea ce trebuia să comunice persoanelor din jur (n.a.).

spre pământ... probabil toți cinci gândeam unul și același lucru : să fie oare întâmplătoare aceste jocuri ale luminii pe stâncă sau între ele exista o relație cu caracter logic ?

Însă incredibilul de abia de aici începe :

Câteva minute mai târziu, partea netedă dinspre sud a stâncii – înaintea căreia ne aflam – s-a iluminat, parcă din interior, asemenea ecranului unui televizor și, în mijlocul întunericului montan, ea se contura într-un cenușiu deschis. O clipă mai târziu au apărut, profilându-se într-o lumină albă... două chipuri ! Erau imense, ocupând aproape tot spațiul luminat (stâncă netedă avea cel puțin cinci metri înălțime și trei sau patru metri lățime). Figurile se vedeau atât de clar și se conturau atât de bine reliefate, încât am avut sentimentul că – din clipă în clipă – se vor desprinde de stâncă și vor porni spre noi. Era atât de cutremurător încât am încremenit, pur și simplu, de ceea ce vedeam cu propriii mei ochi și – de ce să ascund – de frică ! ...

Atât de bine am reținut acele figuri, că nu am să le uit tot restul vieții. În partea stângă a stâncii, în plan apropiat, se afla, în mărime naturală, un bărbat matur, mai degrabă bătrân, îmbrăcat într-o robă lungă până la pământ, cu plete lungi până la umăr. Mâna sa stângă îi atârna lângă corp, iar în cea dreaptă, întinsă înainte, ținea un obiect – ceva ca o minge rotundă, dar nu era minge –, mai degrabă un instrument necunoscut.

În planul îndepărtat, dar mai sus și spre dreapta, stătea o a doua figură. Nu știu de ce l-am asemuit cu un faraon. Era un bărbat tânăr, așezat pe ceva asemănător unui fotoliu. Ținea picioarele adunate și atârinate în jos, iar mâinile îi erau așezate pe brațele fotoliului. Pe cap purta o pălărie înaltă, pe care, de ambele părți, în dreptul urechilor, răsărea ceva asemenea unor antene.

Figurile au stat astfel suficient de mult timp pentru a reuși să le studiem și să le reținem bine. Pe urmă, stâncă s-a *stins*, a redevenit întunecoasă și totul din jur s-a acoperit de o beznă de nepătruns. De nicăieri nu venea nici cea mai mică lumină pentru a ne putea permite să gândim le eventuale efecte luminoase.

Când ne-am revenit și am luminat ceasurile cu lanternele, am constatat că urmărisem vedenia timp de aproximativ douăzeci de minute.

...S-a dovedit că toți cei cinci observasem acele figuri, iar descrierea dată de fiecare nu se deosebea de la o persoană la alta.

...Mi-am reamintit vorbele Vangăi : «Va veni timpul '*minunilor*' și știința va face mari descoperiri în domeniul a ceea ce este din materie... Așa a fost prestabilit ! »”.

Desigur că fiecare cititor, fie dintr-un scepticism natural, fie dintr-o curiozitate tot naturală sau, mai mult, dintr-o dorință firească de a-și lărgi orizontul cunoașterii, ar vrea să vadă măcar „o dovadă materială” prin care să constate direct realitatea tulburătoare a înregistrării de imagini în „fondul de arhivare”

specific materiei astrale... Viziunile aeriene descrise sunt în general întâmplătoare, iar acelea care se repetă la anumite date din calendar se produc în locuri atât de îndepărtate – ca localizare geografică și chiar în timp –, încât foarte puțini dintre noi ar putea să se deplaseze acolo...

Și totuși... În cadrul colecției pe care o tot adun, am primit într-adevăr și o astfel de „dovadă”, pe care știu că trebuie să o ofer cititorilor în ilustrația cărții. Această înregistrare fotografică, ce m-a uimit și pe mine atunci când am primit-o, este poate – deocamdată – unică în lume și merită a fi analizată cu toată seriozitatea, întrucât este un material documentar deosebit. În acest caz nu este însă vorba de o fotografiere a unei apariții aeriene de tip astral, imprimată „cândva” datorită fondului energetic emotiv al vreunui eveniment tragic, ci din contra: un fond energetic specific unor stări emotive plăcute, creat de o mulțime de auditori participanți la un concert deosebit. Imaginea „unică” face parte dintr-un set de clișee având toate un conținut mai ciudat, expuse într-o seară din septembrie 1996, după ora 22⁰⁰, în timpul unui concert de muzică veche celtă dat de un ansamblu breton, într-o piață publică din orașul francez Nantes (capitala Bretaniei).

Privind fig. 34, cititorul poate constata – cu normală mirare – cum în aer, deasupra grupului central de patru persoane, se formase – desigur, invizibil – imaginea perfect reprodusă a grupului respectiv și a încă două persoane laterale!

Iată o „fantastică” demonstrare a constatării atât de importante – și totuși atât de neluată în seamă – făcute în urmă cu o sută cincizeci de ani de soții Denton (citați anterior): „Nu puteți intra într-o cameră, noaptea sau ziua, fără a vă lăsa portretul înapoia voastră”! Așadar, mediul astral local înregistrase și aici și „arhivase”, în cel mai neștiut mod, prezențele ființelor omenești care umpluseră piața în acea noapte a concertului!

Oare și un astfel de document, într-un totuși obiectiv, nu este încă un argument veridic și un stimulent real care să ne determine să ne schimbăm „modul de a gândi” și să ne deschidem cunoașterea către lumile materiilor invizibile și către „fizica eterică”?

Analizând conținutul fotografiei, un prim aspect relevant este faptul că imaginile chipurilor înregistrate „în aer” sunt ceva mai mari decât cele ale persoanelor fizice; în foarte multe cazuri însă, acest fenomen al „dilatării dimensiunilor imaginilor” a fost remarcat de cei mai diverși martori, fiind oarecum ceva obișnuit în imprimările astrale (cititorul l-a putut sesiza atât în cazul condotierului apărut în viziunea din anul 1453 în nordul Italiei – descrisă de cronicarul Frytsch –, sau în cea mai recentă, din munții Bulgariei – descrisă în cartea *Vanga*, precum și în uimitoarele relatări ale cosmonauților ruși și ale

specialiștilor Programului Hubble ; de asemenea, alături de fig. 21, se poate analiza în acest sens și un alt document fotografic, pe care l-am reprodus în cartea *OZN eterice* – fig. 8 A).

Se pare totuși că starea emotivă a persoanelor din centrul fotografiei nu a fost într-atât de intensă, emisia lor energetică mai redusă conducând la o înregistrare aeriană suficient de întunecată ; din acest punct de vedere, mai ciudate par a fi detaliile privind persoanele din partea dreaptă a fotografiei : nu numai că imaginile persoanei în verde și a domnului îmbrăcat în albastru sunt mai luminoase și mai colorate, dar trupurile lor apar ca fiind transparente și în poziții spațiale oblice, dând impresia că ar fi suspendate în aer ! Fiind doar un singur clișeu – și până acum un unicat de acest fel –, fenomenul redat de această fotografie-document este, desigur, mai dificil de interpretat (o succesiune de clișee, prin filmare, ar fi oferit probabil și alte faze, cu elemente mult mai relevante). Ipotetic, s-ar putea presupune, totuși, surprinderea mai multor fenomene simultane : o fază tranzitorie (de început) a înregistrării în mediul astral, dar și, poate, chiar „o deformare a proprietăților optice ale spațiului” în locul respectiv, prin influențe energetice neștiute.

Nu pot fi excluse anumite jocuri de energii suplimentare – așa cum se va putea vedea și în alte documente fotografice obținute în acea seară –, întrucât piața respectivă a fost locul unor evenimente de un tragism marcant : în timpul celui de al doilea război mondial, trupele germane au împușcat acolo – ca represalii față de acțiunile partizanilor – un grup de ostatici ; drept urmare, și astăzi piața are numele „Piața celor cincizeci de ostatici”. De altfel, din cele 11 clișee expuse în noaptea respectivă în timpul concertului de doamna Véronique M., datorită, desigur, în mare parte și câmpului energetic emoțional-mental creat de mulțimea auditorilor, pe opt clișee au fost înregistrate și alte fenomene invizibile deosebit de interesante.

Dintre documentele fotografice stranii primite de la Nantes, cele mai multe au surprins deplasări pulsate ale diferitelor entități din lumile nevăzute, ale căror radiații, poate amplificate de câmpul local, au impresionat puternic (fig. 35) pelicula fotosensibilă. Cu adevărat captivante sunt „jocurile aeriene” efectuate imediat deasupra mulțimii de spectatori de grupuri neștiute de entități globulare (fig. 36) de dimensiuni reduse, dar intens radiante. Ceea ce atrage atenția în mod deosebit este faptul că grupurile de entități de diferite „culori” executau toate un același „model”, un același „program” spațial, parcă sub acțiunea unui același „câmp energetic modulator”. După cum am arătat și într-un alt volum⁴⁹ (precum și în mai multe articole anterioare), studiind

49. Gheorghiuță, F., *Straniile Inteligențe invizibile*, ediția a II-a, Ed. Fides, Iași, 1996.

posibilitățile unor eventuale influențe ale factorilor energetici recunoscuți (activități geofizice, complexa radiație solară, radiații cosmice, emisii ale unor instalații tehnice speciale) care ar fi putut interveni în cazul diferitelor înregistrări similare (fig. 37) obținute în municipiul Iași, nici unul dintre acești factori nu și-a vădit nici cea mai mică influență. Numeroasele documente fotografice care au surprins manifestări „cu program” ale diferitelor entități din lumile invizibile (fig. 38) sugerează în mod direct intervenția unui „câmp de energie mentală” transmis de o ființă mai evoluată, ce poate domina energetic diferitele grupuri existente nevăzute în mediul terestru. Comparând și cu alte documente fotografice similare, acest aspect s-ar contura, de asemenea, foarte bine și la analizarea atentă a fig. 36, în care „jocul” efectuat de perechea micilor globuri cu radiația intens albă (cu amortizare rapidă la exterior, în violaceu) – din primul plan – pare a fi acela care a „inspirat” dantelăria celorlalte trasee înregistrate de clișeu. De altfel, o aceeași concluzie s-ar desprinde și din analiza complexei imaginii din fig. 2 (obținută la București); și acolo, un grup de peste patruzeci de entități globulare radiante în invizibil au preluat – probabil instantaneu – același „model” efectuat în spațiu de entitatea intens radiantă în alb-strălucitor din prim-planul imaginii.

Iată că astfel de „documente fotografice stranii” – obținute în diferite țări – ne pot oferi, chiar ipotetic, dar realist, aspecte ale unor „intimități” din cadrul manifestărilor ființelor lumilor invizibile care, în lipsa unor astfel de probe, ni s-ar părea că sunt doar lumi din imaginări fanteziste. Și totuși, intrând cât de cât în contact cu această „altă realitate”, ne putem da seama, în mod treptat, cât de importante și cât de ample sunt manifestările și fenomenele respective, și că a venit timpul să începem să le cunoaștem și să le înțelegem valoarea fundamentală în raport cu însuși sensul existenței noastre.

O altă categorie de documente fotografice importante privind lumile invizibile – tot mai bogată ca număr de înregistrări întâmplătoare, dar și ca valoare informațională – este cea care oferă detalii semnificative privitoare la „corpul” entităților nevăzute din mediul nostru. În textul și ilustrațiile capitoului I, cititorul a putut remarca faptul că ființele acestor lumi au în mod general corpuri din materii invizibile aglomerate sub forme globulare. Componentele învelișurilor care protejează ființa propriu-zisă (nucleul spiritual la entitățile de tip uman și nucleul sufletesc la regnurile inferioare) făcând parte din vasta gamă a acestor materii neștiute, emit și ele energie în mod permanent: pe de o parte, sunt activate de propriul nucleu – și el permanent radiant –, iar pe de altă parte, de energia cosmică. Emisia energetică a nucleului redă însă în mod direct aspectul calitativ al nivelului de evoluție realizat, parametrul specific al acestui nivel fiind mărimea frecvenței vibratorii (evidențiată indirect prin

culoarea radiației respective). Această mărime intervine și în calitatea materiilor invizibile pe care orice ființă „de dincolo” și le poate apropia și reține în învelișurile care îi alcătuiesc „corpul” : cu cât frecvența vibratorie este mai redusă (deci o gândire mai inferioară), cu atât substanțele care vor putea fi reținute și folosite vor fi din categoriile mai „grosiere” – și invers, cu cât conștiința și gândirea sunt mai elevate, cu atât mai fine vor fi componentele eterice selectate prin efecte de rezonanțe, la alcătuirea învelișurilor protectoare dar și funcționale. Pentru cei care pot vedea aceste ființe sau în cazurile când se pot obține fotografii asupra lor, diferențierea ce o putem face se evidențiază în primul rând prin culoarea specifică. Acesta este de fapt un aspect cu caracter general, considerat doar în mare. Cercetând însă analitic, în mod mai apropiat, detalierile indică totuși aspecte mai complexe, tot mai dificil de înțeles numai prin cunoașterile moderne ale fizicii materiei dense. Într-un atare cadru, documentele fotografice care au înregistrat în mod obiectiv diferite aspecte ale lumilor invizibile vor fi deci deosebit de valoroase. Totuși, și acestea pot oferi elemente informative doar între anumite limite, căci și domeniul lor de sensibilitate e limitat; deși posibilitățile peliculelor fotosensibile de surprindere a prezențelor și a fenomenelor din lumile materiilor invizibile sunt mai extinse decât cele ale ochiului uman, intervine un același gen de limitare: de la un anumit prag al creșterii frecvențelor vibratorii, se pierde posibilitatea de reacționare a substanțelor chimice respective, datorită unei inerții inerente a atomilor materiei dense atunci când sunt supuși la frecvențe foarte ridicate. Or, tocmai acesta este cazul general al entităților lumilor nevăzute, procesele lor vitale desfășurându-se permanent la frecvențe foarte înalte. De aici rezultă și situația atât de obișnuită – aceea a invizibilității lor de către ochiul uman, cât și a neînregistrării lor prin milioanele de clișee fotografice care se expun mereu în întreaga lume; intervin doar excepțiile cu caracter documentar, care totuși, treptat, încep să se înmulțească, întrucât a venit timpul când lumea trebuie să recunoască și să cunoască treptat existența paralelă a miliardelor de ființe din altă materie, care coexistă și evoluează în comun cu noi pe această planetă. Dar pentru a deveni „fotografabile”, ființele respective „trebuie” să se îmbrace cu învelișuri suplimentare, din anumite materii eterice existente în mediul ambiant, materii ale căror vibrații specifice să fie mai apropiate de cele ale materiei dense. Din textul parcurs și din ilustrația documentelor fotografice inserate, cititorul a putut să remarce ca necesare în acest sens tipurile de materie eterică astrală și chiar tipurile celor patru categorii eterice specifice planului fizic (prezentate anterior). Dar înmulțirea treptată a variatelor documente fotografice care au surprins acest proces fizic, uzual, în lumea nevăzută vine să demonstreze în fapt un alt aspect intim al conviețuirii noastre paralele cu ființele invizibile.

Fenomenul de „îmbrăcare la dorință” cu învelișuri suplimentare este folosit de entitățile mai evoluate și din necesități vitale efective : atunci când „coboară” în mediile mai apropiate solului terestru, pentru a putea rezista în planurile cu materii eterice mai grosiere, trebuie să-și formeze un înveliș protector din înseși materiile respective. Iată cum a descris acest proces fizic efectuat prin aceeași energie fundamentală a gândului inițiatul român prof. S. Demetrescu, în baza unei „comunicări”⁵⁰ primite de la o entitate a „lumii celeilalte” :

„Noi, duhurile aparținând zonei albe, cu mare neplăcere străbătem abisurile fluidice pentru a veni jos la voi, cu greu o putem face, pentru că suntem prea ușori. Din această cauză, trebuie să ne îngreunăm absorbind în noi, fulgerător, toată gama celor 81 de categorii de fluide. Trebuie să avem în noi fluid din zona a doua, dacă vrem să stăm sau să circulăm în această zonă. Trebuie să mai adăugăm și fluidul zonei a treia, de la fața pământului, cum am făcut când am venit să-ți dictez această prelegere. Prin voința mea le absorb, prin voința mea le elimin din corpul meu. Ele au fost atrase, dar nu s-au combinat cu nimic din corpul meu.

...Dar când doresc să vin la tine, emit o prelungire (fig. 7 și 8 – n.a.), ca și cum ar fi o mână, o palmă și cu ea apuc, prin puterea gândului și a voinței mele, o cantitate de fluid a zonei a doua și a treia”.

Întru totul la fel procedează și entitățile care „doresc” să fie fotografiate, întrucât, datorită frecvenței vibratorii foarte ridicate în mod normal, substanțele fotosensibile nu mai reacționează chimic la prezența și manifestările acestora. Drept urmare, la fel de fulgerător absorb o materie eterică din mediul ambiant, care, activată de radiația proprie, să poată impresiona clișeele. Dovada că acesta este procesul uzual care conduce la obținerea de fotografii atunci când entitățile se grăbesc să efectueze procesul fizic respectiv rezultă dintr-un mare număr de documente fotografice provenite din diferite locuri și obținute de cei mai diverși fotografi amatori ; pentru edificare, unele dintre acestea au fost incluse și în ilustrația acestei cărți (cititorul putând să găsească imagini asemenea și în celelalte cărți personale, pe care le-am menționat anterior). În fapt, documentarul acestei categorii de fenomene evidențiază pe de o parte invizibilitatea curentă a entităților, acestea apărând ca imagini, ca venind din „nimic” și făcând evidente eforturi pentru „a se îmbrăca” foarte rapid, iar pe de altă parte, situația întru totul generală a imposibilității filmelor uzuale de a înregistra în mod obișnuit prezențele invizibile.

50. Demetrescu, S., *Din tainele Vieții și ale Universului*, vol. II, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

Un prim exemplu sugestiv în acest sens este oferit de fig. 39 – ce redă o înregistrare obținută de inginerul Ion Chelaru – din orașul Câmpina – în vara anului 1980, pe când se afla la Murighiol (Dobrogea); imaginea reliefează „efortul” unei entități apărute pur și simplu din aer de a colecta urgent componentele necesare pentru a deveni fotografiabilă. Dăra secvențială care se densifică treptat redă elocvent fazele de „îmbrăcare” prin „puterea gândului și a voinței”.

Există documente fotografice care redau și faze intermediare mai distincte. Astfel, în fig. 40 se evidențiază același efort de realizare a îmbrăcămintei fotografiabile, dar potențele proprii de colectare ultrarapidă și de activare energetică a noului înveliș par a fi fost inițial insuficiente, efectul neputând fi menținut la început ca atare. Entitatea globulară fiind în deplasare accelerată, în scurtul timp al expunerii clișeului pelicula a surprins totuși trei încercări – din care primele două nereușite – de „îmbrăcare”; abia într-o a treia fază efortul de concentrare a condus la o imagine fotografiabilă. Desigur că fotografii amator Géza Bukaresti care a expus clișeul (în ziua de 2 iulie 1994, la liziera pădurii Hoia-Baciu din vestul municipiului Cluj-Napoca) nu a văzut nici ciudata prezență și cu atât mai puțin eforturile acesteia, dar probabil că subconștientul său a fost sesizat de „dorința” respectivă, ceea ce l-a determinat să expună clișeul în acea direcție.

Printre numeroasele documente fotografice care au înregistrat eforturile nereușite ale unor entități neștiute și nevăzute de a-și aduna materiile eterice necesare realizării unui „trup globular fotografiabil”, este interesant de urmărit și analizat și unul dintre clișeele obținute de bioenergoterapeutul timișorean Olimpiu Popuția, în ziua de 19 iunie 1996, în pădurea clujeană Hoia-Baciu; este însă de remarcat faptul că pe zece expuneri ce le-a făcut în diferite locuri din pădure, se evidențiază un același efort de aglomerare – fără succes – sub formă de mici norișori alburii, fără a se putea distinge entitatea (sau entitățile) care încerca să-și „confeccioneze” foarte repede „îmbrăcămintea” necesară. Exemplul selectat din cadrul setului respectiv este redat în fig. 41, în care dăra de nor invizibil începută în partea stângă superioară ar fi dorit să devină în partea dreaptă o formă globulară. (Precizez faptul că în întregul set de imagini, cerul apare complet senin și peisajele în plină lumină, neputând deci să fie vorba de norișori produși imediat după o ploaie.) Întors acasă și constatând surprizele apărute pe film și total nevăzute de întregul grup de investigatori amatori ai fenomenelor mereu ciudate înregistrate în pădurea respectivă, dl. O. Popuția a publicat⁵¹

51. Terapeutul Olimpiu Popuția dorește să lărgască orizontul de gândire al semenilor, nu numai prin demonstrarea capacităților bioenergetice cu care a fost „dăruit”; în acest sens, a activat în cadrul Societății de Parapsihologie din Timișoara – la care a fost președinte și vicepreședinte – și a scris articole preluate de diverse publicații.

constatările sale într-un ziar local (*Timișoara*, din 1 iulie 1996); din cadrul articolului respectiv redau mai jos o convingere pe care o împărtășesc tot mai mulți oameni cu orizont deschis în gândire :

„Foarte frecvent se vorbește despre «lumea de dincolo», adică acea lume invizibilă, dar care există cu certitudine. Se crede, de regulă, că această lume ar fi undeva foarte departe, în spațiu. În fapt, trăim îmbinați unii cu ceilalți, cu această «lume de dincolo», în care există o materie foarte subtilă și viteze egale cu cea a gândului. Știința a demonstrat că inteligența, ca să existe și să se manifeste, nu are neapărată nevoie de un creier și de o cutie craniană. Ea poate să apară și sub forma unui nor, de exemplu, formă sub care o găsim frecvent pe pelicule fotografice. Într-un cuvânt, trăim împreună cele două lumi, cea materială, grosieră și cea subtilă. Trebuie doar să descifrăm «mecanismele» de conclurare și conviețuire”.

Analizând și alte documente fotografice obținute în diferite locuri din țară de dl. O. Popuția, acea incapacitate a entității (entităților) din pădurea clujeană de a-și forma un trup fotografiabil nu poate fi pusă pe seama „lipsei de colaborare” din partea sa, dumnealui surprinzând, fără să știe, imagini foarte reușite ale unor „îmbrăcări” rapide, chiar cu amestec de eteruri diferite – fig. 42.

Pentru ca cititorul să poată urmări mai în detaliu astfel de eforturi făcute de entitățile invizibile ce doresc să fie fotografiate, iată câteva „surprize” suplimentare apărute pe filme expuse în diverse localități. Astfel, de exemplu, fotografiind-o pe doamna Gabriela-Floreta Bucur⁵² din București, soțul nu a observat nimic din accelerările și „învelirile” celor două mici entități alb-strălucitoare – fig. 43 – care au dorit să fie incluse în poza de familie făcută în locuință, în ziua de 2 ianuarie 1997. În mod similar, numai după copierea filmului, familia Pintilie din Iași a aflat că, fotografiindu-și mama în apartament, tânărul Bogdan a surprins – în noiembrie 1997 – și încercarea nereușită a unei entități globulare – apărută subit și dispărută la fel de subit în aer – de a se înveșmânta și a fi fotografiată chiar în centrul imaginii (fig. 44). În deplasarea foarte rapidă a entității nevăzute, disiparea învelișului insuficient „adunat” și reținut se mai poate vedea doar ca o dără cenușie deasupra feței de masă.

52. Se pare că prezența celor două entități alb-strălucitoare din locuință nu era întâmplătoare, doamna G.F. Bucur fiind autoarea interesantei și folositoare cărți *Terapii reflexogene*, Ed. Arhetip, București, 1997.

Este însă foarte interesant de remarcat un fapt : și dl. O. Popuția mi-a transmis fotografii care evidențiază că și în locuința sa apar mereu două entități strălucitoare ! Ar rezulta oare că bioenergeticienii (și, desigur, nu numai ei) sunt de obicei însoțiți (ajutați) de entități luminoase ? !

Dar poate că cel mai elocvent document fotografic ce redă extrem de clar faptul că în mod obișnuit ființele lumii nevăzute au un „corp globular” ale cărui substanțe subtile – deși sunt energetic-active – nu pot impresiona direct peliculele fotosensibile este cel din fig. 45 : deși sferoidul imaginii părea a fi „gol”, transparența sa totală sugerând în mod fictiv această impresie, totuși energia emisă de acesta în jurul său îi crea permanent o „coroană” radiantă, cu activări și accelerări în cascadă ale diferitelor componente de materii eterice existente în mediul apropiat ; ca și în cazul sutelor de documente fotografice obținute mereu întâmplător de cei mai diverși fotografi amatori, nici autorul cărții nu a văzut nimic în acea noapte de septembrie 1978, când a expus clișeul.

Dar la fel de interesante sunt și documentele fotografice care au înregistrat și faze intermediare în care „norișorii” dezvăluie existența în interiorul lor a entităților globulare care țin mult să fie fotografiate și care „știu” foarte bine să se amplaseze în acest scop chiar în centrul imaginilor (înregistrări cu acest fel de amplasare „foarte reușită” le-am publicat în număr mai mare în cărțile *Straniile Inteligențe invizibile și Lumi invizibile*). Iată un document sugestiv de acest fel, de dată mai recentă – vara 1997 –, care evidențiază, în centrul norișorului, prezența unui glob nevăzut (fig. 46), ce însoțea pe acel tânăr cu calități deosebite.

Pentru cel ce analizează un număr mai mare de astfel de înregistrări documentare, ce au surprins diverse manifestări ale entităților din lumile eterice invizibile, se reliefează faptic și două aspecte legate de intențiile bine gândite ale ființelor respective : pe de o parte, este evidentă acea dorință subiectivă de a fi fotografiate ; pe de altă parte, mai mult decât atât, este o intenție obiectivă, superioară, aceea de „a ne demonstra” și pe această cale *realitatea* existenței lor permanente, atât de apropiate, a coexistenței, a conviețuirii fundamentale a „lumii lor” cu „lumea noastră” ! De altfel, înregistrările voite constituie doar una dintre metodele mai recente⁵³ folosite de „lumea invizibilă” pentru a ne face să înțelegem în mod realist aspectele fundamentale ale coexistenței ancestrale, întrucât, treptat, se apropie timpul când contactele și cooperarea reciprocă se vor dezvolta, în vederea avansării proceselor evolutive în care suntem antrenați absolut cu toții, conform legilor cosmice superioare.

În fapt, „dorința expresă” constatată analitic a fost recunoscută și comunicată ca atare chiar de entități mai evolute ale lumii paralele. Poate că cea

53. În cărțile *Lumi invizibile* și *OZN eterice* am evidențiat unele dintre principalele metode – adesea extrem de tulburătoare – prin care entitățile lumii spirituale paralele, ajunse pe anumite trepte mai înalte ale evoluției, ne demonstrează de milenii existența lor, precum și superioritatea cunoașterilor și a potențelor remarcabile de realizare a gândirii lor.

mai directă și mai sugestivă comunicare de acest fel este cea consemnată de prof. Scarlat Demetrescu, încă din prima jumătate a secolului XX, în cadrul volumului II al operei sale (citată anterior) :

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator care ne poate servi ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru ca să ne fotografiem și noi. În acest caz, iau fluide din dublul său vital, le îmbib în perispiritul meu – pentru a-l face mai compact, mai dens ; în același timp, mă micșorez, ca prin acest fapt să-l densific mai bine și apoi mă așez la distanța obișnuită, în fața obiectivului.

...Bietul om a fotografiat un client, dar asistentul nevăzut care s-a alăturat lângă acesta, prin risipirea fluidelor lui, i-a impresionat vag placa sensibilă și poza clientului a ieșit pătată, incorectă. Clișeul s-a stricat.

...Pozele făcute în aer liber și în amurgul serii ne-au reușit mai des, mai ales prin cimitire (v. fig. 5 – n.a.), unde avem prilejul de a găsi fluid al dublului eteric din belșug.

...adesea, noi nu reușim să ieșim pe placa fotografică de la prima încercare, iar pentru fiecare repetare ar trebui să luăm o nouă cantitate de fluid de la fotograf – ceea ce nu ne putem permite, deoarece... îl îmbolnăvim, lucru de care devenim răspunzători. Atunci nu ne rămâne decât ca noi singuri să ne procurăm fluid din spațiu și să pozăm.

...Am credea că, având în vedere că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualitate, se vor naște mai mulți mediumi fotografi”.

Și într-adevăr, această viziune din ultimul alineat – expusă către începutul veacului – s-a transpus tot mai mult în fapt în aceste ultime decenii ale secolului XX, ceea ce explică în bună parte avalanșa de înregistrări fotografice de acest fel care survin în întreaga lume.

Pentru a exemplifica și într-un mod mai diversificat acest aspect devenit oarecum general, al „dorinței” și al „grabei” entităților invizibile de a fi fotografiate, iată câteva selecții demonstrative pe categorii de „culori” caracteristice ale ființelor respective :

- entități ale căror corpuri aflate în deplasare radiază în negru sau în maro (considerate a fi fost ființe josnice, care au făcut numai rău cât au fost încarnate ca oameni) – fig. 47 și fig. 48 ;
- entități al căror înveliș exterior emite o radiație roșie (care ar rezulta dintr-un nivel încă inferior al propriei evoluții spirituale și care în viața încarnată au fost dominate de egoism) – fig. 49, fig. 50 și fig. 51 ;
- entități ale căror corpuri fotografiabile apar ca radiind în alb (sub impulsul unei gândiri mai elevate, fiind aflate în ascensiune spirituală) – fig. 52 și fig. 53.

Totuși, din cadrul bogatului documentar fotografic pe care l-am primit în ultimii ani (într-adevăr, atât de straniu față de puțină cunoaștere ce o avem despre fondul fenomenologic înregistrat în mod total obiectiv), atenția mi-a fost atrasă și de o altă categorie de imagini, ce au surprins un aspect deosebit de interesant: diferite entități invizibile ale căror corpuri radiau în roșu au evidențiat pe anumite porțiuni ale traseului parcurs în deplasare învăluirea cu un „mașon” spiralat – fig. 54; acest înveliș suplimentar având o densitate mult mai redusă decât a corpului globular fotografiabil (permițând o transparență), evidenția totodată compunerea dintr-o materie eterică diferită de cea a corpului entității – fig. 55 –, întrucât radia discret într-o altă culoare: fie verde – fig. 56, fig. 57 și fig. 58 –, fie albă – fig. 59, fig. 60 și fig. 61.

Dar, și mai straniu, în plus față de „ciudățenia” deplasării spiralate simultane materiei a „mașonului”, rezultă și o inversare față de fenomenele cunoscute de fizica modernă. Astfel, procesual, este știut faptul că, prin distanțarea față de sursă, o radiație își reduce treptat frecvența vibratorie, fapt ce-i modifică treptat culoarea înspre partea inferioară a spectrului radiant. Deci, de la culoarea roșie a corpului globular aflat în deplasare, radiația laterală (care se constată că se amortizează foarte repede) ar fi trebuit să fie din domeniul infraroșului și nicidecum verde, și cu atât mai puțin albă (culorile verde și alb conținând radiații cu frecvențe mai ridicate decât cele ale culorii roșii). Ce proces fizic, care fenomen putea produce în aer liber, fără nici o instalație⁵⁴, o astfel de inversare?

De fapt, necunoașterea nu numai a „fizicii eterice”, dar însăși a fizicii care stă la baza manifestărilor energetice de natură spirituală, ne face să nu putem explica direct intimitatea straniilor fenomene surprinse de astfel de înregistrări documentare. De aceea, să încercăm și de această dată să ne apropiem de „stranietatea” respectivă prin ipoteze realiste, pe cât posibil mai legate de specificul manifestărilor ființelor lumii invizibile. Astfel, un prim pas analitic ne evidențiază faptul că „mașonul” spiralat a fost înregistrat numai în apropierea unor persoane și, respectiv, numai pe anumite porțiuni ale traseului

54. Într-o expunere ținută la simpozionul internațional ANATECOR – de la Arad, în 6 noiembrie 1997 – de conferențiarul universitar Traian Stănculescu (de la Universitatea din Iași) privind „teoria laserilor biologici” (pe care a lansat-o în comun cu dr. D. Manu), acesta a menționat un anume fenomen: într-un experiment cu raze laser, s-a obținut creșterea frecvenței radiației – de la infraroșu, la verde – prin îmbogățirea energetică la trecerea razei printr-un mediu neliniar din fosfat de potasiu. Dar este evident că în documentarul fotografic respectiv nu exista nici o instalație sau intervenție tehnică de acest gen. Clișeele au surprins un fenomen cu totul diferit, ce depinde și de calitatea particulelor antrenate.

parcurs – porțiuni apropiate de persoanele „vizitate”. Rezultă deci că acele entități au atras în jurul lor (tot așa cum au atras și materia specifică necesară fotografierii lor) o altă categorie de materie eterică, având un anume scop strict localizat, bine „gândit”. Prin urmare, prin efortul și mai activ al energiei gândirii, a fost colectată și activată o categorie de materie specifică manifestărilor mentale! Nu ar mai fi deci vorba de materie de tip astral ca cea pentru „îmbrăcarea fotografiabilă” a corpului, ci de o materie eterică specifică planului mental...

Dar în cazurile documentarului de acest fel, coloritul verde sau alb își are, desigur, o anumită semnificație, tot astfel cum în cazul fig. 42 remarcasem o anumită semnificație a nuanței de roșu combinate în fondul alb al corpului entității respective. Clarvăzătorii care vizualizează corpurile din materii invizibile ale ființei umane percep și gândurile emise în mod continuu, acestea apărând prin simboluri colorate atât în ansamblul agitat permanent al corpurilor respective, cât și ca forme-gând colorate, emise în exterior. Or, semnificațiile acestor jocuri de culori sunt cunoscute încă din vechime și le regăsim și în literatura actuală de informare⁵⁵ și de inițiere spiritualistă. Iată, de exemplu, în acest sens, un extras succint din textul reluat de autoarea franceză Koechlin de Bizemont din ultima carte a clarvăzătorului american Edgar Cayce (menționată în nota 55):

„De jur împrejurul nostru există culori pe care nu le putem vedea, tot așa cum există sunete pe care nu le putem auzi, căci lumea înțelegerii noastre e prea îngustă.

...Verdele – dacă este smarald și mai ales cu urme de albastru – este culoarea vindecării. Serviabil, tonic, prietenos, verdele este culoarea medicilor și a infirmierelor, care au întotdeauna culoarea aceasta în aura lor”.

Despre culoarea albă, luminoasă, se știe că este cea a înălțării spirituale, a iubirii spirituale lipsite de dorințe materiale sau senzuale.

Într-un asemenea context, s-ar părea – și ilustrația sugerează – că deși neștiutele entități roșii, care s-au dorit fotografiate, nu aveau un nivel de spiritualitate avansat, totuși, fie în apropierea copiilor, fie în biserică (fig. 62), fie aproape de tinerii entuziaști, acestea aveau momente de gândire mai curată. (Chiar și cei mai răi oameni au trăiri intime de iubire sinceră față de cei

55. Ca exemplificări din bogata literatură existentă pe această temă, pot fi citate: de Bizemont, K., *Universul lui Edgar Cayce*, traducere la Ed. Sagittarius, Iași, 1993; Cayce, E., *Aurele*, traducere la Ed. Fundației de Infoenergetică, București, 1996; Goci, V., *Karma și Cauza*, traducere la Ed. Moldova, Iași, 1996.

apropiați.) S-ar putea aprecia deci că porțiunile respective cu învăluri spiralate – fie verzi, fie albe – ar reprezenta manifestări momentane ale gândirii individuale în timpul deplasării cu mare viteză. S-ar putea astfel ca spiralările verzi să indice emiterea unor gânduri prietenești sau poate chiar energii cu rol vindecător, în timp ce spiralările albe să fie concomitent un fel de scut față de radiațiile roșii mai nocive, precum și manifestarea unor gânduri de dragoste, poate chiar de sentimente familiale sau, și mai mult, a unor sentimente bazate pe afinități karmice mult mai complexe.

Aceste sute de documente fotografice pe care le-am primit și colecționat de-a lungul ultimelor decenii, din care am selecționat și am oferit cititorilor pe cele mai semnificative, conțin într-adevăr nu numai „dovezile materiale” privind realitatea fundamentală a apropiatei existențe a unor lumi nevăzute, ci și variate aspecte ale manifestărilor specifice demonstrate de cele mai diverse ființe ce populează aceste lumi. În anii care vor veni, astfel de înregistrări se vor înmulți tot mai mult – atât prin mărirea continuă a numărului de fotografi amatori dotați să surprindă asemenea prezențe și fenomene, cât și prin evidenta dorință și necesitate de a ni se demonstra conviețuirea ancestrală și, respectiv, însuși cadrul evolutiv al ființării noastre terestre.

Rămâne la discernământul fiecărui cititor de a-și alege propria cale ideatică, fie de a rămâne indiferent și cantonat într-o necunoaștere stagnantă a realităților ontologice, fie aceea a dorinței de a ști tot mai mult din „tainele necunoscutului” și de a-și înțelege astfel sensul propriei existențe pământene.

Postfață

Incursiunile în intimitatea diferitelor lumi invizibile în care textul și ilustrația acestei cărți au dorit să-l atragă pe cititor au fost – așa cum semnifică și acest prim cuvânt din titlu – doar scurte penetrări într-o „altă realitate”. Astfel de călătorii rapide impun însă și un alt mod de a gândi și de a percepe mediul terestru în care viețuim. Dar față de vastitatea acestei realități necunoscute, desigur că fiecare incursiune nu ne poate oferi decât aspecte mai mult sau mai puțin fugare și chiar acele „evadări” pe care le facem „dincolo” fiecare dintre noi din când în când nu ne pot oferi – în cursul ciclului nostru pământean – o cunoaștere completă a marelui ansamblu, a marelui „TOT”.

În sine, procesul individual al evoluției continue în care suntem angrenați „programatic” – mai mult sau mai puțin conștient – are, printre componentele de bază, și fondul unei permanente lărgiri a cunoașterii, care și ea este o necesitate. Rezultă deci că pentru a ne apropia cognitiv de acest imens domeniu necunoscut al lumilor invizibile, va trebui să înțelegem înaintea de orice un anume fapt: la fel cum somitățile fizicii moderne demonstrează că Știința nu poate progresa decât reconsiderându-și mereu tot ce a enunțat, urmând a se contopi în orizont cu Știința spirituală, tot așa este absolut necesar să ne remodelăm intim modul de a gândi, ținând cont de cerințele acestui orizont; pentru aceasta, în mod similar, va trebui să aruncăm „peste bord” restul prejudecăților bazate în mod sigur pe cunoașteri vechi și depășite, precum și comoditatea stagnării în gândirile materialist-mărunte, determinate de agitata viață cotidiană.

Poate că un bun exemplu legat de „autoimpunerea” reconsiderării a „ce” și „cum” gândim ar fi modul în care înșiși exponenții domeniului-motor al civilizației moderne – fizicienii – au ajuns în chipul cel mai logic – în cursul acestui secol XX – la concluzia că „realitatea” pe care o percepem cu simțurile noastre clipă de clipă nu este chiar atât de... reală!

Caracterizat de emeritul profesor român dr. Remus Răduleț drept „unul dintre fizicienii de frunte care au contribuit la promovarea marilor teorii ale secolului nostru – teoria relativității și mecanica cuantică –, precum și a principalelor probleme filosofice ridicate de ele”, profesorul Max Born

(de la Universitatea din Edinburgh) – laureat al premiului Nobel în 1954 – se exprima astfel în una din cărțile sale¹ cu caracter științific :

„În cursul ultimilor o sută de ani, ideea de realitate în lumea fizică a devenit întrucâtva problematică. Contradicția dintre realitatea simplă și evidentă a numeroaselor instrumente, mașini, motoare și aparate de tot felul – pe care le produce industria și care în fond sunt fizică aplicată – și semnificația neclară și abstractă a unor noțiuni fundamentale din fizică – cum sunt forțele și câmpurile, particulele și cuantele – este, fără îndoială, derutantă. Între știința pură și cea aplicată, precum și între reprezentanții lor, s-a format o prăpastie ce poate să-i ducă la o înstrăinare periculoasă. (În fapt, această „prăpastie” s-a format și între grupurile de oameni care au înțeles că „trebuie să gândească altfel” și mulțimile de oameni care se încăpățânează să gândească prin prisma obișnuințelor și a intereselor mărunte ; or, este strict necesar un „pod” pentru ca și aceștia din urmă să meargă „înainte” – n.a.)

Fizica are nevoie de o filosofie generalizatoare, care să se poată exprima în limbajul de toate zilele, pentru a arunca o punte peste această sciziune privind «realitatea» – așa cum este ea concepută în teorie și practică.

...Se spune că credința în existența unei lumi exterioare ar fi lipsită de semnificație, iar pentru progresul științei ar fi de-a dreptul o piedică..

În realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Toate marile descoperiri în fizica experimentală se datorează intuiției unor oameni care s-au folosit în mod deschis de modele care pentru ei nu erau produse ale fanteziei, ci reprezentau lucruri reale.

...Abordarea naivă a realității, care a fost încununată de succes în perioada clasică sau newtoniană, s-a dovedit nesatisfăcătoare. Teoriile moderne pretind o reformulare a modului de a pune problema.

...Există filosofii subiective care susțin că numai spiritualitatea este reală și că lumea fizică nu ar fi decât o aparență, o umbră fără substanță. Deși acest punct de vedere prezintă un foarte mare interes filosofic, el se află în afara discuției noastre, care nu se ocupă decât de realitatea fizică.

...Mă întreb dacă există vreo filosofie care să poată defini conceptul de realitate astfel încât să nu mai poată fi ulterior influențat de asocieri subiective.

...Fizicianul H. Dingle interzice² totuși aplicarea conceptului de realitate la atomi, electroni, câmpuri și așa mai departe. Dar unde este granița dintre aceste două domenii – și unde începe lumea atomilor, din care ideea de realitate trebuie alungată ca fiind iluzorie ?

-
1. Born, M., *Fizica în concepția generației mele*, traducere la Ed. Științifică, București, 1969.
 2. Dingle, H., „Noua situație în Fizică”, revista *Nature*, no. 168/1951.

...Un lucru poate să fie real și totuși să se deosebească mult de celelalte lucruri ce ne sunt cunoscute.

...Aceasta înseamnă, firește, o modificare decisivă în poziția noastră față de natură. Ea ne cheamă la o nouă descriere a lumii fizice, dar nu la o negare a realității sale”.

Iată deci că, în prima jumătate a secolului XX, când a scris aceste considerații, pe care le-a reluat și mai târziu, un fizician de talia lui recunoștea și recomanda „o modificare decisivă în poziția noastră față de natură”, desigur, în modul nostru de a concepe „realitatea”. Totuși, situat la jumătatea acestui veac, apreciatul fizician era încă tributar limitării, comună la acea vreme, a orizontului ideatic numai la aspectele materiei dense – așa cum el însuși menționa mai sus: conform vechii obișnuințe, spiritualitatea ar fi interesat numai filosofia. Această „discriminare” a fost însă părăsită de generațiile de fizicieni din deceniile următoare, care au început să se convingă de un fapt cu profunde implicații: ampla cunoaștere spiritualistă se află în consens cu cele mai noi descoperiri științifice și că, în fond, câmpul fundamental de cercetare este într-un tot comun.

Evoluția către această treaptă mai ridicată a gândirii docte contemporane este evidențiată și printr-un mod de exprimare mai elevat – specific ultimelor decenii ale secolului XX –, foarte sugestiv redat de un alt fizician reputat și tot mai des citat în zilele noastre – profesorul londonez David Bohm. Într-o carte de referință a sa³, acesta scria:

„Teoria cuantică implică faptul că elementele separate în spațiu sunt, în general, proiecții corelate⁴, noncauzale și nonlocale, ale unei realități de o dimensiune mai înaltă.

3. Bohm, D., *Wholeness and the Implicate Order*, Ed. Routledge, Londra, 1980, traducere în limba română la Ed. Humanitas, București, 1995.

4. Complexa dezvoltare a „fizicii cuantice” – atât teoretic, cât și experimental – l-a condus pe fizicianul David Bohm să justifice astfel afirmațiile din textul citat: „...putem privi fiecare dintre «particulele» care constituie un sistem mai degrabă ca pe o «proiecție» a unei realități de «dimensiune mai înaltă», decât ca pe o particulă separată ce există împreună cu celelalte într-un spațiu tridimensional comun. De exemplu, în experimentul lui Einstein, Podolski, Rosen, fiecare din cei doi atomi ce se combină pentru a forma o singură moleculă trebuie văzut ca proiecție tridimensională a unei realități cu șase dimensiuni... Un sistem constituit din N particule este atunci o realitate $3N$ dimensională...”

În mod cu totul general, ordinea implicită trebuie extinsă la o realitate multidimensională” (n.a.).

...Așadar, nu spunem că mintea și trupul se influențează reciproc în mod cauzal, ci că, de fapt, mișcările amândurora sunt rezultatul proiecțiilor corelate ale unui fundament comun, de o dimensiune mai înaltă.

...Deși nu avem nici o percepție sau o cunoaștere detaliată a acestui fundament, el este mereu, într-un anume sens, înfășurat în conștiința noastră, în modurile pe care le-am schițat, ca și, poate, în alte moduri care trebuie încă descoperite.

...Prin forța unei necesități chiar mai adânci și mai lăuntrice a acestei totalități, pot să apară noi stări de lucruri care să facă posibil ca atât lumea, așa cum o știm, cât și ideile noastre despre ea să se supună și pe mai departe unui proces nesfârșit de schimbare”.

Și, într-adevăr, viziunea – pe de o parte dedusă logic, iar pe de altă parte intuită de acest fizician reputat – apariției unei „stări de lucruri” care va face ca „ideile noastre să se supună și pe mai departe unui proces de schimbare” este, desigur, foarte sugestiv demonstrată și de ilustrația acestei cărți, constituită din documente care cheamă la aprofundare.

Dar un pas în plus, la fel de semnificativ, l-au făcut un deceniu mai târziu și acele trei personalități ale gândirii deschise spre noul orizont – triada citată anterior, format din filosoful Jean Guitton (J.G.) și fizicienii Grișa Bogdanov (G.B.) și Igor Bogdanov (I.B.). Iată un extras din dialogul⁵ lor, care merită să fie urmărit :

„I.B. : Teoria cuantică nu vede în «real» decât diferite interacțiuni.

...trebuie să reținem că aceasta a abolit distincția dintre câmp și particule și, totodată, între ceea ce este material și ceea ce nu este material, altfel spus, între materie și «dincolo» de ea.

...Iată-ne în fața ultimei frontiere : aceea care delimitează în mod misterios ceea ce noi numim realitatea fizică. Dar ce este «dincolo» de ea ? Fără îndoială, nimic. Sau mai degrabă, nimic *tangibil*.

J.G. : Tocmai acolo începe domeniul spiritului. Suportul fizic nu mai este *necesar* pentru a purta această inteligență (documentul fotografic din fig. 45 ilustrează direct o atare concluzie ! – n.a.), această ordine profundă pe care o constatăm în jurul nostru. Or, acest «aproape nimic» – cum spunea filosoful Jankelevici – este precis aceea, substanța realului. Dar despre ce era vorba ?

G.B. : ...Până la mijlocul secolului, nu se știa să se răspundă la o astfel de întrebare... după ani de tatonări și de eforturi, a apărut ceea ce numim «teoria cuantică relativistă a câmpurilor».

J.G. : Ceea ce ne apropie, se pare, de concepția spiritualistă a materiei.

5. Guitton, J., *Dieu et la science*, Ed. Grosset & Fasquelle, Paris, 1991.

I.B. : Exact. În această perspectivă, o particulă nu există *prin ea însăși*, ci numai prin *efectele* pe care le generează... Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puțin sub forma a *ceva*, ca ultimă părțică a realității. Noi putem, cel mult, să percepem efectele generate de întâlnirea dintre aceste entități fundamentale, prin efectele lor fugitive, fantomatice, despre care spunem că sunt «interacțiuni».

J.G. : La bază, nimic din ceea ce percepem nu este adevărat «real», în sensul pe care îl dăm în mod obișnuit acestui cuvânt. Într-un anumit fel, suntem plonjați în inima unei iluzii, care desfășoară în jurul nostru un cortegiu de aparențe, de înșelări, pe care noi le identificăm cu realitatea... O realitate stranie, *profundă* există totuși sub acest voal ; o realitate care nu ar fi făcută din materie, ci din spirit ; o vastă *gândire* pe care, după o jumătate de secol de tatonări, noua fizică începe să o înțeleagă”.

La acest sfârșit de secol XX, iată, într-adevăr, că, așa cum prevăzuse și înțeleptul indian Sudhei Babu (citată anterior), asistăm la o îmbinare curajoasă și necesară între partea fundamentală a științei contemporane, cu gândirea filosofică modernă și cu profunda cunoaștere spiritualistă a filosofiilor religioase⁶, într-un cadru nou, acela al „metarealismului”. Într-un astfel de context, probabil că cititorii vor accepta utilitatea „incursiunilor” în care au fost antrenați prin această carte și poate că unii dintre ei vor dori să se continue cu astfel de penetrări fugare în alte lumi. Privind înainte, ar trebui să procedăm ca albinele ; evitând plantele veștede, acestea nu au prejudecăți în alegerea florilor de la care preiau – dar și transmit – esența continuității lor prin veacuri : polenul. În modul nostru de a gândi și a făptui, renunțând la cunoașterile „veștejite”, nici noi nu ar trebui să avem prejudecăți atunci când prin incursiuni în alte planuri ale realității putem culege idei și cunoașteri folositoare, care să asigure prin veacuri continuitatea ființării umane. La fel ca harnicele înaripate, ar trebui să preluăm și să prelucrăm și noi „esența” acestor idei și cunoașteri, în așa fel încât să ne producem singuri „mierea” propriei noastre evoluții spirituale.

6. Profesorul francez de teologie François Brune, sesizând procesul inevitabil al acestei îmbinări ce vizează ridicarea spiritului uman pe o altă treaptă – proces ce implică, desigur, în religii, ca și în științe, reconsiderarea unor dogme depășite –, se exprima astfel în cartea sa *Hristos și karma* (traducere la Ed. Univers Enciclopedic, București, 1997) : „Calea pe care o voi propune e cu totul nebunească, fantastică, incredibilă. Dar voi încerca să arăt că aici este adevăratul creștinism și că, de fapt, e cel mai tradițional. Și, ca răsturnare a perspectivelor ce ar fi părut cu neputință la începutul secolului nostru, știința de azi este cea care vine în întâmpinarea acestei viziuni mistice”.

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
Nevăzuții de lângă noi	11
Cele șapte raze	97
Straniile documente fotografice	115
<i>Postfață</i>	175

LA LIMITA CUNOAȘTERII

- Florin Gheorghită – *Lumi invizibile*
Florin Gheorghită – *OZN eterice*
Raymond Drake – *Astralii în Antichitate. Roma și Grecia*
Raymond Drake – *Astralii din Atlantida*
Florin Iorga – *Cronica „Dosarelor X”*
Florin Gheorghită – *Fenomenul Valentina*
Raymond Drake – *Astralii din Orientul antic*
Speranța Anton – *Incursiune în medicina naturistă. În amintirea
lui Valeriu Popa*
S.N. Lazarev – *Karma pură*
Ion Chiruță, Vasile Postolică – *Incursiune în reflexoterapie. Sănătate
prin masaj și remedii naturiste*
Florin Gheorghită – *Incursiuni în alte lumi*

ISTORIE CONTEMPORANĂ

- Victor Suvorov – *Spărgătorul de gheață. Cine a declanșat
al doilea război mondial ?*
Victor Suvorov – *Ultima Republică. De ce a pierdut Uniunea Sovietică
al doilea război mondial ?*
Victor Stoica – *Soldații de plumb*
Jacques de Launay – *Marea Prăbușire (1944-1945)*
Victor Suvorov – *Ziua „M”. Când a început al doilea război mondial ?*
*** – *Pensionarii puterii. Din amintirile unor foști demnitari sovietici*
Lev Troțki – *România și războiul balcanic*

DIVERTISMENT

- Edgar Rice Burroughs – *Tarzan în Valea Mormîntului*
Robert van Gulik – *Ucigașii din Han-Yuan*
Adrian Neculau (coordonator) – *29 de teste pentru a te cunoaște*
Adrian Neculau (coordonator) – *26 de teste pentru cunoașterea celui alt*
Dan Dobrescu – *Palmaresul fotbalului internațional*
Falco Blask, Michael Fuchs-Gamböck – *Tehno. O generație în extaz*

Bun de tipar : aprilie 1999. Apărut : 1999
Editura Polirom, B-dul Copou nr. 3 •
P.O. Box 266, 6600, Iași • Tel. & Fax (032) 214100 ; (032) 214111 ;
(032) 217440 (difuzare) ; E-mail : polirom@mail.dntis.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7 ;
Tel. : (01) 3138978 E-mail : polirom@dnt.ro

Tiparul executat la Polirom S.A. 6600 Iași
Calea Chișinăului nr. 32
Tel. : (032) 230323 ; Fax : (032) 230485
